C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Snedy_muz_05-Draci_hrozba.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Snedy muz 5-Draci hr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.4.2007
Modification Date: 19.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SNĚDÝ MUŽ 5
DRAČÍ HROZBA
ROBIN HOBB

THE TAWNY MAN: Book 2
GOLDEN FOOL Volume 2

1 Odhodlání

Podle všech zpráv, jež máme, Kebal Rawbread i Bledá žena zahynuli minulý měsíc. Vypluli na poslední Bílé lodi na Hjolikej spolu s posádkou svých nejvěrnějších stoupenců. Již je nikdo více neviděl, nebyl nalezen ani vrak lodi. Předpokládá se, že nad ni, stejně jako nad mnoha ostrovanskými loděmi, přeletěli draci, uvrhli posádku do nepřítomné strnulosti a pak ji zničili mohutným větrem a vlnami vyvolanými mácháním svých křídel. Jelikož loď byla těžce naložená "dračím kamenem ", přeloženo z ostrovanského jazyka, šla pravděpodobně velmi rychle ke dnu.

ZPRÁVA PRO CHADEA FALLSTARA,
SEPSANÁ NA KONCI VÁLKY S RUDÝMI LODĚMI

Pomalu jsem scházel do komnat lorda Goldena. Ze všech sil jsem se snažil soustředit mysl na princovy problémy, ale dokázal jsem jenom žasnout nad tím, oč větší problém jsem způsobil sám sobě. Jen stěží

jsem dokázal učit prince, a přitom to byl schopný a přívětivý student. Budu mít štěstí, když mě Thick nezabije, až se budu pokoušet vyučovat jeho. Ale souviselo s tím ještě něco horšího. Chade mě uvedl v pěkné pokušení, jako to mohl udělat jenom někdo, kdo mě tak hluboce zná. Nettle, tady na Buckkeepu, kde bych ji mohl denně vídat a sledovat, jak rozkvétá v ženu, a možná jí i naplánovat snazší život, než jí mohli dát Burrich a Molly. Snažil jsem se vypudit tu myšlenku z hlavy. Bylo to jen sobecké toužení.
Během cesty Chadeovými tajnými chodbami jsem podnikl krátkou zacházku k jedné ze svých pozorovatelen. Stál jsem nějakou dobu stranou a zdráhal se. Bylo by to poprvé, co jsem sem záměrně přišel špehovat a poslouchat. Pak jsem usedl na zaprášenou lavici a nakoukl do komnat narčesky.
Měl jsem štěstí. Snídaně byla pořád ještě vyskládaná na stole mezi Peottrem a děvčetem, ačkoli to nevypadalo, že by některý z nich hodně pojedl. Její strýc byl již oblečený v jezdecké kožené výstroji. Ellianiа měla na sobě krásné šatečky, modré a bílé, s hustým krajkovím na manžetách a u krku. Peottre nad ní potřásal svou těžkou hlavou. "Kdepak, maličká. Je to jako s rybou na vlasci, musíš nejprve zaseknout háček, než si s ní můžeš hrát. Když dáš teď najevo, jak jsi jím znechucená, on se vyhne tvé hořké návnadě a místo toho půjde za zářivými pery a sladkým vejcem, které na něj nastražil někdo jiný. Nemůžeš mu ukázat, co cítíš, Elli. Zapuď tu urážku z hlavy, chovej se, jako bys ji vůbec nevzala na vědomí."
Praštila lžící o podnos, až z ní odlétl kousek kaše. "To nemohu. Minulou noc jsem se tolik nutila předstírat klid, že víc už to nešlo. Zrovna teď bych nemohla projevit své pravé city vůči němu jinak než ostřím nože, strýčku."
"Ach. Jak by tohle asi prospělo tvé matce a malé sestře." Řekl ta slova docela klidně, ale Ellianiina tvář při nich velmi ztuhla, jako kdyby mluvil o smrti a nemoci ve vedlejším pokoji. Zastrčila svoji hrdou bradičku a poklonila se před ním se sklopenými řasami. Cítil jsem tu sílu vůle, s jakou se ovládla, a pojednou jsem uzřel změny, které u ní nastaly za ty měsíce strávené na Buckkeepu. Peottre ji sice dál mohl nazývat svou "malou rybkou", ale tohle byla jiná dívka než ta, kterou jsem tu poprvé špehoval. Buckkeepská společnost z ní vytloukla poslední pozůstatky dítěte. Nyní hovořila s ženským odhodláním. "Udělám, co budu muset, strýčku, kvůli našemu mateřskému rodu. A ty to víš. Cokoliv budu muset, abych nasekla' tuhle rybu." Když k němu znovu vzhlédla, ústa měla ve svém odhodlání semknutá a rovná, ale v očích jí stály slzy.
"Tohleto ne," řekl tiše. "Teď ještě ne, a možná vůbec nikdy. V to doufám." Pojednou vzdychl. "Ale musíš k němu být laskavá, Elli. Nemůžeš mu ukazovat svůj hněv. Rve mi to srdce, když ti tohle říkám, že se musíš tvářit, jako by se tě jeho urážka nedotkla. Usmívat se na něj. Chovat se, jako by se to nikdy nestalo."
"Musí dělat víc než to." Neviděl jsem, kdo to promluvil, jenže jsem poznal hlas té služebné. Nyní vstoupila do mého zorného pole. Prohlížel jsem si ji pozorněji než onehdy. Vypadala, že je zhruba v mém věku, byla prostě oblečená, jako by to byla služebná. Ale nesla se, jako by tu měla všechno na povel. Měla černé vlasy a oči, široké líce a malý nos. Zavrtěla nad nimi oběma hlavou. "Musí vypadat pokorně a povolně."
Odmlčela se a já uviděl, jak Peottremu naběhly svaly ve tváři, když zaťal čelisti. Žena se při pohledu na něj jen usmála. Evidentně si v tom libujíc, pokračovala: "A musíš v něm vzbudit dojem, že je možné, že se mu… poddáš." Potom nasadila poněkud hlubší hlas. "Přinuť toho farmářského prince k poslušnosti, Ellianie, a drž ho zkrátka. Na jinou se nesmí ani podívat, nesmí ani pomyslet na to, že by před svatbou spal s jinou. Musí být jen tvůj. Nějak si ho musíš přisvojit, duši i tělo. Slyšela jsi varování naší Paní. Pokud to nedokážeš, pokud se ti zaběhne a udělá dítě jiné, ty a tvoji blízcí jste odsouzeni k záhubě."
"To nemohu udělat," vybuchla. Strýcův zděšený výraz si mylně vyložila jako výtku, protože zoufalým hlasem pokračovala. "Zkoušela jsem to, strýci Peottre. Opravdu. Tančila jsem mu a poděkovala mu za jeho dary a snažila jsem se vypadat unesená těmi jeho nudnými řečmi v tom jeho farmářském jazyce. Ale je to všechno k ničemu, neboť on si myslí, že jsem malá dívka. Pohrdá mnou jako dítětem, jako zástavou ze strany mého otce, předhozenou jen za účelem uzavření míru."
Její strýc se na židli opřel a odstrčil od sebe talíř s nedotčeným jídlem. Ztěžka vzdychl, načež se do služebné zabořil pohledem. "Slyšelas ji, Henjo. Už tu tvoji nechutnou, nicotnou taktiku zkoušela. On ji nechce. Je to mládenec, který nemá v krvi žádný plamen. Nevím, co víc ještě můžeme udělat."

Elliania se vsedě náhle vzpřímila. "Já ano." Brada jí opět vylétla vzhůru, stejně jako vyšlehl plamen v jejích černočerných očích.
Peottre jen zavrtěl hlavou jejím směrem. "Ellianie, vždyť jsi jen -"
"Já nejsem dítě, ani pouhé děvče! Nejsem děvčetem už od doby, co na mě uvalili tuhle povinnost. Strýčku. Nemůžeš se mnou jednat jako s dítětem a očekávat, že ostatní ve mně budou vidět ženu. Nemůžeš mě oblékat jako panenku a nabádat mě, abych byla sladká a poddajná jako pokládek nějaké slepě milující tetičky, a očekávat ode mne, že zaujmu prince. Byl vychován na tomhle dvoře, mezi všemi těmi dámičkami odporně sladkými jako kazící se rybina. Pokud budu jen jednou z nich, ani si mě nevšimne. Nechte mě udělat, co musím. Protože my oba víme, že když budu pokračovat jako doposud, selžeme. Nechte mě, ať to zkusím po svém. Pokud mi ani tohle nevyjde, co můžeme ztratit?"
Nějakou dobu jen seděl a hleděl na ni. Uhnula před jeho pronikavým pohledem stranou a začala nalévat do šálků čaj, který stál na stole před nimi nedotčený. Potom zvedla svůj šálek a usrkla z něj, po celou dobu se vyhýbajíc jeho pohledu. Když Peottre promluvil, v jeho hlase zněla hrůza. "Co navrhuješ, dítě?"
Postavila šálek na stůl. "Ne to, co navrhuje Henja, pokud se toho bojíš. Ne. Tahleta žena navrhuje, abys mu sdělil můj věk. Dnes. V rocích podle jeho farmářského kalendáře spíše než v rocích kalendáře Božích run. A abys mě, alespoň pro dnešní den, nechal obléci a chovat se tak, jak by se chovala některá z dcer našeho mateřského rodu, kdyby byla uražena tak, jak on urazil mě, když dal přednost kráse jiné ženy před mou vlastní, a všem to oznámíš. Dovolte mi, ať ho přivedu k poslušnosti, jak jste nakázali. Ne však líbeznými sladkostmi, ale bičem, jako psa, tak jak si to zaslouží."
"Ellianie. Ne. Já to zakazuji!" obořila se na ni služebná úsečným velitelským hlasem.
Byl to však Peottre, kdo jí odpověděl. Vyskočil na nohy a pozvedl do výše svoji rozložitou ruku. "Vypadni ven, ženo! Kliď se mi z očí, jinak je po tobě. Na to přísahám, Paní. Pokud odsud ihned nevypadne, tvoji služebnou zabiji!"
"Toho budeš litovat!" zavrčela Henja, ale vystřelila z místnosti pryč. Slyšel jsem, jak se za ní zavřely dveře.
Když Peottre znovu promluvil, hovořil pomalu a ztěžka, jako kdyby jeho slova mohla Ellianii zaštítit před nějakou hrozbou. "Nemá žádné právo takhle k tobě mluvit. Já však ano, narčesko. Já to zakazuji."
"Ty?" zeptala se zpříma a já rázem věděl, že Peottre prohrál.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Byl to její otec. Vešel dovnitř a oba je pozdravil, načež se Elliania doslova vzápětí omluvila se slovy, že se musí vhodně obléct, protože ji dopoledne čeká projížďka s princem. Jakmile odešla z místnosti, její otec se pustil do debaty o lodi naložené nějakým zbožím, která má zpoždění. Peottre mu odpovídal, avšak očima prodléval na dveřích, jimiž zmizela Elliania.
Krátce nato jsem se opatrně vynořil do své vlastní služebnické cely a odsud ještě opatrněji do vyhřátých a prostorných komnat lorda Goldena. Lord Golden tu byl sám, seděl u stolu a dojídal bohatou porci snídaně, kterou pro nás každý den objednával. Všichni u dvora se museli podivovat pružnosti jeho pasu vzhledem k tomu, jaký vždy po ránu projevoval apetit.
Když jsem potichu vešel do jeho pokoje, zhodnotil mě pohledem svých zlatých očí. "Hm. Posaď se, Fitzi. Nepopřeji ti dobré ráno, protože na to je zjevně už příliš pozdě. Svěř se mi, co to na tebe dolehlo za chmury?"
Bylo zbytečné mu lhát. Usedl jsem na židli naproti němu a bral jsem si jídlo ze servírovacího podnosu, zatímco jsem mu vykládal o Dutifulově společenském skandálu. Nemělo smysl zkoušet na něj něco jiného. Bylo u toho tolik svědků, že jsem nepochyboval o tom, že by se k němu historka stejně brzy dostala, pokud tomu nebyl sám přítomen. O Nettle jsem neříkal nic. Bál jsem se snad, že by se s tím svěřil Chadeovi? Nejsem si jist, věděl jsem jen to, že si to chci ponechat pro sebe. Ani jsem nemluvil o tom, co jsem před chvílí viděl špehýrkou. Potřeboval jsem si vše utřídit o samotě, než se s tím někomu svěřím.
Když jsem s vyprávěním skončil, pokýval hlavou. "Minulou noc jsem u hráčských stolů nebyl, dal jsem přednost poslechu jednoho z ostrovanských pěvců, jenž nedávno dorazil. Ale dozvěděl jsem se o tom minulou noc krátce před tím, než jsem šel na kutě. Dnes dopoledne jsem již pozván na projížďku s princem. Chceš jet se mnou?" Když jsem přikývl, šašek se usmál. Poté si lord Golden lehkými dotyky ubrousku otřel ústa. "Milý zlatý, tohle je nanejvýš nešťastný společenský skandál. Bude to vskutku

rozkošný klípek. Jen si říkám, jak se to vše královně a jejímu rádci podaří urovnat?"
Na to nebyla vůbec snadná odpověď. Věděl jsem, že šašek využije vzniklého zmatku, aby si prověřil loajalitu rozličných osob. Odklidili jsme ze stolu mezi námi talíře od snídaně. Já jsem potom nádobí odnesl do kuchyně, kde jsem se krátce zdržel. Ano, sluhové si o tom již špitali a spekulovali o tom, že lady Vance a princ mezi sebou mají něco víc než pouhou hru s kameny. Kdosi již dokonce tvrdil, že je spolu před několika nocemi viděl, jak se procházeli ve sněžných zahradách. Další služka říkala, že vévoda Shemshy je údajně potěšen, a citovala jeho slova, že prý nevidí nic, co by sňatku skutečně překáželo. Srdce v hrudi mi pokleslo. Vévoda Shemshy byl mocný muž. Kdyby začal mezi šlechtici usilovat o to, aby podpořili sňatek mezi jeho neteří a princem, mohl by eventuálně učinit přítrž jak princovu zasnoubení, tak spojenectví s Ostrovy.
Zatímco jsem byl v kuchyni, stal jsem se svědkem ještě něčeho, co vzbudilo mé podezření. Služebná narčesky, kterou jsem posledně viděl, jak se hádá s Peottrem, proběhla kolem dveří do kuchyně a pak ven na nádvoří. Byla teple oblečená, měla na sobě těžký plášť a boty, jako by se v tomhle studeném dni chystala na dlouhou procházku. Předpokládal jsem, že ji její paní poslala na nějakou pochůzku dolů do města Buckkeep, ale neměla s sebou žádný nákupní košík. Ani se nezdálo, že by to byl typ služebné, již by si na takový úkol vybrali. To mě zmátlo a vylekalo zároveň. Kdybych princi již v podstatě neslíbil, že s ním pojedu na projížďku, jal bych se ji sledovat. Místo toho jsem si pospíšil po schodech nahoru, abych se oblékl na dopolední projížďku.
Když jsem znovu vešel do komnat lorda Goldena, zastihl jsem ho, jak na svém kostýmu provádí poslední úpravy. Na okamžik jsem zapochyboval o tom, že se jamaillianští šlechtici skutečně oblékají takovým nevkusným způsobem. Jeho štíhlá postava byla zahalená do mnoha hustých vrstev látky. Přes židli visel mohutný kožešinový plášť a čekal, až si ho obleče. Šašek vždycky hrozně nesnášel zimu a lord Golden měl s ním tu slabost asi společnou. Právě si ke své spokojenosti ohrnoval kožešinový límec kolem krku. Jednou dlouhou štíhlou rukou mi pokynul, ať jdu k sobě do pokoje a ať si pospíším, zatímco sám se nadále studoval před zrcadlem.
Nahlédl jsem do svého pokoje na oblečení rozložené na mé posteli a pak jsem se ohradil: "Ale já jsem už oblečený."
"Ale ne tak, jak si přeji já. Doneslo se ke mně, že několik dalších mladších lordů u dvora si také opatřilo tělesné strážce, v chabé snaze napodobit můj styl. Je čas ukázat jim, že imitace se nemůže rovnat originálu. Vystroj se, Tome Badgerlocku."
Zavrčel jsem na něj a on se na mě sladce usmál v odpověď.
Oděv byl v barvě služebnické modři a prvotřídní kvality. Poznal jsem krejčovské umění mistra Scrandona. Usoudil jsem, že teď, když zná moje míry, může mi lord Golden libovolně vnucovat módní oblečení. Byla to jemná tkanina, velmi teplá, v čemž jsem rozpoznal šaškovu starost o mé pohodlí. Byl ke mně dokonce tak laskavý, že nechal oděv nastříhat a ušít tak, abych se mohl volně pohybovat. Když jsem ale natáhl jednu ruku v podivně střižené košili, objevil jsem plisováni v různých odstínech modři, což mělo téměř stejný efekt, jako když pták roztáhne křídla, aby odhalil rozličné barvy svého opeření. Když jsem si košili oblékal, všiml jsem si, že na zajímavých místech je všitá celá řádka šikovných kapsiček. To jsem schvaloval, i když jsem sebou trhl při myšlence, jak lord Golden instruuje krejčího, aby je zakomponoval do oděvu. Byl bych raději, aby o mé potřebě utajených kapes nikdo další nevěděl.
Jako kdyby moje obavy nějakým způsobem vycítil, lord Golden se z vedlejší místnosti ozval. "Jistě sis už všiml, že jsem pověřil Scrandona, ať všije do košile kapsy, v nichž mi budeš nosit množství malých, leč potřebných věcí, jako třeba navoněné soli, bylinky na zažívání, kosmetické pomůcky a extra kapesníčky. Na ty jsem mu udal nanejvýš precizní míry."
"Ano, milorde," odpověděl jsem vážně a pokračoval jsem v plnění oněch kapsiček tak, jak mi velely mé potřeby. Když jsem zvedl z postele zimní plášť, objevil jsem poslední doplněk ke svému oděvu. Pochvy od meče a dýky byly tak křiklavě zdobené, že jsem sebou trhl. Když jsem však tasil meč, šeptal jako smrt, klouzaje z pochvy, a balancoval mi na prstech jako pták. Vzdychl jsem, a když jsem vzhlédl, uviděl jsem šaška, jak stojí orámován ve dveřích do mého pokoje. Výraz v mé tváři ho velmi potěšil. Usmál se mému úžasu. Potřásl jsem hlavou. "Se svými schopnostmi si takový meč nezasloužím."
"Zasloužíš si, abys mohl nosit Verityho meč otevřeně. Tohle má být jen chabé odškodnění."

Za něco takového jsem mu ani nemohl děkovat. Díval se, jak si připínám opasek s mečem, zjevně potěšen stejně jako já, že ho mohu nosit.
Když jsme se sešli na nádvoří, abychom počkali na prince, shromáždění bylo větší, než jsem předpokládal. Na Dutifula tu již čekalo několik šlechticů. Byl tam mladý Civil Bresinga, zabraný do rozhovoru s lady Vance. Zdála se mi trochu rozladěná, když pokynula k čekajícím koním, očividně mnohem větší skupině, než sázka předpokládala. Snažily se ji povzbudit dvě mladé dámy, její důvěrné přítelkyně, soudě podle toho, jak blízko stály. Ty všechny vřele pozdravily lorda Goldena, když se k nim připojil. Udeřilo mě do očí, že vypadá jen o pár let starší než ony - pohledný, bohatý a exotický cizí šlechtic krátce po dvacítce. Všechny ženy se teď shlukly kolem něho, hovoříce jedna přes druhou, zatímco tři mladí šlechtici, z nichž jeden byl příbuzným lorda Shemshyho, jak jsem usoudil podle výrazné podobnosti s vévodou, rovněž postávali opodál. Lady Vance byla již očividně středem svého vlastního malinkého dvora. Pokud by si vskutku dokázala získat prince, tihle noví loajální dvořané by stáli při ní. Uzdy jejich koní drželi sluhové. Vystlaný polštářek pro kočku za Civilovým sedlem byl prázdný. Vskrytu jsem pochyboval o tom, že nechal svoji kočku na Galekeepu, jak se říkalo, žádný člověk nadaný Moudrostí by se nenechal dobrovolně odloučit na tak dlouho od svého partnera. Pravděpodobně se zvíře toulalo po kopcích v okolí Buckkeepu. Civil se s ním musel pravidelně vídat. Rozhodl jsem se, že ho při jedné z těchto schůzek vyšpehuji. Možná že menší konfrontace s ním a s jeho kočkou by mi vynesla trochu informací o komunitě Staré krve a jeho vazbách na Piebaldy.
Neměl jsem čas o tom přemítat. Převzal jsem od čekajícího čeledína Myblack a Maltu a potom jsem stál a držel je za otěže, zatímco lord Golden se vmísil mezi ostatní shromážděné, kteří měli doprovázet prince. Nemohl jsem zdvořile zírat na okolní šlechtice, ale mohl jsem si prohlížet jejich koně a vyvodit si, kdo se k nám přidá. Jedna klisna byla tak bohatě vyšňořená, že musela čekat na samotnou královnu. Poznal jsem i Chadeova koně. Kromě princova koně tam byli tři další skvostně vyparádění oři. Takže to vypadalo, že součástí shromáždění bude i Arkon Bloodblade a strýc Peottre. Hnědá klisna s rolničkami v hřívě zřejmě patřila narčesce.
Potom se poblíž dveří náhle rozlehl hovor a smích, jak dorazila hlavní skupina. Princ byl oslnivě vystrojený v buckkeepské modři lemované bílou liškou, zastupující barvu jeho matky. I královna si zvolila barvu modrou a bílou, ještě zdůrazněnou temně zlatými proužky na svém plášti. Ale navzdory zářivosti barev, které tak dobře ladily s modrou a bílou barvou zimního dne, byly linie jejího oděvu velice prosté, kontrastujíce s extravagantním ošacením příslušníků jejího dvora. Chade se elegantně vyjímal v odstínech modři, lemované černě, a všechny šperky, které měl na sobě, byly stříbrné. Princ se usmíval, jenže já jsem poznal, jak je vytrestaný, podle toho, že otálel na vrcholku schodů a rozmlouval s matkou a Chadem, místo aby se připojil ke svým mladším společníkům. Nikomu z nich nepřiznal, že touhle vyjížďkou si má odpykat neuváženou sázku. Tím, že to nepokládal za důležité, možná doufal v to, že celá záležitost pozbude na významu i v očích ostatních. Lady Vance stála a usmívala se na něj a na okamžik zachytila jeho pohled. Princ zdvořile kývl, ale pak zabloudil zrakem k Civilovi. Kývnutí, jímž ho obdařil, bylo stejné jako to první. Díval jsem se, jestli líce lady Vance nejsou trošinku růžovější než předtím. Princ sešel ze schodů až spolu s Chadem a královnou a pořád se držel po boku své matky.
Vzápětí se objevilo pár ostrovanských obchodníků spolu s Arkonem Bloodbladem. Bylo vidět, že mezitím si osvojili všechny extravagantní módní styly buckkeepského dvora. Krajkoví a pentle na nich vlály jako praporce, mohutné kožešiny z jejich domoviny byly nahrazeny pestrými tkaninami z Bingtownu a Jamaillie a dokonce vzdálenějších přístavů. Kettricken, Chade a Dutiful je vřele pozdravili. Vyměnili si spolu pár vtípků, komentáře k pěknému počasí, komplimenty ohledně ošacení a další zdvořilosti, kterými se častovali, zatímco všichni čekali na narčesku a Peottreho.
A všichni jsme čekali.
Byla to lest chytře zosnovaná tak, abychom všichni trnuli v napětí. Kettricken co chvíli střelila očima ke dveřím. Smích Dutifula v reakci na Chadeovy vtípky zněl vynuceně. Arkon se mračil a nabručen se bavil s jedním mužem po jeho boku. Čekání trvalo tak dlouho, že nás všechny napadla táž myšlenka: takhle jistě dává najevo svoji nelibost vůči Dutifulovi. Poníží ho před všemi jeho přáteli a rodinou tím, že ho tady nechá stát a čekat. A pokud ztrapní před královnou svého otce, nedojde i tady ke třenicím? Zrovna když jsem se díval, jak se Chade a Kettricken radí, jestli by neměli poslat sluhu, aby se zeptal, zda se k nim

narčeska připojí, objevil se Peottre.
Na rozdíl od ostatních Ostrovanů se vrátil se vším všudy ke svému domorodému způsobu oblékání. Výsledným dojmem však nebylo barbarství, nýbrž čistota. Měl kožené kalhoty a kožešinový plášť. Jeho šperky byly ze slonoviny, zlata a nefritu. Prostota linií napovídala, že je připraven jet na koni, lovit, cestovat nebo i bojovat, aniž by mu v tom překážely nějaké tretky. Vynořil se na schodech nad námi a zůstal tam stát, jako kdyby stanul uprostřed pódia. Nepůsobil spokojeně, že tam je, nýbrž odhodlaně. Zatímco tam mlčky stál, s rukama zkříženýma na hrudi, celé shromáždění zmlklo. Všechny zraky se upíraly na něj. Když viděl, že to tak je,-tiše promluvil hlasem, který byl vlídný, ale zároveň by nestrpěl žádné námitky.
"Narčeska si přeje, abych uvedl ve známost, že roky se podle Božích run počítají odlišně. Obává se, že nevědomost v této věci možná vedla lidi k tomu, že si špatně vyložili její postavení mezi naším lidem. Podle našich kritérií není dítětem, a myslím, že ani podle vašich. Na našich ostrovech, kde je život drsnější než ve vaší přívětivé, milé zemi, věříme, že to může přinést smůlu, pokládat dítě za člena rodiny během oněch prvních dvanácti měsíců, kdy malinké životy mohou tak snadno zvadnout. Ani nedáváme dítěti jméno, dokud tento první kritický rok života neuplyne. A tak podle našeho počítání Božích run má narčeska teprve jedenáct let, skoro dvanáct. Ale podle vašeho počítání je jí dvanáct, bezmála třináct. Je tedy skoro ve stejném věku jako princ Dutiful."
Vtom se za ním otevřely dveře. Nedržel je však žádný sluha, narčeska je za svými zády zase pevně zavřela. Vynořila se a stanula po boku Peottreho, oblečená ve stejném stylu jako on. Všechnu buckkeepskou parádu ze sebe shodila. Kalhoty měla ze skvrnité tulení kůže, vestu z rudé lišky. Plášť, který ji halil od ramen ke kolenům, byl z bílého hranostaje, s malinkými černými ocásky na způsob třásní. Přitáhla si do očí kápi, zatímco s úsměvem chladně shlížela na nás, kteří jsme stáli dole. Límec kolem krku měla z vlčí kůže. Zatímco vyhlížela z hloubi kožešin, poznamenala: "Ano, jsem skoro stejně stará jako princ Dutiful. Roky se v naší zemi počítají jinak. Stejně jako vaše tituly. Neboť i když jsem neměla jméno ani mi nepočítali dny, dokud mi nebyl jeden rok, stále jsem byla narčeska. Ale princ Dutiful, pokud vím, nebude králem, ne, ani následníkem trůnu čekajícím na korunu, dokud mu nebude sedmnáct. Je to tak správně?"
Ta otázka patřila královně Kettricken, jako by si nebyla jistá, zatímco stála nahoře nad královnou na vrcholu schodů. Má královna zůstala nevzrušená, když zvedla zrak a odvětila: "V tomhle máte pravdu, narčesko. Můj syn bude způsobilý pro tento titul teprve po dovršení sedmnáctého roku."
"Chápu. Zajímavý rozdíl oproti zvykům v mé vlasti. Možná že v mé zemi věříme více v sílu rodokmenu: že dítě je už tím, čím bude, a proto je hodno tohoto titulu už od samého narození. Zatímco vy, ve vašem farmářském světě, čekáte, dokud se nepřesvědčíte, že linie vydala toho správného. Chápu."
Nemohlo to být vykládáno tak úplně jako urážka. S ohledem na její cizí přízvuk a její podivný slovosled to mohlo vyznít pouze jako nešťastně zformulovaná myšlenka. Avšak já jsem si byl jist, že to tak není. Zrovna tak jsem věděl jistě, že její klidná, jasná slova řečená Peottremu, zatímco sestupovala po schodech dolů, jsou míněna tak, aby byla zaslechnuta. "Možná bych si ho tedy neměla brát, dokud nebudeme mít jistotu, že princ bude skutečným králem, co myslíš? Mnohý člověk doufá, že usedne na trůn, ale ten se před ním překotí, ještě než k němu vystoupí. Možná by měl být vlastní sňatek odložen do doby, než ho jeho vlastní lid uzná za hodného."
Úsměv z tváře Kettricken nezmizel, ale ztuhl. Chadeovi se nakrátko zúžily oči. Ale Dutiful nedokázal potlačit nach, který se mu rozlil po tváři. Potichu vstal, očividně potupen tím, jak ho znevážila. Pomyslel jsem si, že narčeska vykonala svoji pomstu celkem šikovně, princ byl ponížen stejnou měrou jako ona a před toutéž společností. Ale pokud jsem si myslel, že s tím skončila, mýlil jsem se.
Když k ní princ zdvořile přistoupil, aby jí pomohl nasednout na koně, mávnutím ruky ho odbyla se slovy: "Dovol, ať mi pomůže můj strýc. Je to zkušený muž, jak co se týče koní, tak žen. Budu-li potřebovat pomoc, v jeho rukou budu v největším bezpečí." Ale když se k ní přiblížil Peottre, usmála se a ujistila ho, že na koně dokáže nasednout sama. "Vždyť už nejsem dítě, to víš." A taky nasedla, i když jsem nepochyboval, že vysoký kůň je mnohem větší než poničí, na kterých Ostrované jezdí.
Sedíc obkročmo na hřbetě koně, rozjela se s koněm směrem ke Kettricken a pustila se s královnou do rozhovoru. Tyto dvě, bohatě, leč prostě oděné, představovaly kontrast oproti honosným a

extravagantním šatům ostatních. Jejich ošacení jaksi navodilo dojem, jako kdyby k sobě nejen patřily, ale jako kdyby jako jediné pojaly rozumným způsobem příjemnou projížďku v zimním dni. Kdyby se některé z nich zranil kůň, obě by snadno dokázaly vysokým sněhem dojít domů. Aniž to očividně zamýšlely, postaraly se o to, že jejich vyšňoření a vyšperkovaní šlechtici oproti nim vypadali hloupě a pošetile. Když mě tato myšlenka napadla, zkrabatil jsem čelo. Tím, že vhodným způsobem doplnila Kettrickenin oděv, ale přitom zůstala věrná zvykům svého lidu, zaujala narčeska rovnocenné postavení s královnou.
Princ Dutiful pohlédl směrem ke svým mladým přátelům. Viděl jsem, že se jeho zrak střetl s Civilovým a že Civil pozvedl tázavě obočí. Avšak přinucen káravým pohledem své matky, zaujal princ místo po levém boku narčesky. Jenomže ta ho sotva brala na vědomí. Při těch několika málo příležitostech, kdy se narčeska v sedle otočila, aby pronesla nějakou poznámku k Dutifulovi, působila dojmem někoho, kdo se zdvořile snaží vtáhnout do rozhovoru cizího člověka. Nemohl k rozhovoru přispět ničím víc než jen kývnutím hlavy a úsměvem, než si ho opět přestala všímat.
Těsně za nimi, mezi Arkonem Bloodbladem a Peottrem Blackwaterem, jel Chade. Lord Golden se vmísil mezi princovy mladší přátele a já se vlekl se za nimi. Jeli spolu pohromadě ve švitořícím chumlu. Nepochybuji o tom, že princ Dutiful si byl dobře vědom jejich pohledů upřených na jeho záda a že se baví o tom, jak ho jeho snoubenka usadila. Lord Golden byl vůči konverzaci šikovně otevřený, projevoval zájem, aby proudila, ale nepřispíval žádnými poznámkami, jež by mohly pozměnit její směr. Všiml jsem si, že zatímco lady Vance se vesele baví s přáteli a věnuje pozornost lordu Civilovi, její oči častokrát zamyšleně zabloudí k poníženému princi. Říkal jsem si, zda její ambice pocházejí přímo od ní nebo od jejího strýce lorda Shemshyho.
Zažil jsem jeden dost zneklidňující okamžik, kdy Dutiful prudce prolomil mé zábrany a vpadl mi do myšlenek. Tohle si nezasloužím! Byla to nepředložená poznámka, jenže ona se chová, jako bych ji záměrně ponížil! Skoro lituji, že to tak nebylo!
Byl to dost velký šok, když mě svou myšlenkou takhle zaskočil, ale ještě horší bylo vidět, jak sebou trhl i lord Golden. Ohlédl se po mně, jedno obočí pozvednuté, skoro jako by si myslel, že jsem k němu promluvil já. A nebyl sám, třebaže jeho rekce byla mimořádně extrémní. Několik dalších jezdců v naší skupině prudce ucuklo pohledem do různých směrů, jako kdyby zaslechli vzdálený výkřik. Nadechl jsem se, zkoncentroval svoji pozornost na velikost špendlíkové hlavičky a vyslal jsem k mládenci myšlenku v odpověď.
Mlč. Ovládni své emoce a už to více nedělej. Elliania nemá jak zjistit, žes ji neponížil záměrné. A není jediná, kdo by
ti to asi nevěřil. Zamysli se nad postoji té mladé ženy, která jede s Civilem. Ale prozatím uvaž tohle. Nemáš Umění dostatečně pod kontrolou, když se poddáš emocím. Zdrž se toho, abys ho v takových chvílích používal.
Princ při mých přísných káravých slovech sklopil hlavu. Viděl jsem, jak se dlouze nadechl, potom napřímil ramena a narovnal se v sedle. Rozhlédl se kolem, jako kdyby se kochal krásou dne.
Obměkčil jsem se a nabídl mu trochu útěchy. Já vím, že si to nezasloužíš. Ale občas musí princ, nebo kterýkoli člověk, snášet něco, co si nezaslouží. Stejně jako si to nezasloužila Elliania minulou noc. Uč se trpělivosti a podvol se tomu.
Přikývl, jakoby pro sebe, a odpověděl najeden z komentářů narčesky.
Nebyla to dlouhá jízda zasněženými pláněmi, jenže Dutifulovi to tak muselo připadat. Vzal svůj trest jako muž, ale když byl čas sesednout, naše pohledy se na okamžik střetly a já viděl v jeho očích úlevu. A je to. Skončilo to. Odčinil svoji botu z minulé noci a nyní se vše může vrátit do starých kolejí.
Mohl bych mu říci, že to tak nikdy není.

Na odpoledne byla naplánovaná zábava, nějaká hra, kterou měli sehrát lidé oblečení v kostýmech podle jamaillianského stylu namísto našich loutek. Nechápal jsem, jak by se to dalo efektivně provést, ale lord Golden mě ujistil, že v jižních městech zhlédl už spoustu takových her a že s pomocí mnoha chytrých triků lze odvést pozornost diváků od případných chyb. Zdál se být vcelku potěšen při vyhlídce na tuto kratochvíli a ještě více ho potěšil příjezd lodi vezoucí herce. Pokračující válka mezi Bingtownem a

Chalcedem ošklivě narušovala lodní přepravu a cestování. Bylo evidentní, že chalcedská flotila byla na čas poražena, protože toho dne zakotvily v buckkeepských docích dvě lodi z jihu, a povídalo se, že další je následují. Viděl jsem, že tvář lorda Goldena se při té zprávě rozzářila. Lord Golden před svými přáteli zavrhoval válku jako nepříjemnost, která mu přerušila přísun meruňkové pálenky, ale všiml jsem si, že lodě, které unikly chalcedským patrolám, mu často kromě pálenky vozily i balíky dopisů, s nimiž se šašek okamžitě uchyloval do soukromí svého pokoje. Tušil jsem, že ho zajímají mnohem víc než jen přísun pálenky a peníze. Ale neříkal nic o tom, co tahle psaní obsahují, a já věděl, že je lepší se ho neptat. Projevit zvědavost ohledně nějakého tématu bylo vždy nejrychlejším způsobem, jak přimět šaška, aby tok informací přerušil.
A tak jsem trávil odpoledne tím, že jsem stál v zešeřelém sále za jeho zády. Hra byla se vším všudy jamaillianská, celá o kněžích, šlechticích a intrikách, a na konci se objevilo jejich božstvo se dvěma tvářemi, aby obnovilo pořádek a zjednalo spravedlnost. Hra mě víc zmátla než pobavila. Nemohl jsem si zvyknout na to, že lidé v ní hrají rozličné role. Loutka nemá svůj vlastní život, pouze v příběhu, pro který je zamýšlena. Trochu mě vyvádělo z míry, když jsem si uvědomil, že muž, který nyní hraje sluhu, byl předtím jedním z akolytů. Bylo pro mne těžké soustředit se na příběh, a to nejenom kvůli mému zmatení. Bylo to proto, že princovo utrpení se šířilo v zešeřelém sále jako miazma a neustále na mě dotíralo. Ne že by ho vysílal záměrně, spíše to z něj unikalo, jako když z vodního měchu prosakuje vlhkost. Herci na pódiu gestikulovali, povykovali a zaujímali pózy. Avšak princ seděl vedle své matky, osamělý a zkrušený ve své společenské okleštěnosti. Za uplynulý měsíc se díky obnoveným radovánkám na hradě Buckkeep dostal do styku s mnoha lidmi stejného stáří jako on. Prostřednictvím Civila začal poznávat, co je to kamarádství a flirtování. A nyní to všechno muselo rázně skončit, kvůli politickému spojenectví, které se snažila ukout jeho matka. Mohl jsem cítit, jak dumá nad nespravedlností a nevyhnutelností toho všeho. Jako by nestačilo, že je zadaný pro sňatek s narčeskou Ellianií. On se musel ještě tvářit, jako by to byla jeho vlastní volba.
Ale nebyla.
Později toho večera mi lord Golden dopřál pár hodin pro sebe. Převlékl jsem se zpátky do pohodlného oblečení a zamířil do města Buckkeep a k Vepříkovi. Vzhledem k tomu, čeho jsem byl svědkem na hradě, jsem se odhodlal, že budu tolerantnější vůči Hapovu svévolnému dvoření. Je možné, přemítal jsem, zatímco jsem rázoval do města ve sněhové chumelenici, že to nějak navozuje větší rovnováhu ve světě, když se Hap může volně věnovat něčemu, co bylo princi odepřeno.
V krčmě U vepříka panoval klid. Chodil jsem tam tak často, že jsem poznával zdejší stálé hosty. Byli tu, ale kromě nich i pár dalších. Nebylo pochyb o tom, že chumelící se sníh a sílící bouře dnes přinutily mnoho lidí, aby nevycházeli ven. Rozhlédl jsem se kolem, jenže po Hapovi ani památky. Trochu se mi ulevilo u srdce, možná je doma, třeba už je v posteli. Možná že mu již městský život tolik neimponuje a on se učí, jak si rozumněji uspořádat život. Sedl jsem si do kouta, kde tak rádi sedávali Hap se Svanjou, a pikolík mi přinesl pivo.
Z úvah mě rázem vytrhl rudolící muž středního věku, který stanul ve dveřích. Neměl na sobě žádný kabát ani plášť, také hlavu měl bez pokrývky a v tmavých vlasech mu ulpívaly sněhové vločky. Zlostně potřásl hlavou, aby si z vlasů a vousů vytřepal sníh a kapky vody, a potom se nasupeně podíval do kouta, kde jsem seděl já. Zdál se být překvapený, že tam vidí sedět mne, otočil se, obrátil se na hostinského a na něco se ho tlumeným hlasem zeptal. Muž jenom pokrčil rameny. Když nově příchozí zaťal pěsti a položil mu druhou otázku, hostinský spěšně pokynul ke mně a něco mu potichu řekl.
Muž se otočil, upřel na mě svůj zúžený zrak, načež vztekle vykročil směrem ke mně. Jak se blížil, vstal jsem, ale dával jsem si pozor, aby byl mezi námi stůl. Praštil oběma pěstmi do rozryté desky a zeptal se: "Kde jsou?"
"Kdo?" zeptal jsem se, ale už jsem ve své skleslosti věděl, koho má na mysli. Svanja měla obočí po otci.
"Ty víš kdo. Hostinský povídal, že ses tu s nimi scházel už dřív. Má dcera Svanja a ten vesnický holobrádek s démonickýma očima, který ji odloudil z domu svých rodičů. Tvůj syn, jak říká hostinský." Mistr Hartshorn ta slova pronesl jako obvinění.
"Jmenuje se Hap. A máte pravdu, je to můj syn." V tu ránu mě popadl vztek, byl to však chladný vztek, chladný jako led. Malinko jsem přesunul váhu, abych se uvolnil v pase. Kdyby se vrhl přes stůl, vyšla by

mu v ústrety má dýka.
"Tvůj syn," vyřkl to slovo pohrdlivě. "Styděl bych se přiznat to. Kdepak jsou?"
Pojednou jsem v jeho hlase zaslechl zoufalství i zuřivost. Takže Svanja nebyla doma a ani ona, ani Hap tu nebyli. Kde by mohli být v takové sněžné, temné noci jako tahle? Zbývala otázečka, co asi dělají.
Poklesl jsem na duchu, ale klidným hlasem jsem řekl: "Já nevím, kde jsou. Ale nestydím se přiznat se k tomu, že Hap je můj syn. Ani si nemyslím, že by vaši dceru ‚odloudil'. Pokud něco, je to naopak, to vaše Svanja učí mého chlapce městským způsobům."
"Jak se opovažuješ!" zařval a napřáhl svoji masitou pěst.
"Ztište hlas a dejte dolů tu ruku," navrhl jsem mu ledovým hlasem. "To první, abyste uchránil pověst své dcery, to druhé, abyste uchránil svůj život."
Při pohledu na můj postoj sklouzl očima k ošklivě vyhlížejícímu meči po mém boku. Vztek ho neopustil, ale viděl jsem, že ho mírní opatrností. "Posaďte se," vyzval jsem ho, ale byl to stejně tak povel jako vyzvání. "Ovládněte se přece. A promluvme si o tom, co nás oba trápí, jako otcové."
Pomalu si přitáhl židli, ani na okamžik ze mě nespouštěje zrak. Já si sedl stejně pomalu zpátky na své místo. Pokynul jsem hostinskému. Nelíbilo se mi, jak na nás ostatní zákazníci civěli, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Chvíli nato přicupital k našemu stolu pikolík a postavil s žuchnutím před mistra Hartshorna džbánek piva, načež zase odběhl pryč. Svanjin otec se na pivo pohrdlivě zahleděl. "To si vážně myslíte, že tu budu s vámi sedět a pít pivo? Musím najít svoji dceru, a to co nejrychleji."
"Pak tedy není doma s vaší manželkou," vyvodil jsem.
"Ne." Semkl rty. Jeho další slova byla uštěpačná a s každým vyšel ven kousek jeho rozcupované cti. "Svanja řekla, že jde do postele nahoře v podkroví. Malou chvíli nato jsem si všiml, že nedodělala nějakou práci. Zavolal jsem na ni, ať se vrátí a dokončí to. Když neodpovídala, vylezl jsem po žebříku nahoru. Nebyla tam." Při těch slovech jako by ho vztek opustil a zůstalo jen otcovské zklamání a obavy. "Šel jsem rovnou sem."
"Aniž jste si vzal klobouk nebo kabát. Chápu. A nemohla by být ještě někde jinde? Třeba u babičky, u přítelkyně?"
"Nemáme ve městě Buckkeep žádné příbuzné. Přistěhovali jsme se teprve loni zjara. A Svanja není typ děvčete, jež by se přátelilo s ostatními dívkami." S každým slovem působil dojmem, že jeho zlost rychle slábne a nahrazuje ji zoufalství.
Tehdy jsem vytušil, že Hap není první mládenec, v němž nalezla zalíbení, a že to není poprvé, co se ji otec vydal hledat po setmění. Ponechal jsem si ten postřeh pro sebe. Popadl jsem džbánek s pivem a dopil ho. "Vím pouze o jednom dalším místě, kde bychom je mohli hledat. Pojďte. Půjdeme tam spolu. Můj syn je tam na stravu a byt, zatímco já pracuji nahoře na hradě."
Nechal své pivo zcela netknuté, ale vstal spolu se mnou. Když jsme opouštěli krčmu, zraky hostí nás sledovaly. Venku, uprostřed tmy, zatím začal sníh vířit ještě zběsileji. Hartshorn se nachýlil v ramenou a zkřížil si ruce na hrudi. Promluvil jsem do kvílícího větru, abych mu položil otázku, jíž jsem se děsil, ale nebylo vyhnutí. "Jste zcela proti tomu, aby se Hap ucházel o vaši dceru?"
Potmě jsem mu neviděl do tváře, ale jeho hlas sršel popuzeností. "Proti? Samozřejmě že jsem proti! Neměl ani tu odvahu, aby za mnou přišel, představil se mi a oznámil mi svůj záměr! A i kdyby to udělal, byl bych proti. Říká, že je v učení… no dobře, a proč tedy nebydlí u mistra v domě, je-li to pravda? A pokud to pravda je, co si o sobě myslí, ucházet se o ženskou, ještě než si dokáže sám vydělat na živobytí? Na to nemá právo. Pro Svanju je naprosto nevhodný."
Ať už by Hap udělal cokoli, nemohlo by ho to v očích toho muže očistit.
K Jinně to byl jenom kousek cesty. Zaklepal jsem, obávaje se setkání s ní stejně jako zjištění, že Hap a Svanja tam nebudou. Chvíli trvalo, než Jinna přes zavřené dveře zavolala: "Kdo je tam?"
"Tom Badgerlock," odvětil jsem. "A Svanjin otec. Hledáme Hapa a Svanju."
Jinna otevřela jen horní půlku dveří, což byl jasný důkaz toho, jak hluboce jsem v jejích očích klesl. Na mistra Hartshoma se dívala víc než na mě. "Tady nejsou," řekla stroze. "Ani jsem jim nedovolila, aby tu společně trávili čas, ačkoli nemůžu nic dělat, abych zabránila Svanje chodit sem, klepat mi na dveře a ptát se po Hapovi." Potom stočila vyčítavý pohled ke mně. "Hapa jsem dnes večer vůbec neviděla."
Zkřížila si ruce na hrudi. Nemusela říkat, že mě varovala, jak to může dopadnout. V jejích očích bylo

jasně vidět, že za to dává vinu mně. Pojednou jsem se nedokázal střetnout s jejím zrakem. Vyhýbal jsem se jí od doby, co mě uviděla v objetí s Laurel. Styděl jsem se za to, že jsem v sobě nenašel tolik slušnosti, abych jí poskytl vysvětlení. Bylo to jednak zbabělé a jednak klukovské.
"Nejlíp tedy bude, když ho půjdu hledat sám," zamumlal jsem, připadaje si před ní náhle zahanbeně. Za své chování jsem se styděl stejně jako za synovo. Ranil jsem Jinnu a dnes večer jsem si to pojednou uvědomil. Pravda mě zasáhla jako šíp. Nebylo to ze žádných vznešených morálních důvodů. Bylo to proto, že jsem se bál, poněvadž jsem věděl, že by se stala součástí mého života, kterou bych neměl pod kontrolou. Stejně jako Hapa nyní.
"Sper ho ďas. Sper ho ďas za to, že mi zkazil mé děvče!" Hartshorn se najednou rozlítil. Obrátil se a odklopýtal vstříc vířící sněhové chumelenici. Na rozmezí tmy a světla vycházejícího z Jinniných dveří se otočil a zahrozil mi pěstí. "Drž ho od ní stranou! Drž svého démonického syna od mé Svanji stranou!" Pak se otočil. Po pár krocích se ocitl mimo světlo z Jinniných dveří, ponořiv se do tmy a zoufalství. Toužil jsem ho následovat, ale připadal jsem si lapený tím světlem.
Zhluboka jsem se nadechl. "Jinno, potřebuji dneska večer Hapa najít. Ale myslím -"
"Inu. Oba víme, že ho nenajdeš. Ani Svanju. Pochybuji, že by dnes večer chtěli být nalezeni." Odmlčela se, ale ještě než jsem se stačil byť jen trochu nadechnout, řekla zpříma: "A myslím si, že Rory Hartshorn má pravdu. Měl bys Hapa držet od Svanji stranou. Kvůli nám všem. Ale jak to dokážeš, to nevím. Lepší by bylo, kdybys svého syna nenechal nikdy tak zdivočet, Tome Badgerlocku. Jen doufám, že pro něj ještě není příliš pozdě."
"Je to dobrý chlapec," slyšel jsem se říkat. Znělo to jako chabá výmluva muže, který zanedbával svého syna.
"To je. Právě proto si zaslouží, aby ses mu věnoval víc. Dobrou noc, Tome Badgerlocku."
Zavřela dveře, a spolu s nimi i své světlo a teplo. Zůstal jsem stát ve tmě, zatímco kolem mě se prohánělledový vítr. Sněhové vločky se mi dostávaly za límec.
Do kotníků mi narazilo něco teplého. Otevři dveře. Kocour chce dovnitř.
Shýbl jsem se, abych ho pohladil. Na kožichu se mu třpytil studený sníh, ale zpod něho prostupovalo teplo jeho těla. Budeš si muset najít cestu dovnitř sám, Fennele. Ty dveře už pro mě nejsou otevřené. Sbohem.
Hlupáku. Stačí si jenom říct. Takhle. Postavil se na zadní a předními začal přičinlivě škrábat na dveře, zatímco úpěnlivě mňoukal.
Jeho dožadování ke mně ještě nějakou chvíli doléhalo, zatímco jsem vykročil vstříc zimě a tmě. Potom jsem za sebou uslyšel, jak se dveře na okamžik otevřely, a věděl jsem, že kocour byl vpuštěn dovnitř. Stoupal jsem vzhůru k hradu Buckkeep a v duchu jsem mu záviděl.
2 Poselství z Bingtownu
"Za Chalcedem mějte plachty pořád napnuté. " Toto staré rčení je založeno na pravdivých postřezích. Jakmile je vaše loď za chalcedskými přístavy a tamními městy, starými jako zlo samotné, rozviňte plachty a plujte co nejrychleji. Prokletě břehy jižně od Chalcedu jsou pojmenované vskutku příhodně. Voda z Deštné řeky vám rozloží sudy a sežehne hrdla vašim posádkám. Ovoce z těchto zemí vám opaří ústa a způsobí boláky na rukou. Za Deštnou řekou nenabírejte žádnou vodu, která pochází z vnitrozemí. Zajeden den vám zezelená a za tři dny se bude hemžit kluzkou havětí. Znečistí vám sudy tak, že už je nebudete moci nikdy použít. Je lepší držet posádku na omezených přídělech než ji z nějakého důvodu vysazovat na břeh. Není ani bezpečné přečkávat zde bouři nebo si udělat po zakotvení jednodenní odpočinek v nějaké přívětivě vyhlížející jeskyni. Mysli vašich námořníků otráví sny a vize a vaši loď zamoří vraždění, sebevraždy a nesmyslné vzpoury. Záliv, který vás láká jako bezpečný přístav, se možná ještě před skončením noci začne hemžit divokými mořskými hady. Na hřbetech vln přicházejí mořské panny, aby námořníky vábily svými nahými poprsími a sladkými hlasy, ale ten, který se vrhne do vody, je stažen pod hladinu, aby se stal potravou jejich ostrozubých druhů ukrývajících se pod vodou.
Jediným bezpečným přístavem na celém tomto úseku je město Bingtown. Kotviště je tu dobré, ale mějte se na pozoru před jejich doky, kde očarované lodě mohou svolat kletby na vaše vlastni plavidla z poctivého dřeva. Nejlepší je, když se jejich dokům vyhnete. Zakotvěte v Kupeckém zálivu a ke břehu přiveslujte a podobným způsobem nechtě na loď navézt i zboží. Vodě a potravinám z tohoto přístavu je

možně důvěřovat, ačkoliv některé zboží z tamních krámuje záhadné a může přinést plavbě smůlu. V Bingtownu je možno koupit a prodat všechno možné, přičemž zboží odsud je jiné než kterékoli zboží z celého světa. Držte svoji posádku v blízkosti lodi a do města mezi lidi pouštějte jen kapitána a prvního důstojníka. Lepší bude, když prostí nevědomí námořníci na této půdě vůbec nestanou, protože může očarovat muže prostší mysli a intelektu. O Bingtownu se právem říká: "Pokud si to člověk dokáže představit, může to tam najít na prodej. " Ne všechno z toho, co si člověk umí představit, je pro něj prospěšné, a prodává se tam hodně věcí, které prospěšně nejsou. Dávejte si též pozor na tajné lidi z této země, kteří jsou občas k vidění v noci. Přináší to tu nejhorší smůlu, když někdo z tamních Zahalených lidí zkříží cestu kapitánovi, když se vrací k lodi. Bude lepší, když stráví tu noc na břehu a vrátí se na svou loď až druhý den, než aby vyplul bezprostředně po spatření tohoto zlého znamení.
Za Bingtownem opusťte bezpečné vody na pobřežní trase a zamiřte s lodí na širé moře, na Wildside, jak se říká. Lepší čelit bouřím a drsnému počasí než v těchto vodách riskovat setkání s piráty, hady, mořskými pannami a Jinými, nemluvě o pohyblivých dnech a zrádných proudech. Další obchodní zastávku učiňte v Jamaillii, známé množstvím přístavů, kde se vede nevázaný život. A opět držte posádku zkrátka, protože ne nadarmo se traduje, že se tu ztrácejí námořníci.
"RADA OBCHODNÍM NÁMOŘNÍKŮM" OD KAPITÁNA BANROPA

Na stole ve věži Umění jsem zanechal princi Dutifulovi vzkaz. Stálo tam jen slovo "Zítra". Když se před úsvitem střídaly stráže, stál jsem před objektem mistra Gindasta. Světlo z lamp hořících za okny dopadalo v pruzích na zasněžený dvůr. Učedníci v tom šeru dusali po cestičkách, zatímco nosili vodu a dříví do mistrova domu a jeho dílny a odmetali sníh z cest a z plátěných přístřešků nad rázky uskladněného dřeva. Marně jsem se mezi nimi snažil zahlédnout Hapa.
Den se mezitím prosvětlil barvami, když se Hap konečně objevil. Na první pohled jsem mohl říci, jak strávil tuhle noc. Oči se mu stále leskly údivem, jako kdyby nemohl uvěřit míře svého štěstí, a při chůzi se potácel skoro jako opilec. Zářil jsem tak i já poté, co se se mnou Molly podělila o své poklady? Zkoušel jsem zatvrdit své srdce, když jsem zvýšil hlas a zvolal: "Hape! Na slovíčko."
Když mi vykročil naproti, usmíval se. "Ale jen na chviličku, Tome, protože už tak jdu pozdě."
Den kolem nás se krásně modral a bělal, vzduch byl prosycený chladem a můj syn stál přede mnou a s úsměvem ke mně vzhlížel. Připadal jsem si jako zrádce, když jsem řekl: "Já vím, že jdeš pozdě. Stejně jako to ví Svanjin otec. Minulou noc jsme vás hledali."
Čekal jsem, že se zastydí. Avšak jeho úsměv se ještě více rozšířil, vědoucí úsměv, jakým si muži sdělují svá tajemství. "No tak to jsem rád, že jste nás nenašli."
Pocítil jsem iracionální nutkání vrazit mu, vymazat mu ten výraz z tváře. Bylo to, jako kdyby stál před hořící stodolou a kochal se žárem, aniž bral na vědomí nebezpečí, které jemu a Svanje hrozí. Právě to, jak jsem si náhle uvědomil, mě rozlítilo. Že si vůbec neuvědomuje, jakému ji vystavil nebezpečí. Do hlasu se mi vetřel náznak mého hněvu.
"Takže. Chápu to tak, že vás nenašel ani mistr Hartshom. Ale myslím si, že bude na Svanju čekat, až se vrátí domů."
Pokud jsem doufal, že tím zpražím jeho bezstarostnou náladu, mýlil jsem se. "Ona ví, že na ni bude čekat," pravil tiše. "A řekla si, že to za to stálo. Netvař se tak vážně, Tome. Svanja ví, jak má na svého otce jít. To bude v pořádku."
"Může to být cokoli, ale pochybuji, že to bude zrovna ‚v pořádku' ." Hlas mi jen skřípěl vzteky. Jak to může brát tak bezstarostným způsobem? "Ty vůbec neuvažuješ, hochu. Co to udělá s její rodinou, s každodenním životem, když se dozvědí, že se jejich dcera rozhodla takhle? A co si počneš, kdybys jí udělal dítě?"
Úsměv z tváře mu konečně zmizel, ale pořád vzpřímeně stál a díval se mi do tváře. "Myslím, že tuhle starost můžeš přenechat mně, Tome. Jsem dost starý na to, abych si vlastní život řídil sám. Ale abych tě uklidnil, Svanja mi řekla, že ženy znají způsoby, jak zabránit tomu, aby se něco takového stalo. Alespoň do doby, než na to budeme připraveni, než si ji budu moci vzít za ženu."
Možná nás bohové trestají tím, že nás konfrontují s našimi vlastními pošetilými chybami, odsuzujíce nás k tomu, abychom se dívali, jak naše děti padají do těch samých pastí, které ochromily nás. Neboť za

všechny ty sladké tajné hodinky, které jsem prožíval s Molly, se muselo platit. V té době jsem si myslel, že to spolu sdílíme, že jedinou cenou za to vše je uchovat naši lásku v tajnosti. Jsem si jist, že Molly věděla své. To ona zaplatila, mnohem víc než já. Kdyby nebylo Burriche, který je oba vzal pod ochranu a zaštítil, zaplatila by za to i má dcera. A možná ještě zaplatí, vzhledem ke svým odlišnostem, vzhledem k tomu, že by mohlo vyjít najevo, že je kukaččí mládě, dočista jiná než její bratři. Říkal jsem si, jestli bych nemohl Hapa varovat, jestli by mě třeba neposlechl, tak jako já jsem neposlechl Burriche či Verityho. Odvrhl jsem svůj hněv stranou a vyslovil své obavy o ně o oba.

"Hape. Prosím, poslouchej mě. Neexistují žádné naprosto bezpečné a zaručené způsoby, jak se žena může vyhnout početí. Všechny obnášejí riziko a cenu, kterou je třeba zaplatit. Pokaždé, když s tebou ulehne, se bude muset ptát: Nepočnu z toho? Nepřinesu ostudu své rodině? Ty víš, že já bych tě ze svého domu nevyhodil za žádnou chybu, kterou bys udělal, jenže Svanja tak jistý život nemá. Ty bys ji měl chránit, a ne ji vystavovat nebezpečí. A přitom po ní žádáš, aby vše riskovala, kvůli rozkoši, kterou máš z toho, že je s tebou - bez jakýchkoliv záruk. Co budeš dělat, když ji její otec vyhodí? Nebo zmlátí? Co budeš dělat, když najednou zůstane zavržená a odsouzená přáteli? Jak si to můžeš vzít na svědomí?"

Tvář se mu zachmuřila. Nyní ho ovládla jeho paličatost, která se v něm tak málokdy probouzela. Několikrát se nadechl, pokaždé hlouběji než předtím, a pak vybuchl: "Pokud ji vyhodí, vezmu ji k sobě a udělám cokoli, abych jí byl oporou. Pokud ji zmlátí, zabiji ho. A pokud se proti ní obrátí její přátelé, pak to stejně nikdy nebyli opravdoví přátelé. S tím si nedělej starosti, Tome Badgerlocku. Teď už je to moje starost." Svá poslední slova úsečně oddělil jedno od druhého, jako kdybych ho nějak zradil jen tím, že jsem vyslovil své obavy. Odvrátil se ode mě. "Teď už jsem muž. Mohu konat svá rozhodnutí a žít si po svém. A teď, když mě omluvíš, musím jít do práce. Jsem si jist, že mistr Gindast už čeká, až na něj přijde řada, aby mi vyčinil za moji nezodpovědnost."

"Hape," obořil jsem se na něj poněkud zostra. Když se ke mně chlapec obrátil, zaskočen drsností v mém hlase, přinutil jsem se říci zbytek toho, co jsem mu říci musel. "Milovat se s dívkou, to z tebe muže neudělá. Na takové konání nemáš žádné právo, určitě ne dřív, než se budete moci oba veřejně prohlásit za partnery a zaopatřit všechny děti, které přijdou. Už by ses s ní neměl vídat, Hape. Takhle rozhodně ne. Pokud se již brzy nesetkáš s jejím otcem a nestaneš mu tváří v tvář, nikdy v jeho očích nebudeš moci obstát jako muž. A-"

Odcházel ode mě pryč. V půli mé řeči se otočil a odkráčel. Stál jsem dočista zkoprnělý a díval se, jak jde. Pořád jsem si myslel, že se zastaví a vrátí, aby mě poprosil o odpuštění a to, ať mu pomůžu dát do pořádku jeho život. Ale on vešel do dílny mistra Gindasta, aniž se po mně ohlédl.

Ještě nějakou dobu jsem tam stál na sněhu a civěl. Klidný jsem nebyl, právě naopak, kypěl jsem hněvem, až jsem měl dojem, že rozpustí veškerý sníh v okolí. Pěsti podél těla jsem měl zaťaté. Myslím, že to bylo poprvé, co jsem se kdy hluboce rozlítil na Hapa natolik, že bych mu nejraději tu trochu zdravého rozumu do hlavy vtloukl, když mé rozumné argumenty odmítal poslouchat. Představoval jsem si, že bych vpadl do dílny a vyvlekl ho ven, abych ho přiměl pohlédnout zpříma na to, co dělá.

Pak jsem se otočil a šel jsem pryč. Copak bych se já v jeho věku nechal přesvědčit rozumnými řečmi? Ne. Nenechal, ani kdyby mi Patience vysvětlovala pořád dokola, proč se musím držet od Molly stranou. Nicméně toto vědomí nijak neumenšovalo moji zlost na Hapa ani mé opožděné pohrdání vůči mému chlapeckému sobectví. Místo toho se mne zmocnil pocit marnosti nad tím, že musím být svědkem toho, jak se můj osvojený syn dopouští těch samých pošetilých a sobeckých činů, které jsem kdysi předváděl já. Stejně jako já věřil, že jejich láska ospravedlňuje rizika, která podstupují, aniž by vzali v úvahu, že může přijít dítě, aby za jejich neukázněnost zaplatilo. To všechno by se mohlo přihodit znovu a já jsem tomu nemohl zabránit. Myslím, že tehdy jsem nakrátko pochopil vášeň, která ovládala šaška. Věřil, že Bílý prorok a Katalyzátor mají strašlivou moc vychýlit běh událostí ze stávající koleje na nějakou lepší cestu. Věřil, že některý z našich činů by mohl nějak zabránit tomu, aby ostatní opakovali chyby minulosti.

V době, kdy jsem dorazil na Buckkeep a vyšel po schodech do věže Umění, se již ostří mého hněvu chůzí otupilo. Jenomže ten nepříjemný, chmurně tíživý pocit hněvu zůstal a otrávil mi celý den. Skoro se mi ulevilo, když jsem zjistil, že Dutiful čekání na mě vzdal a odešel. Pozměnil můj vzkaz pouze jednoduchým podtržením slova, které na něm stálo. Chlapec se učil být stále bystřejší. Snad alespoň v případě tohoto mladíka by se mi mohlo podařit odvrátit ho od chyb minulosti. Při té nezvedené myšlence

jsem si připadal ještě zbabělejší. Takže jsem od Hapa dával ruce pryč, ponechával jsem ho jeho chabému úsudku? Ne, řekl jsem si, to ne. Ale to konstatování mě neposunulo blíže k vědomí, co s tím mám udělat.
Vrátil jsem se do komnat lorda Goldena, a to právě včas, abych se k šaškovi připojil u snídaně. Když jsem však vešel, nezastihl jsem ho při jídle. Místo toho seděl u stolu a zadumaně si před očima otáčel malinkým pugétkem z drobných kvítků, který držel mezi palcem a ukazováčkem. Byl to neobvyklý suvenýr, poněvadž kvítky byly zhotoveny z bílého krajkoví a černé stuhy. Byla to šikovná věcička, zamýšlená pro roční sezónu, kdy nerostou květiny, a připomnělo mi to jeho starý šaškovský úbor, který v zimě nosíval. Když viděl, jak si kytičku prohlížím, usmál se mému ohromení a potom si ji pečlivě připnul k hrudi. Byl to šašek, kdo mi pokynul na jídlo vyskládané na stole před sebou a řekl: "Sedni si a rychle se najez. Máme předvolání. Za úsvitu v přístavu zakotvila loď se skupinou ambasadorů z Bingtownu. A není to lecjaká loď, ale jedna z Živých lodí, s mluvící a pohybující se figurou na přídi. Goldendown, tak se myslím jmenuje. Věřím, že žádná taková se do buckských vod doposud nevypravila. Na její palubě byla delegace vyslanců z Bingtownské obchodní rady. Velmi urgentně se dožadovali toho, aby se směli při nejbližší příležitosti sejít s královnou Kettricken."
Ta zpráva mě zaskočila. Kontakty Šesti vévodství s Bingtownem se zpravidla omezovaly na styky mezi jednotlivými obchodníky a kupci, a ne že by jejich vládnoucí rada jednala s Farseery. Snažil jsem se rozpomenout, jestli k nám někdy tento městský stát vyslal své ambasadory, když byl králem Shrewd, ale pak jsem to vzdal. Když jsem byl chlapec, do takových záležitostí jsem zasvěcen nebyl. Usedl jsem za stůl. "A ty u toho máš být?"
"Na návrh rádce Chadea tam budeme oba. Samozřejmě že ne viditelně. Ty mě máš provést Chadeovým labyrintem. On sám mi to přišel říci. Přiznávám, že se docela těším, až jej uvidím. Nikdy předtím jsem labyrint neviděl, nepočítám-li to, jak jsem ho krátce zahlédl oné noci, kdy jsme spolu s Kettricken prchali z hradu před Regálem."
Byl jsem z toho velice šokován. Bylo nevyhnutelné, aby se dozvěděl o existenci tajných chodeb, jenže nemyslel jsem si, že mu někdy Chade do nich nabídne přístup. "A souhlasí s tím královna?" zeptal jsem se ve snaze zachovat dekorum.
"Souhlasí, jenže moc nadšená není." Pak upustil od svých lordských aristokratických manýru a dodal: "Poněvadž jsem prožil nějakou dobu v Bingtownu a vím něco o tom, jak jejich rada funguje, Chade doufá, že když si vyposlechnu a vyhodnotím jejich řeč, mohl by se tím dobrat hlubšího pochopení. A ty mu samozřejmě posloužíš jako pár očí a uší navíc, abys zachytil veškeré nuance, jež by jinak mohly zůstat nepovšimnuty." Zatímco mluvil, obratně nám servíroval jídlo, natočiv podnos tak, abych ho měl jako talíř. Nandal mi štědře uzených ryb, měkkého sýra a čerstvého chleba a másla. Uprostřed stolu se kouřilo z konvice s čajem. Zašel jsem do svého pokoje, abych si přinesl šálek. Když jsem se s ním vrátil, zeptal jsem se: "Proč by tě královna nemohla prostě pozvat, abys byl přítomen, až je přijme?"
Šašek pokrčil jedním ramenem, zatímco si nabodl na vidličku uzenou rybu. Po chvíli poznamenal: "Nemyslíš, že by bingtownští ambasadoři mohli na královnu Šesti vévodství pohlížet s nedůvěrou, kdyby přizvala cizího šlechtice, aby se účastnil jejího prvního setkání s nimi?"
"To by mohli, jenže taky nemuseli. Myslím, že uběhly už desítky roků od doby, co Bingtownská rada naposled vyslala ke dvoru Šesti vévodství oficiální delegaci. A navíc tu teď máme horskou královnu, ženu pocházející z říše, jež se zcela vymyká jejich chápání. Kdyby je uvítala tím, že by na jejich počest zmasakrovala kuřata nebo před nimi rozsypala růže, nebyl by v tom pro ně rozdíl. Ať udělá cokoliv, budou to pokládat za její zvyk a pokusí se to zdvořile akceptovat."
Upil jsem trochu čaje a potom jsem záměrně dodal: "Včetně přizvání cizích šlechticů na její první recepci s nimi."
"Možná." Pak neochotně připustil: "Mám však své vlastní důvody, proč tomu nechci být viditelně přítomen."
"A to?"
Dával si na čas tím, že si ukousl pořádné sousto a pak ho žvýkal v ústech. Když je spláchl douškem čaje, řekl: "Možná že by poznali, že svým vzezřením nezapadám do žádné z jamaillianských šlechtických rodin, s nimiž se kdy setkali. Kupci z Bingtownu mají s Jamaillií obchodní styky mnohem rozsáhlejší, než je

kterýkoli z podniků Šesti vévodství. Moji přetvářku by prohlédli a vše by zmařili."
Jeho slova jsem akceptoval, ale ponechal jsem si pro sebe svůj názor na to, jestli je to vysvětlení úplné. Neptal jsem se, zda se nebojí, že by ho poznali. Vykládal mi o tom, že žil nějaký čas v Bingtownu. I když byl oblečený jako šlechtic, šaškův vzhled byl dost jedinečný na to, aby ho poznal každý, kdo se tam s ním viděl. Tak nervózního jako nyní jsem šaška už dlouhou dobu neviděl. Změnil jsem raději téma.
"A kdo další bude .viditelně' přítomen na královnině uvítací recepci?"
"Já nevím. Asi všichni ti, kdo reprezentují každé ze Šesti vévodství a jsou v současné době u dvora."
Znovu se zakousl do jídla a zamyšleně žvýkal, pak polkl a dodal: "Uvidíme. Může to být delikátní situace. Pokud já vím, došlo již k výměně dopisů, ale jen nepravidelné. Ve skutečnosti se tato delegace očekávala už před pár měsíci, ale Chalceďané ve válce přitvrdili. Válka Bingtownu s Chalcedem žalostně narušila lodní přepravu doslova ve všech bodech jižně od pobřeží Shoaksu. Myslím, že královna a Chade až do dnešního dne ode všech svých očekávání upustili."
"Říkáš dopisy?" To všechno pro mne byla novinka.
"Bingtown se obrátil na královnu s návrhem na uzavření spojenectví, aby Chalced jednou provždy umlčel. Aby ji navnadili, nabídli jí obchodní výhody v Bingtownu a nové, užší vztahy mezi oběma zeměmi. Kettricken správně pochopila, že je to jenom prázdný slib. Žádný volný obchod nebude, dokud Chalced nepřestane obtěžovat lodě v Bingtownu a mimo něj. A jakmile bude Chalced podroben silou, pak se Bingtown znovu otevře obchodu, ať už se Šest vévodství na podrobení Chalcedu bude podílet nebo ne. Bingtown z obchodu žije. Sám se nedokáže ani nasytit. Takže. Z logického hodnocení situace vyplývá, že Šest vévodství by riskovalo vyvolání vlastních neshod s Chalcedem, aniž by tím spojenectvím něco podstatného získalo. S ohledem na to Kettricken zdvořile odmítla jejich výzvu, abychom se k jejich válce připojili také. Jenomže nyní Bingtownská rada naznačila, že může nabídnout ještě něco jiného, něco tak fantastického a tak tajného, že to za žádnou cenu nesmí být svěřeno nějakému svitku. A proto tihle vyslanci. Mazaný trik, jak probudit zvědavost královny a její šlechty. Budou mít vskutku napjaté publikum. Dojíme a půjdeme?"
Rychle jsme zhltli jídlo na stole mezi námi a já pak odnesl podnos s nádobím do kuchyně. Všechno tam bylo vzhůru nohama. Vzhledem k nečekanému příjezdu delegace bylo třeba přichystat nějaký ohromující oběd a mimořádnou oslavu na její počest. Zašlo to dokonce tak daleko, že do té neustále houstnoucí kulinářské debaty vpadla stará kuchařka Sára s prohlášením, že se toho všeho zhostí sama, že ti Bingtowňané nebudou moci nikdy říci, že by se Šesti vévodstvím nedostávalo nějakého druhu potravin. Rychle jsem se z té vřavy vytratil a pospíšil si zpátky do komnat lorda Goldena.
Zjistil jsem, že dveře jsou na západku. Na mé zaklepání a tiché zavolání se otevřely. Vešel jsem dovnitř a zase je za sebou zavřel, načež jsem zůstal stát jako zkoprnělý. Na chodbě přede mnou stál šašek. Nikoli šašek v ošacení lorda Goldena, ale šašek velmi se podobající tomu, kterého jsem znal v době, kdy jsme ještě byli chlapci. Bylo to tím oblečením, které měl na sobě, těsně padnoucími punčochami a dlouhou tunikou v barvě poctivé černě. Jeho jedinými ozdobami byly náušnice a ta drobná černobílá kytička. Dokonce i střevíce měl černé. Jedinou změnu oproti té době jsem postřehl v jeho mužském držení těla a zabarvení kůže. Napůl jsem čekal, že mi zahrozí žezlem zakončeným krysí hlavou a udělá přemet. Při pohledu na mé pozvednuté obočí takřka stydlivě řekl: "Nechtěl jsem riskovat, že bych v té zaprášené noře dával všanc poškození něčeho z garderoby lorda Goldena. A v jednoduchém oděvu se mohu pohybovat nanejvýš potichu."
Nic jsem na to neřekl, jenom jsem zapálil svíčku a podal mu dvě další. Odvedl jsem ho do svého pokoje. Když jsem za námi zavřel dveře, odjistil jsem západku u dveří vedoucích do tajných chodeb a vedl ho do útrob Chadeova labyrintu. "Kde je má královna Kettricken přijmout?" rozpomněl jsem se opožděně.
"V Západní recepční síni. Chade říkal, abych ti pověděl, že tamní přístupová zeď je ve skutečnosti ta vnější."
"Instrukce, jak se tam dostat, by mi přišly více vhod. Ale nevadí, najdeme to."
Můj optimismus nebyl oprávněný. Byla to oblast vnitřního hradního bludiště, kterou jsem nikdy předtím nezkoumal. K našemu velkému zklamání jsem našel cestu do komnaty nad audienční síní a potom do komnaty vedle ní, než jsem usoudil, že musím sejít na nižší úroveň a poté teprve vyjít vzhůru do vnější zdi. V chodbě bylo jedno velmi úzké ohbí, jímž jsem se stěží protáhl. V době, kdy jsme dorazili na naše

pozorovatelské stanoviště, jsme byli oba ověnčení pavučinami. Jediným kukátkem zde byla úzká, kolmá štěrbina. Odclonil jsem plamen svíčky a potom jsem oddělal koženou chlopeň, která štěrbinu zakrývala. Zatímco jsme stáli přikrčení vedle sebe, stěží jsme ke štěrbině každý přiložili jedno oko. Šaškův dech v uchu mi připadal nezvykle hlasitý. Musel jsem se soustředit, abych zachytil slova, která slabě pronikala do našeho úkrytu.

Měli jsme zpoždění. Uvítání ambasadorů již proběhlo. Na Kettricken ani Chadea jsem neviděl. Tušil jsem, že Kettricken sedí na vyvýšeném křesle, s Dutifulem po boku, zatímco Chade stojí na dolním stupínku pódia. Naší výhodou bylo, že jsme měli výhled na celý sál, pravděpodobně přes hlavy královny a prince. U zadní zdi audienční síně byli posazení vévodové a vévodkyně Šesti vévodství nebo jejich zástupci u dvora. Samozřejmě tam byla i Starling. Bez minstrela jako svědka by se neobešlo žádné významnější shromáždění u dvora. Byla vybraně oblečená, ale její výraz byl spíše vážný než planoucí dychtivostí, jak bych to u ní normálně očekával. Působila skoro až roztržitě a zamyšleně. Říkal jsem si, co ji asi trápí, ale pak jsem svůj pohled a pozornost rezolutně upřel tam, kam bylo třeba.

Uprostřed našeho zorného pole se nacházela čtveřice ambasadorů z Bingtownu. Jak se sluší na bohaté kupecké město, byli to spíše obchodníci než vévodové a lordi. Nicméně svým drahým ošacením se mohli směle rovnat kterémukoli z přítomných šlechticů. Jejich oblečení se třpytilo šperky a v šeru audienční síně jako by některé z drahokamů zářily svým vlastním světlem. Jedna pomenší žena byla oděná tkaninou, jež z ní splývala jako vodopád, tak vláčně a jemně byla utkaná. Na rameni jednoho z mužů seděl pták, jehož peří se vyznačovalo všemi odstíny rudé a oranžové barvy, vyjma jeho hlavy, potažené bílou zkrabacenou kůží. Měl obrovský modročerný zobák.

Za těmito působivě vystrojenými kupci stála druhá řada lidí, většinou sluhů, navzdory jejich elegantnímu oblečení. Drželi v rukou skříňky a truhlice s dary na znamení dobré vůle. V jejich řadě se dva lidé vyjímali. Jedna žena, s hustě tetovanou tváří. Nebylo v tom žádné umění, žádná symetrie, žádný patrný vzor, byla to pouze série klikyháků táhnoucích se napříč jejími tvářemi. Jak jsem věděl, znamenalo to, že jde o bývalou otrokyni a že každé z tetování je pečetí jednoho z vlastníků. Říkal jsem si, co asi prováděla, že ji tak často kupovali a prodávali. Druhý z podivných sluhů byl zahalený kápí a závojem. Jeho přehoz byl z drahé a detailně zdobené látky, závoj halící tvář byl z jemného, leč hustého krajkoví. Jeho rysy jsem neviděl, dokonce i ruce měl navlečené v rukavicích, jako by mu šlo o to, aby žádná část jeho kůže nebyla vidět. Dost mě to znepokojilo, a tak jsem se rozhodl, že se na něj podívám blíž.

Dorazili jsme právě včas, abychom zhlédli prezentaci darů. Bylo jich celkem pět -jeden úžasnější než druhý. Byly předány za mnoha květnatých komplimentů a vybraného titulování, jako by si přítomnost naší královny bylo možné koupit obyčejnými slovy a lichotkami. Vůbec jsem těm projevům nevěřil, ale ty dary mě fascinovaly. Prvním z nich byla vysoká skleněná lahvička s obsahem parfému. Když tetovaná služebná předstoupila, aby ho předala královně, jedna vysoká žena vysvětlila, že tato vůně přinese sladké sny i tomu nejroztěkanějšímu spáči. Pokud jde o sny, za ty bych se zaručit nemohl, ale když fiólku na okamžik odzátkovala, vůně zaplnila sál a pronikla i do úkrytu k šaškovi a ke mně. Nebyla to vůně opojná, nýbrž spíše jako lehký závan z letní zahrady. I přesto jsem si všiml, jak se výraz tváří šlechticů na pozadí sálu změnil, když se k nim ta unikátní esence donesla. Úsměvy se rozšířily a zamračená čela se vyjasnila. Dokonce jsem pocítil, jak polevila moje ostražitost.

"Nějaká droga?" vydechl jsem směrem k šaškovi.

"Ne. Jen parfém, vůně z nějakých přívětivějších míst." Ve tváři mu pohrával slabý úsměv. "Poznal jsem tu vůni už dávno, když jsem byl ještě dítě. Jezdili to kupovat do daleka."

Předstoupil další sluha a otevřel svoji skříňku u královniných nohou. Vyndal z ní prostou sadu cinkajících rolniček, jaké by se daly najít v každé zahradě, až na to, že tyhle se mi spíše než z kovu zdály být z šupinatého skla. Sluha je přidržoval rukou, aby nezvonily, až potom na pokyn muže s papouškem jimi zatřásl, jenom velice jemně, ale ony se přesto rozhoupaly a rozezněly. Každý tón byl lahodný a jejich náhodné znění se brzy uspořádalo v rytmickou píseň. Vtom je sluha prudce umlčel, na mne až příliš brzy. Ale potom jimi nepatrně zatřásl znovu a opět se rozezněla chvějivá melodie, lišící se od té první stejně jako praskání ohně od mumlání potůčku. Nechal je chvíli hrát, přičemž se nezdálo, že by zvonečky chtěly umlknout samy od sebe. Když je sluha znovu umlčel, promluvil muž s papouškem. "Jasná královno Kettricken, nejvznešenější paní Hor i Šesti vévodství, doufáme, že vám tyto zvuky působí potěšení.

Nikdo neví jistě, kolik melodií se v těchto zvonečcích skrývá. Pokaždé, když jsou uvolněny, zdají se hrát odlišnou píseň. Stejně jako jsou vaše země rozlehlé a stejně jako musí nepochybně být vaše záliby sofistikované, doufáme, že tento skromný dar shledáte jako hodný vaší královské osoby."
Kettricken musela nějak naznačit, že dar přijímá, protože rolničky byly uloženy zpátky do skřínky a odneseny k ní.
Třetím darem byl pruh látky, podobného druhu, ale nikoliv odstínu jako látka, kterou měla na sobě ta malá žena. Byla vyndána z malé truhlice, ovšem když ta žena a muž s papouškem předstoupili kupředu, aby ji od sluhy převzali, látka se znovu rozvinula, a potom znovu a znovu, až byla dost dlouhá na to, aby pokryla celý stůl ve Velkém sále a ještě by splývala na podlahu. Když jí zatřepali, třpytila se, pableskujíc odstíny modři, od temně fialové až po bledě modrou připomínající letní nebe. A potom ji zase snadno poskládali do úhledného čtverečku, který vrátili do truhlice. Rovněž truhlici postavili před královnu.
Čtvrtým darem byla sada zvonků, uspořádaných podle velikosti. Týny byly pěkné, ale nic víc. Udivující na nich bylo to, že kov, ze kterého byly zhotoveny, se při každém zazvonění zatřpytil světlem. "Tohle je jidzin, nejmilostivější královno Kettricken, vládkyně Šesti vévodství a dědičko horského trůnu," pronesla ta malá žena. "Je to poklad, který může pocházet jen ze samotného Bingtownu. Jsme si jisti, že jste hodná jen toho nejlepšího, který vám můžeme nabídnout. Jidzin patří mezi naše nejunikátnější poklady. Stejně jako tyhle." Rozmáchla se rukou směrem k muži v kápi a on předstoupil. "Planoucí drahokamy, jasná královno Kettricken. Nejvzácnější z vzácných, pro vzácnou královnu."
Svaly se mi napjaly, když se muž pod závojem přiblížil k pódiu, kde byli usazení Kettricken a Dutiful. Je tam Chade, připomněl jsem si, zatímco žaludek se mi stáhl v neblahé předtuše. Starý vrahoun bude stejně ostražitý jako já, nedovolí, aby se královně nebo princi něco stalo. Přesto jsem k princi vyslal nepatrnou myšlenku.
Dej si pozor.
Dám.
Nečekal jsem, že princ na mé varování odpoví. Jeho myšlenka, spíše než opatrně usměrněná a cílená, byla vržená do šíře. Všechny vlasy na zátylku mi vstaly hrůzou, když jsem
uviděl, jak sebou muž pod závojem trhl, jako kdyby do něj někdo rýpl. Na okamžik úplně strnul. Něco jsem z něj cítil, nějaké šmátrání, pro něž jsem neměl pojmenování.
Šš, upozornil jsem prince tenounkou myšlenkou. Buď úplné zticha.
Zoufale jsem toužil zahlédnout výraz muže pod závojem. Hledí na mého prince? Rozhlíží se po sále a hledá mě?
Ať už to byl kdokoli, jeho sebeovládání bylo mistrovské. Své ustrnutí nechal vyznít tak, jako kdyby to byla obřadná odmlka. Pak se hluboce poklonil a předložil svůj dar. Postavil soudek na podlahu před sebou. Najedno pohlazení jeho ruky jako by se sám otevřel. Hmátl dovnitř a vytáhl o něco menší krabičku. Tu otevřel a odhalil zlatý náhrdelník osazený drahokamy. Ukázal ho královně a potom ho podržel ve výši, aby si ho mohli prohlédnout i shromáždění šlechtici. Zatímco šperk držel, jedinkrát jím zatřásl. Všechny drahokamy najednou vzplály životem, zářice nadpozemskou modří v zešeřelém sále.
Když se muž otočil zpátky ke královně a nabídl jí šperk, aby si ho prohlédla, uslyšel jsem šaška, jak potichu vyjekl údivem nad krásou té věci. Muž promluvil mladým, takřka chlapeckým hlasem nesoucím se jasně zpoza závoje: "Modré gemy jsou nejvzácnější z planoucích drahokamů, nejmilostivější královno. Byly vybrány jen pro vás, v barvě vévodství Buck. A pro každého šlechtice a milostivého vládce všech vašich vznešených a milostivých vévodství…"
Ze zadní části sálu se ozvaly užaslé výkřiky, když muž vytáhl ze soudku pět dalších krabiček. Všechny je jednu po druhé otevřel, aby ukázal náhrdelníky zhotovené z tenkého stříbra namísto z masivního zlata. Každý z nich byl osazený jedním drahokamem, ale přesto byly úchvatné. Někdo si dal tu práci a důkladně prostudoval reálie Šesti vévodství, protože každá z gem přesně odpovídala barvě vévodství, pro něž byla určena, dokonce byla rozlišena světle žlutá z květinové pečeti Bearnsu od tmavší zlaté reprezentující Farrow. Když královna přijala svůj náhrdelník, sluha v kápi se odebral ke shromážděným šlechticům, aby se každému z nich vážně poklonil a pak předal bingtownský dar. Navzdory jeho nezvyklému oděvu jsem si všiml, že nikdo z nich neváhal nabízený šperk přijmout.
Zatímco udílení darů pokračovalo, sledoval jsem pozorněji ostatní bingtownské vyslance. "Kdo je jejich

vůdcem?" mumlal jsem si pro sebe, poněvadž se nezdálo, že by někdo z nich upřednostňoval někoho jiného. Šašek to pochopil jako dotaz.
"Vidíš tu ženu se zelenýma očima, tu vyšší z těch dvou?" Sotva slyšitelně mi ta slova vydechl u ucha.
"Myslím, že se jmenuje Serilla. Původně pochází z Jamaillie a byla družkou jejich satrapy. To znamená, že byla poradkyní vládce celé Jamaillie, odbornicí v rámci vybrané oblasti. Spadal do ní také Bingtown a přilehlý region. Přišla do Bingtownu za velmi podivných okolností a pak tam už zůstala. Vykládalo se, že u vládnoucího satrapy upadla do hluboké nemilosti a že on ji do Bingtownu bezmála vyhostil. Někteří říkají, že se ho pokusila připravit o moc. Jenže místo aby vzala své vyhnanství jako trest, usadila se v Bingtownu jako doma a dosáhla postavení profesionální vyjednavačky Obchodní rady. Navzdory tomu, že mezi ní a satrapou proudí zlá krev, její důvěrná znalost Bingtownu i Jamaillie přišla Bingtownu v jednáních s Jamaillií vhod."
"Šš," utišil jsem ho spěšně. Divil jsem se, jak to všechno ví, a toužil jsem se dozvědět víc, to však mohlo počkat. Prozatím jsem musel registrovat každičký detail ohledně všeho, o čem byla řeč. Šašek se ztišil, ale já mohl cítit jeho neklid.
Jeho chladná tvář byla přitisknutá k mojí, zatímco jsme bok po boku nazírali dovnitř úzkou štěrbinou. Spočinul mi rukou na rameni, aby se zklidnil, ale já jsem cítil to napětí, plynoucí z potlačovaného vzrušení. Bylo zřejmé, že toto setkání má pro něj nějaký hlubší význam. Později se ho zeptám, kdo byli ti ostatní, umínil jsem si. Ale nyní jsem byl zcela upoután scénou, kterou jsem měl před očima. Jen jsem si přál, abych zahlédl i královnu, Chadea a prince Dutifula, zatímco jsem pozorně sledoval, jak se schůzka bude vyvíjet.
Poslouchal jsem, jak královna děkuje za dary a potom vítá emisary. Slova volila prostá. Neodpovídala formou přemrštěných komplimentů a přikrášlených titulů, ale místo toho jim nabídla svou upřímnost v poctivě míněných větách. Vyjádřila své vzrušení nad tím, jak se tu znenadání objevila jejich dlouho očekávaná návštěva. A taky naději, že jim bude pobyt na Buckkeepu potěšením a že tato delegace představuje budoucnost v podobě otevřenějších kontaktů mezi Šesti vévodstvími a Bingtownem. Vysoká žena, Serilla, klidně stála a pozorně naslouchala královniným slovům. Tetovaná žena měla při královniných slovech semknuté rty, očividně zadržujíc nějakou odpověď. Muž po jejím boku po ní vrhl znepokojený pohled. Byl to ramenatý, přímočarý muž, s krátce střiženými kadeřavými vlasy nad ošlehanou tváří. Byl očividně zvyklý na fyzickou práci a na věcné konání místo mluvení, místo protokolárních a zdvořilostních formalit. Zatímco čekal, až královna domluví, jeho pěsti se reflexivně zatínaly a zase povolovaly. Pták na jeho rameni se neklidně vrtěl. Další z mužů, útlý chlapík a spíše knihomol než dříč, se zdál být více Serillina ražení. Bylo vidět, že ponechává na Kettricken, aby sama určila rytmus tohoto setkání.
Jakmile Kettricken utichla, promluvila Serilla. Na oplátku poděkovala královně a všem Šesti vévodstvím za tak laskavé uvítání. Řekla, že oni všichni vítají příležitost k troše oddechu v naší pokojné zemi, daleko od hrůz války, kterou jim Chalced vnutil. Chvíli pak hovořila o tom, co musejí snášet, o nahodilých útocích proti jejich lodím, které narušují veškerý obchod, který je skutečnou životní mízou Bingtownu, a o těžkostech, jež z toho plynou městu, které spoléhá na to, že populaci uživí obchod. Mluvila též o chalcedských nájezdech na okolní bingtownské usedlosti.
"Nemyslel jsem si, že tam mají nějaké okolní usedlosti," vydechl jsem těsně vedle šaška.
"Mnoho ne. Jenomže protože se jejich populace rozrostla o osvobozené otroky, lidé se teď snaží vyhledávat ornou půdu."
"Osvobození otroci?"
"Ššš," odpověděl šašek. Měl pravdu. Teď jsem potřeboval poslouchat a schovat si své otázky na později. Přitiskl jsem opět čelo k chladnému kameni ve zdi.
Serilla hbitě odříkávala seznam stížností, které v současnosti Bingtown vznášel vůči Chalcedu. Většinu z nich jsem dost dobře znal a mnohé z nich byly z kategorie stejných rozepří, které mělo Šest vévodství s tímto naším chamtivým jižním sousedem. Chalcedští nájezdníci, zpochybňování hranic, obtěžování a pirátské napadání proplouvajících obchodních plavidel, nesmyslné daně uvalené na obchodníky, kteří se s Chalcedem pokoušejí obchodovat: to všechno byly důvěrně známé litanie. Ale potom začala vyprávět o tom, jak se Bingtown vzbouřil proti zkorumpovanému vlivu Chalcedu, aby osvobodil všechny otroky

uvnitř svých hranic a aby jim nabídl šanci stát se plnoprávnými občany Bingtownu. Bingtownští již odmítali svolit k tomu, aby v jejich přístavech kotvily otrokářské lodě, ať už mířily na sever do Chalcedu, či na jih do Jamaillie. Na základě dohody s novými bingtownskými spojenci na takzvaných Pirátských ostrovech byly lodě s otroky, jež připluly do Bingtownu, podrobovány inspekci, náklady byly zabavovány a otrokům byla nabízena svoboda.
Konflikt spočíval především v tom, že došlo k rozvrácení chalcedského obchodu s otroky. Vynesl znovu na světlo staré neshody ohledně toho, kde ve skutečnosti leží chalcedskobingtownská hranice. Sedila vyjádřila naději, že Šest vévodství v obou těchto bodech uzná legitimnost pozice Bingtownu. Věděla, že vévodství Shoaks vítá uprchlé otroky na svém území jako svobodné lidi a že Shoaks rovněž doplácí na snahy Chalcedu nárokovat si území, která nejsou právoplatnou součástí tohoto vévodství. Nemohla by tedy doufat, že Šest vévodství poskytne Bingtownu to, co jeho vyslanci nejmilostivější a nejvznešenější královně Kettricken navrhovali už předtím? Spojenectví a podporu ve válce proti Chalcedu? Oplátkou za to má Bingtown a jeho nový spojenec Šesti vévodstvím hodně co nabídnout. Volný obchod s Bingtownem a podíl na bingtownských výhodných obchodních dohodách s takřečenými Pirátskými ostrovy by přinesly velký prospěch všem. Dary, které byly věnovány dnes, by představovaly jenom malou část z velké škály zboží, které by se tím stalo dostupným pro lidi Šesti vévodství.
Královna Kettricken si ji vážně vyslechla. Avšak když Serilla domluvila, nic nového nám v podstatě nenabídla. Byl to Chade, který na to, z pozice královnina rádce, vážně poukázal. Jejich podivuhodné zboží je dobře známé, a to právem. Nicméně Šest vévodství by ani kvůli takovým podivuhodnostem nemohlo uvažovat o tom, že vytáhne do války. Svoje komentáře zakončil slovy: "Naše nejmilostivější královna Kettricken musí vždy klást na první místo blaho našeho lidu. Víte, že naše vztahy s Chalcedem jsou přinejlepším napjaté. Máme proti nim spoustu výhrad, avšak přesto jsme se zdrželi toho, abychom proti nim vedli naplno válku na vlastní účet. Všichni znají ono rčení: ‚Dříve nebo později dojde vždycky k válce s Chalcedem.' Je to svárlivý lid. Jenomže válka je nákladná a rušivá. Válka později je skoro vždycky lepší než válka nyní. Proč bychom měli kvůli Bingtownu riskovat, že je vyprovokujeme ke krajnímu hněvu?" Chade nechal otázku chvíli viset ve vzduchu a potom ji ještě více objasnil: "Co nabízíte Šesti vévodstvím jako záruku, že na nás nakonec nedopadne, bez ohledu na výsledek téhle vaší války?"
Několik vévodů vzadu pokývalo vážně hlavami. Všichni věděli, že takhle to kupci dělají. Znali jen smlouvání a obchod. Předpokládali, že Chade bude smlouvat, a bylo vidět, že smlouvat vskutku hodlá.
"Nejmilostivější královno, vznešený princi, moudrý rádce a urození vévodové a vévodkyně, nabízíme vám…" Vtom se Serilla zarazila, očividně znervózněná přímostí Chadeovy otázky. "Naše nabídka je delikátní, možná by bylo nejlepší ji uvážit v soukromí, než budete usilovat o souhlas svých šlechticů. Možná že by bylo lepší…" Serilla nepohlédla směrem ke šlechtě na pozadí sálu, ale její odmlka hovořila sama za sebe.
"Prosím, Serillo z Bingtownu. Mluvte zcela jasně. Předneste svůj návrh před námi přede všemi, abychom ji mohli, mí šlechticové, mí rádci a já, společně probrat ve svobodné debatě."
Serilliny oči se najednou rozšířily, bezmála šokem. Říkal jsem si, co je ta Jamaillie zač, že je přímou odpovědí mé královny tak zaskočena. Zatímco otálela, muž s papouškem na rameni si znenadání odkašlal. Serilla po něm střelila varovným pohledem, ale muž stejně předstoupil kupředu. "Nejmilostivější královno, smím-li se opovážit obrátit se přímo na vás?"
Kettrickenina odpověď byla skoro zmatená. "Samozřejmě. Vy jste kupec Jorban, nemýlím-li se?"
Vážně přikývl. "To je správně. Nejmilostivější královno Kettricken, vládkyně všech Šesti vévodství a dědičko horského trůnu." Byl jsem nesvůj za toho mladého muže, zatímco za sebe neohrabaně řadil její tituly. Bylo zjevné, že taková květnatá řeč je pro něho něčím zcela novým, ale navzdory Serillinu zlostnému pohledu byl odhodlaný v ní pokračovat. "Věřím, že jste osoba, totiž královna, která umí ocenit přímočarost. Ty průtahy mne rozčilují. Ale nyní, když jsem si dnes vyslechl, že máte Chalced v lásce stejně málo jako my, odvažuji se doufat, že se vám náš návrh zalíbí, jakmile si ho vyslechnete."
Odkašlal si a pak směle pokračoval. "Přijeli jsme za vámi s cílem uzavřít spojenectví proti společnému nepříteli. Máme za sebou tři roky války proti Chalcedu. Vysává nás, a naše počáteční naděje, že konflikt rychle skončí, mezitím pohasly. Chalceďané jsou tvrdohlavý lid. S každou porážkou, kterou jim uštědříme, jako by jen vzrostlo jejich odhodlání ublížit nám. Válka jim prospívá, milují nájezdy a ničení,

tak jako myje nenávidíme. Bingtown potřebuje mír, aby mohl prosperovat, mír a volné moře. Jsme na obchodu závislí, a to nejen co se týče našeho živobytí, ale těch nejzákladnějších potřeb. Náš Bingtown je možná městem magie a divů, ale jenom z toho samotného své děti neuživíme. Nemáme žádná rozlehlá pole, na nichž bychom pěstovali obilí a pásli dobytek. Chalced by nás nejraději rozdrtil, z pouhé lačnosti. Chtějí nás všechny pozabíjet, jen aby se zmocnili toho, co vlastníme, aniž by měli ponětí o tom, co si toto vlastnění žádá od nás. Zničí to, co hledají, právě díky tomu, že se to budou snažit vlastnit. Co máme, to nám nelze vzít, a přesto to existuje. Je to…" Vtom muži došla slova, jako když loď najede na písečnou mělčinu.
Kettricken chvíli počkala, jako by mu chtěla dopřát možnost, aby nabyl řeč, ale muž jen beznadějně rozhodil rukama do šíře. "Jsem obchodník a námořník, madam. Nejmilostivější královno." Připojil její titul, jako by se na něj náhle rozpomněl. "Hovořím otevřeně o naší tísni, a přesto se nevyjadřuji jasně."
"Co žádáte, kupče Jorbane?" Otázka královny Kettricken byla stručná, leč vlídná.
Mužovy oči se najednou rozžehly nadějí, jako by díky její přímosti znovu nabyl klid. "Víme, že lid ve vašem vévodství Shoaks tvrdě střeží hranici s Chalcedem. Držíte je zkrátka a vaše bdělost si od nich žádá spoustu pozornosti." Pomalu se otočil, aby vysekl hlubokou poklonu šlechticům v pozadí sálu. "Za tohle vám patří náš dík."
Vévoda z Shoaksu vážným pokývnutím hlavy přijal jeho dík. Kupec Jorban se otočil zpátky ke královně. "Ale musíme po vás žádat víc než to. Žádáme, aby vaše válečné lodě a bojovníci vyvíjeli proti Chalcedu z vaší strany tlak. Abyste pronásledovali a potápěli lodě, které budou narušovat náš obchodní styk s vašimi vévodstvími. Společně tak… ukončíme mnohageneračním svár, který nám Chalced všem vnutil." Pojednou se nadechl. "Úplně si tu zem podrobíme a skoncujeme s tímto letitým konfliktem. Pokud se jim nelíbí být naším sousedem, potom ať místo toho akceptují naši nadvládu."
Jamaillianka Serilla ho najednou přerušila. "Kupče Jorbane, zacházíte příliš daleko! Jasná a milostivá královno, přijeli jsme, abychom vznesli návrhy, ne abychom prosazovali územní zábor."
Jorban zaťal čelisti, a jakmile Serilla zmlkla, zas se ozval. "Já nevznáším návrh. Přicházím smlouvat s potenciálními spojenci. Jde mi o ukončení nekonečné války, kterou proti nám Chalced vede. Promluvím jasně o tom, co mnozí kupci cítí ve svých srdcích." Jeho modré oči se třpytily, když se střetl s Kettrickeninym pohledem. Mluvil upřímně, se zanícením. "Podrobme si chalcedské státy se vším všudy, rozdělme si jejich území mezi sebe. Všichni tím získají. Bingtown by tak měl ornou půdu a skoncoval by s obtěžováním ze strany Chalcedu. Vévoda z Shoaksu by mohl rozšířit své panství a měl by v zádech nikoli nepřítele, ale spojence a obchodního partnera. Obchod na jihu by se Šesti vévodstvím otevřel dokořán."
"Podrobit si Chalced se vším všudy?" Podle Kettrickenina hlasu jsem mohl poznat, že o něčem takovém nikdy ani neuvažovala, že takové dobývání je zcela v rozporu s její horalskou etikou. Avšak vévoda z Shoaksu v pozadí sálu se široce usmíval. Taková válka by se mu líbila, vychutnal by si pomstu, po které tak dlouho bažil. Možná to trochu přehnal, když pozvedl pěst a hlasitě zvolal: "Zapojme do toho dělení i vévodu z Farrow. A možná i váš otec, horský král Eyod, by uvítal svůj podíl, má královno. Také on má společnou hranici s Chalcedem a podle všeho je také nikdy neměl v lásce."
"Uklidněte se, Shemshy," pokárala ho, ale byla to mírnější výtka, než bych od ní očekával. Možná v tom byl kus historie, kterou jsem neznal. Jak tvrdě se Horské království přelo o svou hranici s Chalcedem? Vytanula snad Kettricken v mysli nějaká zahořklá vzpomínka na tento konflikt, kterou jsem neznal? Přesto dala najevo zdrženlivost, když bingtownské delegaci odpověděla. "Vy nám nabízíte z vaší války podíl, jako by to bylo zboží, po kterém bychom měli prahnout. Jenže my po něm neprahneme. Už jsme tu jednu válku měli a ještě nyní se snažíme o to, udělat si z těch bývalých nepřátel své přátele. Vaše válka nás neláká. Nabízíte nám chalcedská území, pokud je porazíme. To vítězství je dost vzdálené a nejisté. Udržet to území by nám mohlo být spíše na přítěž než ku prospěchu. Porobený národ se jenom zřídkakdy smíří s cizí nadvládou. Nabízíte nám volný obchod na jihu, pokud toho vítězství dosáhneme. Ovšem Bingtown se vždy ucházel o to, aby s námi mohl mít volný obchodní styk, nevidím v tom tedy žádný nový zisk. A tak se vás opět ptám. Proč bychom o tom měli vůbec uvažovat?"
Díval jsem se, jak si bingtownští vyslanci vyměnili pohledy, a sám pro sebe jsem se usmál. Takže. Návrh na rozdělení chalcedského území nepředstavoval jejich konečnou nabídku. Ale ať už byla jakákoliv, nechávali si ji jen pro sebe, nechtěli s ní vyjít na světlo, dokud k tomu nebudou přinuceni. Necítil jsem k

nim žádné sympatie. Neměli probudit Chadeovu zvědavost ohledně toho, jak hluboký jejich měšec může být. Kupec Jorban učinil zcela nepatrný pohyb rukou, dlaň natočenou nahoru, jako by vyzýval někoho dalšího, aby navázal tam, kde on ve svém smlouvání selhal.
A pak, jako na nějaký signál, bingtownští kupci ukročili stranou a rozdělili se, aby nechali muže v kápi projít a stanout přímo před královnou. Museli mezi sebou mít nějakou tajnou úmluvu.
Rychle jsem přehodnotil svůj názor na muže v kápi. Žádný sluha to nebyl. Možná nikdo z nich nebyl sluha, ani ta žena s tetováním otrokyně. Když muž se závojem učinil náhle krok vpřed, trhl jsem sebou v očekávání nějakého útoku, ale on udělal jen to, že si strhl kápi z hlavy dozadu. Spolu s ní se svezl i krajkový závoj připevněný ke kápi. Při pohledu na to, co se naskytlo mým očím, jsem zalapal po dechu, ale ostatní, mezi nimi Chade, se tak dobře neovládli.
"Edo, slituj se!" slyšel jsem zvolat starého vrahouna a zezadu sálu se ozvaly výkřiky prodchnuté hrůzou a šokem.
Vyslanec byl mladý, mladší než Dutiful a Hap, ačkoli vysoký byl stejně jako oni. Jeho oči a koutky úst lemovaly šupiny. Nebyla to žádná kosmetická úprava. Z čelisti mu visel lem v podobě roztřepených výrůstků. Vytáhl se do pozoru. Předtím jsem si myslel, že kápě jeho výšku zveličuje, avšak místo toho jsem nyní viděl, že kosti na jeho rukou a nohou jsou nepřirozeně dlouhé, ale přesto hoch jaksi působil spíše ladným než neohrabaným dojmem. Zadíval se zpříma na Kettricken, aniž se nechal odradit jejím postavením, a jasných chlapeckým tenorem řekl:
"Jmenuji se Selden Vestrit, pocházím z bingtownské kupecké rodiny Vestritu a byl jsem osvojen kupeckou rodinou Khuprů z Deštné divočiny." Druhá část slov, jimiž se představil, mi nedávala smysl. V Deštné divočině přece nikdo nežil. Tato území přiléhající k řece byla samá mokřina, močál a bažina. Právě z toho důvodu nebyla hranice mezi Chalcedem a Bingtownem nikdy pevně vytyčena. Řeka a její bažinaté břehy znemožňovaly přístup těm i těm. Ale to, co hoch řekl vzápětí, bylo šokující ještě víc.
"Vyslechli jste Serillu, jež hovoří za Bingtownskou radu. Jsou zde ještě jiní, kteří mohou mluvit za tetované, tyto bývalé otroky a nynější bingtownské občany, a za bingtownské kupce a za naše Živé lodě. Já mluvím za kupce z Deštné divočiny. Ale rovněž hovořím jménem Tintaglie, posledního skutečného draka, jenž přísahal, že v naší době nouze přispěchá Bingtownu na pomoc. A její poselství vám přináším."
Při vyslovení toho dračího jména jsem se zachvěl. Nevěděl jsem proč.
"Tintaglii už dost unavuje to ustavičné hašteření Chalcedu s jejím bingtownským lidem. Odvádí ji to a brání jí to v jiné, významnější práci, kterou ona pro něj má připravenu. Tahle válka, kterou Chalced hodlá vést, hrozí zmařit mnohem větší předurčení." Mluvil, jako kdyby vůbec nebyl člověk, dávaje najevo pohrdání vůči malicherným lidským starostem. Bylo to děsivé a fascinující zároveň. Svým zrakem klouzal po všech přítomných. Uvědomil jsem si, že ta slabá namodralá záře vycházející z jeho očí se mi nezdá.
"Pomozte Bingtownu rozdrtit Chalced a ukončit tuhle válku a Tintaglia vás poctí svou přízní. A nejenom přízní svou, nýbrž i přízní svého potomka, jenž rychle nabývá na velikosti, kráse a moudrosti. Pomozte nám, a jednoho dne se legendy Šesti vévodství o dracích, kteří povstanou na jejich obranu, stanou skutečností v podobě dračího spojence."
Po jeho slovech zavládlo ohromené ticho. Jsem si jist, že si ho všichni z delegace vyložili špatně. Kupec Jorban se unáhleně usmál očividnému šoku v Kettrickenině tváři a troufl si dodat: "Nemám vám za zlé, že pochybujete o našich slovech. Ale Tintaglia je skutečná, stejně jako já. Nebýt toho, že musí opatrovat svého potomka, byla by s tím chalcedským trýzněním jistě skoncovala už před léty. Což jste neslyšeli zprávy o bitvě v Kupeckém zálivu a o tom, kterak bingtownský drak, stříbrnomodrý, vyrazil do boje, aby vyhnal Chalceďany z našich břehů? Byl jsem toho dne při tom a bojoval jsem, abych náš přístav osvobodil od Chalceďanů. Tyhle zprávy, to není žádné blouznivé přehánění ani divoké povídačky, ale ta nejprostší pravda. Bingtown má jedinečného a úžasného spojence, posledního opravdového draka na světě. Pomozte nám podrobit si Chalced a on se může stát i vaším spojencem."
Podle mne nečekal, že jeho slova na Kettricken zapůsobí jako jiskra na troud. Pochybuji, že by dokázal pochopit, jak hluboké jsou její city ve vztahu k drakům Šesti vévodství.
"Poslední opravdový drak!" zvolala. Uslyšel jsem zašustění jejích šatů, jak prudce vstala. Ráznými kroky sestoupila z pódia, aby stanula před bingtownskými povýšenci, a zastavila se jen stupínek nad nimi. Moje

uvážlivá, dobrotivá královna sálala vzteky. Její rozhořčená slova vzápětí naplnila sál. "Jak se opovažujete takhle mluvit! Jak se opovažujete zavrhovat draky Elderlingy jako pouhou legendu! Viděla jsem, jak se na nebesích skví nejeden, ale celé hejno draků, kteří povstali na obranu Šesti vévodství. Já sama jsem jela na drakovi, tom nejopravdovějším ze všech, který mě zanesl zpátky na hrad Buckkeep. V téhle místnosti není jediná dospělá osoba, která by nad našimi vodami neviděla jejich širokánská křídla, která svým mácháním rozprášila rudé lodě, jež nás tak dlouho obtěžovaly. Chcete nám naznačit, že naši draci byli nějakým způsobem, svým bytím nebo svými činy, falešní? Ten hoch může na svou omluvu uvést své mládí a nezkušenost, nejen proto, že zřejmě ani nebyl na světě, když jsme vedli naši válku, ale též proto, že obdržel jen mizivé vzdělání, pokud jde o to, jaká úcta těmto tvorům náleží. Ale vy můžete na svou obranu uvést pouze svoji neznalost historie. Poslední opravdový drak, jen co je pravda!"
Pochybuji, že by kterákoli jiná urážka osoby naší královny mohla vyvolat takovou prudkou reakci. Nikdo z nich nemohl vědět, že to byl její muž, král Verity, její láska, jehož čest tu hájila. I někteří z našich šlechticů se tvářili zaskočeně, když viděli, že jejich obvykle mírná královna kárá vyslance tak ostrými slovy, ale jejich překvapení neznamenalo, že by s ní nesouhlasili. Při jejích slovech jen pokyvovali hlavami. Někteří z jejích vévodů a vévodkyň povstali a zástupkyně Bearnsu spočinula rukou na rukojeti svého meče. Hoch se šupinami ve tváři se rozhlédl kolem, ústa v úleku pootevřená, zatímco Serilla zakoulela očima nad jeho přehmatem. Členové bingtownské delegace se instinktivně semkli těsněji k sobě.
Hoch se šupinami ve tváři postoupil o krok blíže ke královně. Chade učinil pohyb, aby mu to zakázal, ale hoch pouze poklekl najedno koleno. Zvedl k ní zrak a pravil: "Prosím za prominutí, pokud jsem vás urazil. Hovořím jen o tom, co vím. Jak jste sama řekla, jsem ještě mlád. Ale byla to Tintaglia, kdo nám s převelikým smutkem sdělil, že je poslední opravdový drak na světě. Pokud by to bylo jinak, s radostí bych jí to poselství tlumočil. Prosím, dovolte mi, abych směl vaše draky vidět, abych si směl s nimi promluvit. Vysvětlím jim, v jaké je Tintaglia tísni."
Kettrickenina ramena se v návalu vášně pořád zvedala a klesala, až se konečně hlouběji nadechla, a když promluvila, byla opět sama sebou. "Nechovám vůči vám zášť za to, že jste mluvil o něčem, co neznáte. Co se týče našich draků, nepřipadá to v úvahu. Jsou to draci Šesti vévodství, jen pro Šest vévodství. Mladý pane, dovolujete si příliš. Ale jste mladý, a proto vám odpouštím."
Hoch zůstal tak, jak byl, v pokleku, ale když zvedl svůj pochybovačný pohled k naší královně, žádná podřízenost v tom nebyla.
Bylo na Chadeovi, aby zklidnil osazenstvo v sále. Popošel kupředu, aby stanul před bingtownskou delegací. "Je to snad přirozené, že se tváříte, jako byste o slovech naší královny pochybovali, stejně jako my pochybujeme o těch vašich. Poslední opravdový drak, říkáte, potom ale mluvíte o jejím potomkovi. To mne trochu mate, proč je tedy nepokládáte za ‚opravdové draky'? Pokud váš drak existuje, proč nepřišel společně s vámi, aby se ukázal a podnítil nás k rozhodnutí postavit se na vaši stranu?" Přejel po nich po všech svým zeleným pohledem. "Přátelé moji, na té vaší nabídce je něco moc divného. Je hodně toho, co jste nám neřekli. Nepochybně věříte, že vaše důvody k tomuto zamlčování jsou pádné. Ale když si budete svá tajemství ponechávat pro sebe, můžete pozbýt nejenom naše spojenectví, ale i náš respekt. Dobře tu nabídku zvažte."
I když jsem mu viděl na záda, věděl jsem, že Chade se nyní tahá za bradu, zatímco přemýšlí. Pak pohlédl ke královně. Ať už viděl v její tváři cokoliv, učinil rozhodnutí. "Pánové a dámy, navrhuji, abychom tuto audienci prozatím ukončili. Aby naše jasná a milostivá královna mohla vaši nabídku prodiskutovat se svými šlechtici. Nechali jsme pro vás připravit pokoje. Užijte si naší pohostinnosti." Mohl jsem slyšet náznak úsměvu, který se mu vetřel do hlasu, když dodal: "Všichni z pěvců, které jsme sezvali, vám s radostí objasní, ať písní, či příběhem, jak to bylo s draky Šesti vévodství. Snad až se příště zase sejdeme, budou naše nálady zklidněny zpěvem a odpočinkem."
Bingtownští vyslanci, jimž se dostalo tak rázného propuštění, nemohli dělat nic než odejít. Jako další je následovali královna a princ Dutiful. Chade ještě chvíli otálel mezi šlechtici, zdálo se, že se s nimi domlouvá na dobu, kdy se budou moci všichni sesednout a probrat bingtownský návrh. Vévoda z Shoaksu rázoval kolem, viditelně vzrušený, zatímco vévodkyně z Bearnsu stála, vysoká a ztichlá, s rukama zkříženýma na hrudi, jako kdyby popírala jakýkoliv zájem o tuto problematiku. Odklonil jsem se

od špehýrky a spustil koženou chlopeň dolů. "Pojďme," zašeptal jsem k šaškovi a on mlčky kývl na souhlas.
Znovu jsem vzal svíčku a společně jsme vykročili úzkým bludištěm krysích chodbiček, které protkávaly buckkeepské zdi. Nevedl jsem ho přímou cestou zpátky do svého pokoje, ale místo toho jsem zastavil u Chadeovy staré věžní komnaty. Jakmile jsme se ocitli uvnitř, šašek se zarazil. Zavřel na chvíli oči a pak se zhluboka nadechl. "Od doby, co jsem tady naposled byl, se to moc nezměnilo," řekl přidušeným hlasem.
Použil jsem svoji svíčku, abych zapálil ty, které stály připravené na stole. Na uhlíky v krbu jsem přiložil další kus dřeva. "Tuším, že Chade tě sem přivedl té noci, kdy byl zavražděn král Shrewd."
Pomalu přikývl. "Setkal jsem se s Chadem už předtím, a za ty roky jsem se s ním čas od času dostal do rozhovoru. Úplně poprvé jsem ho potkal krátce poté, co jsem přišel ke králi Shrewdovi. Chade chodíval v noci, aby si s králem popovídal. Občas spolu hráli kostky, věděls to? Většinou seděli u ohně a popíjeli dobrou brandy a probírali všechna nebezpečí, jimž zrovna království čelilo. Tak jsem se poprvé dozvěděl o tvé existenci. Z konverzace těch dvou u krbu. Srdce se mi rozbušilo, až jsem si myslel, že omdlím, zatímco mi docházelo, co pro mne jejich slova znamenají. Sotva brali na vědomí, že je poslouchám. Pokládali mě jen za dítě, možná trochu mdlého rozumu, a já si dával zpočátku dobrý pozor, aby to vypadalo, že váš jazyk moc neumím." Zavrtěl si pro sebe hlavou. "Tak podivné období mého života to bylo. Tak významné a zlověstné, ale přesto, když nade mnou držel ruku král Shrewd, v té době jsem nejvíc ochutnal opravdového dětství."
Našel jsem dva poháry a Chadeovu rozpitou láhev brandy. Postavil jsem je na stůl a nalil jsem nám oběma. Šašek při tom pohledu pozvedl jedno obočí. "V tak brzkou denní dobu?"
Pokrčil jsem rameny. "Možná že mně se jeví pokročilejší, než ve skutečnosti je. Můj den začal brzy. S Hapem." Ztěžka jsem usedl, když na mě ta konkrétní starost znovu dolehla. "Šašku. Toužil jsi někdy po tom, aby ses mohl v životě vrátit zpátky a udělat něco jinak?"
Sedl si na židli, ale sklenky se nedotkl. "To dělají všichni lidé. Je to bláznivá hra, již tu hrajeme. Co tě trápí, Fitzi?"
A tak jsem mu to řekl, vylil jsem si srdce, jako bych byl dítě, svěřil jsem se mu se všemi svými obavami a zklamáními, aby mi je pomohl přebrat, jako kdyby mi to mohl nějak objasnit. "Ohlížím se zpátky, šašku, a občas mám dojem, že v dobách, kdy jsem byl nejvíc přesvědčen o tom, že dělám věci správně, jsem se naopak dopouštěl svých největších chyb. Třeba když jsem uštval Justina a Serene a zabil je před shromážděnými šlechtici poté, co zavraždili mého krále. Jenom se koukni, co to s námi udělalo, na tu kaskádu událostí, jež následovaly."
Při mých slovech pokyvoval hlavou, ale pak mě pobídl: "A dál?" zatímco jsem si naléval další brandy.
Vypil jsem ji a potom se rozhodl, že o tom budu mluvit. ‚A to, jak jsem spával s Molly," řekl jsem.
Vzdychl jsem, ale nijak se mi neulevilo. "Zdálo se to být tak správné. Tak sladké a opravdové a vzácné. Jediná věc v mém světě, jež patřila výlučně mně. Ale kdybych s ní ne -"
Šašek čekal, co řeknu.
"Kdybych s ní nespával, kdybych jí neudělal dítě, nebyla by opustila Buckkeep, aby své těhotenství utajila. A i když jsem potom udělal svou další stupidní chybu, ona by byla schopna se o sebe postarat. Burrich by neměl pocit, že za ní musí jít, aby na ni dohlížel, dokud její dítě nenarodí. Nebyli by se do sebe zamilovali, nebyli by se vzali. Když pak… Po událostech s draky bych se k ní mohl vrátit. Mohl bych teď aspoň něco mít."
Neplakal jsem. Byla to taková bolest, že už plakat nešlo. Nové na tom bylo jedině to, že jsem si ji teď nahlas přiznal, sám pro sebe. "To všechno jsem si přivodil sám. Bylo to všechno moje dílo."
Naklonil se přes stůl a položil mi svoji dlouhou chladivou dlaň na hřbet ruky. "Je to bláznivá hra, Fitzi," pravil něžně. "A ty sám sobě přisuzuješ příliš velkou moc a proudu událostí zas příliš malou. A taky Molly. Kdyby ses mohl vrátit a ta rozhodnutí vymazat, kdo ví, jaká jiná by proběhla místo nich? Vzdej to, Fitzi. Pusť se toho. Co nyní dělá Hap, to není trest za to, cos dělal v minulosti ty. Tys ho přece nepřiměl, aby tuhle volbu učinil. Což tě ovšem neosvobozuje od povinností otce, aby ses ho pokusil z téhleté cesty odklonit. Myslíš si snad, že když jsi totéž rozhodnutí učinil ty, nejsi oprávněn mu říci, že je to chyba?" Nadechl se a potom se zeptal: "Uvažovals někdy o tom, že bys mu pověděl o Molly a Nettle?"
"Já… ne. To nemohu."

"Och, Fitzi. Tajemství a věci držené pod poklicí…" Jeho hlas vyzněl smutně do ztracena.
"Jako třeba bingtownští draci," řekl jsem zpříma.
Zvedl svou ruku z mojí. "Copak?"
"Té noci jsme spolu pili a tys mi vyprávěl příběh. O hadech, kteří se zavíjeli do motýlích zámotků a líhli se z nich jako draci. Ale z nějakého důvodu byli malí a neduživí. Myslel sis, že za to nějak můžeš ty."
Šašek se zvrátil na židli dozadu. Zdál se spíš nažloutlý než zlatý. "To jsme pili. A hodně."
"Ano. To jistě. Byls dost opilý na to, aby ses rozmluvil. Ale já byl stále dost střízlivý na to, abych mohl poslouchat." Čekal jsem, ale on jen potichu seděl a díval se na mě. "Nuže?" zeptal jsem se po chvíli.
"Co chceš vědět?" zeptal se hlubokým hlasem.
"Pověz mi o bingtownských dracích. Jsou skuteční?"
Seděl jsem a díval se, jak spěje k nějakému rozhodnutí. Pak se zpříma posadil a nalil nám oběma další brandy. Napil se. "Ano. Jsou stejně skuteční, jako byli draci Šesti vévodství, ale jiným způsobem."
"Jak to?"
Nadechl se. "Už dávno, velmi dávno, jsme se o tom bavili. Vzpomínáš? Říkal jsem, že kdysi museli existovat draci z masa a kostí, kteří inspirovali koterie Umění k tomu, aby tvořily draky z kamení a vzpomínek."
"To bylo už před léty. Stěží si na ten rozhovor vzpomínám."
"To ani nemusíš. Stačí jen vědět, že jsem měl pravdu." Jeho tváří se mihl úsměv. "Kdysi, Fitzi, existovali skuteční draci. Ti draci, kteří inspirovali Elderlingy."
"Ti draci byli Elderlingové," oponoval jsem mu.
Usmál se. "Svým způsobem máš pravdu, Fitzi, ale v tom smyslu, jaký těm slovům sám přikládáš. Je to jako rozbité zrcadlo, jehož kousky stále shromažďuji. Ti draci, které jsme ty a já probudili, draci Šesti vévodství… to byly stvořené věci. Otesán koteriemi nebo Elderlingy, kámen vzpomínek na sebe vzal tvar, který mu oni dali, a ožil. V podobě draků. Nebo okřídlených kanců. Nebo létajících hřebců. Nebo Dívky-na-drakovi."
Dával svoje vývody dohromady skoro příliš rychle na to, abych je dokázal přesně sledovat. Přesto jsem přikývl. "Pokračuj."
"Proč Elderlingové vyráběli ty kamenné draky a vkládali do nich své životy? Protože byli inspirováni skutečnými draky. Draky, jejichž životy, stejně jako u motýlů, mají dvě fáze. Líhnou se z vajec jako mořští hadi. Potulují se v mořích a dorůstají do obrovských velikostí. A když nadejde ten správný čas, když uplyne dost let na to, aby dorostli do dračí velikosti, migrují zpátky do vlasti svých předků. Dospělí draci je vítají a doprovázejí na cestě vzhůru proti proudům řek. Tam si pak upředou své kokony z písku - z písku, který je rozdrceným kamenem vzpomínek - a svých vlastních slin. V dávných dobách jim dospělí draci s předením těch obalů pomáhali. A spolu se slinami dospělých draků do nich přešly i jejich vzpomínky, aby napomáhaly při utváření mladých draků. Po celou zimu pak dřímají a transformují se, zatímco dospěli draci nad nimi bdí, aby je chránili před dravci. V horkém letním slunci se pak líhnou a přitom absorbují většinu svého kokonového obalu. Absorbují také vzpomínky, jež jsou v nich uložené. Mladí draci se vynořují na svět, plně dotvoření a silní, připravení starat se o sebe sami, jíst a lovit a bojovat mezi sebou o družky. A posléze naklást vajíčka na jednom vzdáleném ostrově. Na ostrově Jiných. Vajíčka, z nichž se líhnou hadi."
Zatímco mi to vyprávěl, skoro jako bych to viděl před očima. Snad mě na to připravily moje sny. Kolikrát jsem si ve spánku představoval, jaké by to bylo, být drakem, jako se jím stal Verity, létat po nebesích, lovit a sytit se? Něco z jeho slov do těch snů proniklo a ony se mi najednou jevily spíše jako mé vlastní pravdivé vzpomínky než snové fantazie. Šašek mezitím zmlkl.
"Povykládej mi zbytek," pobídl jsem ho.
Opřel se na židli a povzdechl si. "Něco je zabilo. Už dávno. Nevím přesně, co to bylo. Nějaké velké kataklyzma na zemi, jež pohřbilo celá města v několika dnech. Pobřeží pokleslo, přístavní města utonula a změnily se toky řek. Smetlo to z povrchu draky a myslím, že to zahubilo i Elderlingy. To vše jsou jen dohady, Fitzi. Vzniklé nejen na základě toho, co jsem viděl a slyšel, ale i toho, co jsem četl ve vašich záznamech. To prázdné, rozpolcené město, které jsi navštívil, tvá vlastní vize, jíž jsi tam měl, vize draka, jenž přistával v řece, a podivně vypadajících lidí, kteří ho vítali… Kdysi tito lidé žili bok po boku s draky.

Když přišla ona katastrofa, která znamenala konec lidí i draků, lidé se pokusili zachránit některé z draků zavinutých v kokonech. Odvlekli je do svých budov. Dračí kokony a lidé pak byli zaživa pohřbeni. Ti lidé zahynuli. Ale uvnitř kokonů, bez doteku světla a tepla, které by jim ohlásily, že je čas procitnout, zůstali napůl zformovaní draci."
Uchvácen jako dítě, naslouchal jsem jeho divoké povídačce.
"Nakonec je našli další lidé. Kupci z Deštné divočiny, odnož bingtownských kupců, kteří kopali v prastarých pohřbených městech a hledali poklady. Našli tam toho vskutku hodně. Mnohé z toho, cos dneska viděl, co předložili Kettricken jako dary, ty planoucí drahokamy, jidzin, dokonce i ta látka, pochází z pokladu nalezeného v obydlích Elderlingů. Našli tam taky ty zavinuté draky. Neměli samozřejmě tušení, co to je. Mysleli si… kdo ví, co si v první chvíli mysleli? Možná jim připadali jako mohutné části kmenů stromů. Tak tomu ostatně říkají: čarodějné dřevo. Rozřezali je a použili ty pláště jako dříví, zatímco napůl utvořené draky vyházeli ven. Právě z toho materiálu zhotovují své Živé lodě, za svou životaschopnost vděčí ta podivná plavidla drakům, jimiž by se jinak byla stala. Většina těch napůl utvořených draků byla tuším mrtvá dlouho předtím, než byly jejich kokony rozřezány. Nejméně jeden z nich však mrtev nebyl. A řetězec událostí, které přesně neznám, vedl až k tomu, že dračí kokon se ocitl na slunečním světle. Zplodil život. Na svět přišla Tintaglia."
"Slabá a nedotvořená." Snažil jsem se dát si ten příběh dohromady s tím, co mi říkal předtím.
"Ne. Zdravá a silná, stvoření tak zpupné, že bys stěží hledal zpupnější. Vydala se hledat další příslušníky svého druhu. Nakonec hledání draků vzdala. Místo toho nalezla hady. Byli staří a obrovští, protože - a to je opět jenom má spekulace, Fitzi - ať už dospělé draky zničila jakákoliv pohroma, změnila svět natolik, že zabránila hadům v návratu do oněch končin, kde se zavíjeli do kokonů. Několik desetiletí, možná i staletí, se periodicky pokoušeli o návrat, jenom aby jich spousta zahynula. Ale čas od času, v čele s Tintaglií a za pomoci lidí z Bingtownu, kteří prohrabali řeky, aby jimi mohli proplout, někteří z hadů tuto migraci přežili. Uprostřed zimy si zhotovili svoje obaly. Byli staří a oslabení a nemocní a měli jen jednoho draka, který by je hlídal a pomáhal jim upříst jejich kokony. Mnozí při cestě proti proudu řeky zahynuli, ostatní se pohroužili do hlubin spánku uvnitř kokonů, aby už nikdy neožili. Když přišlo léto, ti, kteří se vylíhli pod silou slunečních paprsků, přišli na svět jako neduživci. Možná ti hadi byli příliš staří, možná ve svých kokonech nestrávili dost času, možná nebyli v dost dobrém stavu, když nastoupili období své proměny. Jsou to žalostná stvoření. Neumějí létat, ani se uživit lovem. Dohánějí Tintaglií k šílenství, protože draci jsou zvyklí slabostí opovrhovat, nechat zahynout ty, kdo nejsou dost silní na to, aby přežili. Ale kdyby je nechala zahynout, pak by zůstala zcela sama, navždy, jakožto poslední svého druhu, bez jakékoliv naděje na znovuoživení své rasy. A tak Tintaglia vynakládá všechen svůj čas a síly na to, aby pro ně lovila a aby jim nosila úlovky zpátky. Věří, že když je dokáže dostatečně nasytit, mohli by ještě vyrůst v dospělé draky. Přeje si, ne, ona požaduje, aby jí v tom kupci z Deštné divočiny pomáhali. Jenomže oni mají své vlastní mladé, které musí živit, a válku, jež jim brání v provozování jejich kupeckého řemesla. A tak se všichni snaží, seč jim síly stačí. Tak to bylo v době, kdy jsem byl na Deštné divoké řece, to jest před dvěma roky. A tak je to tuším pořád."
Nějakou dobu jsem jen seděl a mlčel, pokoušeje si tu jeho exotickou historku srovnat v hlavě. Nemohl jsem o jeho slovech pochybovat, za ty roky, co jsme byli spolu, mi vykládal až příliš mnoho dalších podivuhodných věcí. Ale věřit mu, to by znamenalo, že spousta mých vlastních zážitků najednou získá novou podobu a význam. Snažil jsem se zaměřit se na to, co z jeho příběhu vyplývá pro Bingtown a Šest vévodství nyní.
"Vědí Chade a Kettricken něco z toho, co jsi mi tu vyprávěl?"
Zavrtěl zvolna hlavou. "Alespoň ne ode mne. Možná má Chade jiné zdroje. Ale já s ním o tom nikdy nemluvil."
"U Edy a Ela, pročpak ne? Jednají tak s Bingtowňany naslepo, šašku." Vtom mě napadlo ještě něco horšího. "Vyprávěl jsi někomu z nich o našich dracích? Vědí bingtownští kupci, jak je to doopravdy s draky Šesti vévodství?"
Opět zavrtěl hlavou.
"Díky Edo za to. Ale proč jsi o těch věcech neřekl Chadeovi? Proč jsi to přede všemi tajil?"
Seděl a tak dlouho na mě hleděl, až jsem si myslel, že už neodpoví. Když konečně promluvil, dralo se to

z něho jen zdráhavě. "Já jsem Bílý prorok. Mým cílem v tomto životě je vychýlit svět na lepší cestu. Jenže… nejsem Katalyzátor, ten, který změny koná. To jsi ty, Fitzi. Kdybych Chadeovi pověděl o tom, co vím, velmi výrazně bych tím ovlivnil směr jeho jednání s Bingtowňany. Nemohu říci, zda by mi ta změna pomohla nebo zabránila v tom, co musím vykonat. Zrovna teď jsem si svou cestou nejistý víc, než jsem byl kdykoli předtím."
Ustal v řeči a čekal, jako kdyby doufal, že řeknu něco užitečného. Já jsem však nevěděl, co by to mělo být. Ticho mezi námi se náhle začalo protahovat. Šašek si složil ruce v klíně a sklopil k nim zrak. "Myslím, že jsem se možná dopustil chyby. V Bingtownu. A obávám se, že během let svého pobytu v Bingtownu a… na jiných místech, že jsem svůj osud nenaplňoval správným způsobem. Obávám se, že jsem něco zpackal a že od té doby bude všechno, co vykonám nyní, zdeformované." Náhle vzdychl. "Fitzi, já se prociťuji kupředu časem. Ne krok za krokem, ale z okamžiku na okamžik. Co cítím jako nejsprávnější? Dosud jsem necítil, že by bylo správné mluvit o těch věcech s Chadem. A tak jsem to nedělal. Dnes, nyní, jsem cítil, že je čas, aby ses o těch věcech dozvěděl ty. A tak jsem ti o nich pověděl. To tobě jsem přenechal to rozhodnutí. Zda to říci, nebo neříci, Changere. Je to na tobě."
Připadalo mi divné, že jméno, které mi dal Nighteyes, bylo vyřčeno nahlas lidským hlasem. Nepříjemně mne to popíchlo. "Takhle jsi vždy konal ta důležitá rozhodnutí? Podle toho, jak ‚cítíš'?" Můj tón byl ostřejší, než jsem zamýšlel, ale s ním to netrhlo.
Místo toho na mě zpříma pohlédl a zeptal se: "A jak jinak bych to měl dělat?"
"Podle toho, co víš. Podle předzvěstí a znamení, zlověstných snů, podle svých vlastních proroctví… já nevím. Avšak rozhodně nějak lépe než jen podle toho, jak cítíš. Při Edovi, chlape, vždyť to, co ‚cítíš', by nemuselo stát za víc než za zlámanou grešli."
Sklopil jsem tvář do dlaní a přemýšlel. Přenechal to rozhodnutí mně. Co udělám? Náhle mi to rozhodování připadalo mnohem těžší než před chvílí, když jsem šaška pokáral, že to nikomu neřekl. Jak by znalost těchto faktů ovlivnila
Chadeův postoj vůči Bingtownu a případnému spojenectví? Skuteční draci. Stálo by za to jít do války, abychom pak s nimi měli společného skutečného draka? Co by to znamenalo, kdybychom se s nimi nespojili a kdyby Bingtowňané zvítězili a pak měli na povel falangu draků? Říci to Kettricken? Pak by vyvstaly tytéž otázky, ale s velkou pravděpodobností odlišné odpovědi. Vydral se ze mě vzdech. "A proč jsi nechal to rozhodnutí na mě?"
Ucítil jsem na rameni jeho ruku, a když jsem vzhlédl, spatřil jsem jeho záhadný polovičatý úsměv. "Protože jsi to zvládal dobře už dříve, když jsem rozhodnutí přenechal tobě. Zvládl jsi to vždycky od doby, co jsem si vyšel do zahrad, abych ulovil jednoho chlapce a řekl mu: ‚Fitz psí škyt pryč. Tuk je klíč.'"
Vypoulil jsem na něho oči. "Ale tys mi říkal, žes měl sen, a tak jsi mi o něm přišel povědět."
Šašek se tajemně usmál. "Já jsem měl sen. A zapsal jsem si ho. Když mi bylo osm let. A když jsem cítil, že je ten správný čas, pověděl jsem ti o něm. A tys věděl, co si s tím počít, co dělat, abys byl mým Katalyzátorem, už tehdy prosím. Stejně jako pevně věřím, že to budeš vědět teď." S těmi slovy se opřel o opěradlo židle.
"Tehdy jsem neměl tušení, co dělám. Ani ponětí o tom, jak dalekosáhlé mohou být následky."
"A teď to víš?"
"Kéž bych nevěděl. Rozhodování je o to těžší."
Zvrátil se na židli, ve tváři opovržlivý úsměv. "Vida." Pak se náhle předklonil. "A jak ses rozhodl, jak budeš jednat tehdy, v té zahradě? Jak ses rozhodl, co uděláš?"
Zavrtěl jsem pomalu hlavou. "Já se nerozhodl. Byl tady určitý kurs konání a já se jím dal. Pokud mě něco přivedlo k rozhodnutí, bylo to založeno na tom, co jsem pokládal za nejlepší pro Šest vévodství. Nikdy jsem to dále nedomýšlel."
Otočil jsem hlavu okamžik předtím, než se stojan s vínem pohnul a odhalil chodbu za ním. Vstoupil Chade. Vypadal zadýchaně a ztrápeně. Očima sklouzl k láhvi brandy. Beze slova přistoupil ke stolu, zvedl mou sklenku a vypil ji. Pak se nadechl a pravil: "Říkal jsem si, že bych vás dva mohl najít schované tady."
"Kdepak schované," namítl jsem. "Vedli jsme jen tichou debatu v prostorách, které jsme pokládali za

bezpečné, co se týče uchování jistých věcí v tajnosti." Vstal jsem ze sedačky a on se do ní vděčně svezl. Bylo zřejmé, že celou cestu vedoucí tajnými chodbami až nahoru do věže pospíchal.
"Kéž bychom jen Kettricken a já udrželi tuto naši audienci s Bingtowňany v téže tajnosti. Lidé si o všem vyprávějí a v kotli to již pobublává."
"Mluví o tom, jestli se s nimi spojit, nebo nespojit, a jestli vstoupit do jejich války proti Chalcedu. Dovol mi hádat. Shemshy chce už zítra vyslat válečné lodě do boje."
"Se Shemshym bych si ještě poradil," odvětil Chade podrážděně. "Ne, je to mnohem zapeklitější než tohle. Sotva se Kettricken vrátila do svých komnat, sotva jsme spolu začali řešit, co Bingtown doopravdy požaduje a nabízí, zaklepalo na dveře páže. Peottre Blackwater a narčeska žádali, aby se s námi mohli okamžitě setkat. Nikoli žádali: vyžadovali." Odmlčel se, abychom o tom mohli popřemýšlet. "Ta zpráva byla doručena se vší naléhavostí. Co jsme mohli dělat jiného než jim vyhovět? Královna se obávala, že narčeska se znovu urazila kvůli něčemu, co udělal nebo řekl Dutiful. Jenomže když byli vpuštěni do její soukromé audienční komnaty, Peottre nám sdělil, že on a narčeska jsou rozrušeni tím, že Šest vévodství přijímá ambasadory z Bingtownské rady kupců. Oba působili velmi rozčileně. Nejzajímavější však bylo, když Peottre rázně prohlásil, že pokud Šest vévodství uzavře nějaké spojenectví s ‚těmi chovateli draků', celé zasnoubení zruší."
"V té věci za tebou přišli Peottre a narčeska, nikoli Arkon Bloodblade?" snažil jsem si to ujasnit.
A skoro v tomtéž okamžiku se šašek s dychtivým zájmem zeptal: "Chovatelé draků? Blackwater je nazval‚chovateli draků'?"
Chade pohlédl z jednoho na druhého. "Bloodblade tam nebyl," odpověděl mi, a pak šaškovi: "Ve skutečnosti to byla narčeska, kdo ten termín použil."
"Co na to řekla královna?" zeptal jsem se.
Chade se dlouze nadechl. "Doufal jsem, že řekne, že potřebujeme chvilku na to, abychom se mohli poradit. Jenže Kettricken si ponížení prince Dutifula, k němuž došlo předtím toho dne, vzala zjevně více k srdci, než jsem předpokládal. Občas zapomínám, že je matkou stejně jako královnou. Řekla narčesce a jejímu strýci, poněkud toporně a bezprostředně, že dohody Šesti vévodství s bingtownskými kupci budou určovány nejlepšími zájmy Šesti vévodství, nikoli výhrůžkami. Ať už z číkoli strany."
"A co bylo pak?"
"A ti dva vzápětí opustili audienční komnatu. Narčeska vypadala, že je vzteky bez sebe, šla toporně jako voják. Blackwater se hrbil jako člověk nesoucí těžké břemeno."
"Mají se už brzy vracet na Ostrovy, je to tak?"
Chade ztěžka přikývl. "Ode dneška za pár dní. To všechno se semlelo právě včas na to, aby se věci do budoucna vychýlily z rovnováhy. Pokud královna Bingtowňanům v brzké době neposkytne odpověď, pak, až narčeska odjede, celé zasnoubení zůstane věcí krajně nejistou. Všechna ta práce na upevnění našich vztahů vyjde vniveč nebo ještě hůř. Přesto mám dojem, že s tou odpovědí bingtownským kupcům se nesmí spěchat. Celá ta nabídka musí být pečlivě uvážena. Ty řeči o dracích… má to být výhrůžka? Výsměch našim drakům? Nějaká bláznivá nabídka něčeho, co ještě ani neexistuje, protože oni zoufale potřebují naši pomoc? Potřebuji si v tom udělat jasno. Musím vyslat zvědy a koupit si informace. Netroufáme si poskytnout odpověď dříve, než budeme mít své vlastní zdroje faktů."
Šašek a já jsme si vyměnili pohledy.
"Copak?" otázal se Chade.
Zhluboka jsem se nadechl a odhodil veškerou opatrnost stranou. "Potřebuji s tebou a s královnou mluvit. A možná by měl být přítomen i Dutiful."
3 Jek

Nejsem žádný zbabělec. Vždy jsem se podřídil vůli božského. Víc než tucetkrát jsem položil svůj život k nohám vévody Siddera, pro dobro slavného Chalcedu. Žádného z těchto nebezpečí nelituji. Ale když nás můj nejdobrotivější a božsky spravedlivý vévoda Sidder kritizuje za to, že jsme neuhájili Bingtownský přístav, bohužel zakládá svůj soud na zprávách lidí, kteří tam nebyli. A tak náš nejdobrotivější a božsky spravedlivý vévoda nemůže být v žádném případě obviněn z toho, že by dospěl k chybným závěrům. Tímto se pokouším uvést tyto zprávy na pravou míru.

Písař Wertin napsal, že "flotila ostřílených bitevních lodí byla poražena a zahnána otroky a rybáři". Tak to však není. Je pravda, že otroci a rybáři provedli vícero proradností vůči našim lodím, jichž se dopouštěli tajně a pod příkrovem tmy spíše než v čestném boji. Ale protože naši kapitáni nevydali varování, že bingtownští kupci by mohli mít pro svou potřebu zorganizovány takové síly, proč by se od nás mělo očekávat, že se před nimi budeme mít na pozoru? Myslím si, že vina zde nepadá na naše kapitány, ale na ty bingtownské vyslance, písaře a účetní, a nikoli válečníky, kteří nás opomenuli dobře informovat. Oběšení je pro nepříliš laskavý způsob smrti. Mnozí stateční válečníci zahynuli nedůstojnou smrtí kvůli ledabylosti, s jakou nás tito lidé zásobovali zprávami.
Písař Wertin rovněž tvrdí, že ze skladišť mohly být poklady odvezeny ještě předtím, než byla zničena, a že jednotliví kapitáni si je po naší porážce ponechali pro sebe. To se vší rozhodnosti popírám jako lež. Tato skladiště, napěchovaná kořistí, kterou jsme pro vás pilně hromadili sbírajíce poklady, byla spálena na popel bingtownskými fanatiky se vším obsahem. Proč je pro písaře tak těžké tomu uvěřit? Vyskytly se rovněž zprávy o lidech z Bingtownu, kteří raději pozabíjeli své příbuzné a sebe, než by se odvážili stanout tváří v tvář našim nájezdníkům. Vzhledem k naší pověsti si myslím, že to lze brát jako fakt.
Ale písař Wertin se dopouští nejvážnější a nejnespravedlivější chyby tím, že popírá existenci draka. Mohu se zeptat, ve vší zdvořilosti a pokoře, na čem je tato zpráva založena? Všichni kapitáni, kteří se vrátili na naše břehy, referovali o tom, že viděli modrostříbrného draka. Všichni do jednoho. Proč jsou jejich slova zavrhována jako výmluvy zbabělců, zatímco historky nějakého změkčilého eunucha jsou zvěstovány jako pravda ? Drak tam vskutku byl. Způsobil nám katastrofální škody. Váš písař pošetile uvádí, že pro to není žádný důkaz, že zprávy o dracích jsou "výmluvami zbabělců, aby odůvodnili svůj útěk před jistým vítězstvím, a možná i lstí, aby odepřeli poklad a svůj hold vévodovi Sidderovi. " Jaký pádnější důkaz, ptám se, by se dal nalézt než ony stovky mužů, kteří se už nikdy nevrátili domů?
OBHAJOBA KAPITÁNA SLYKEA
PROTI ROZSUDKU SMRTI,
PŘEKLAD Z CHALCEDŠTINY
OD CHADEA FALLSTARA

O několik hodin později jsem se znaveně po schodech vybelhal zpátky do pokoje lorda Goldena. Měl jsem za sebou dlouhou audienci u královny a Chadea. Chade odmítl přizvat na ni prince Dutifula. "Ví, že se navzájem známe, ty a já, už z dřívějška. Ale nemyslím si, že by bylo moudré ho na toto pouto nějak upozorňovat. Ještě ne."
Při zpětné úvaze jsem si řekl, že s ním asi souhlasím. Chade byl formálně můj prastrýc, ačkoliv já jsem ho tak nikdy nebral. Vždycky to býval můj učitel. Jakkoli byl starý a zjizvený jako já, stále tam byla určitá rodinná podobnost. Dutifu1 již vyslovil své podezření, že jsem s ním nějakým způsobem příbuzný. Lepší proto určitě bylo, aby nás spolu neviděl pohromadě a neutvrdil se tak v některé ze svých teorií.
Má porada s Chadem a královnou trvala dlouho. Chadeovi se nikdy předtím nenaskytla příležitost mít nás oba v jedné místnosti, zatímco se nás vyptával na skutečnou povahu draků Šesti vévodství. Usrkával z jednoho ze svých odporných bylinných lektvarů a pořizoval si četné poznámky, až se jeho kostnatá ruka unavila. Poté mi pero předal a nakázal mi, abych při řeči psal. Jeho otázky byly stručné a uvážené jako vždycky. Co bylo v jeho chování nové, to bylo očividné nadšení a elán. Div v podobě kamenných draků, přivedených k životu za pomoci krve, Umění a Moudrosti, to pro něj byl další zjevný důkaz rozsáhlých možností Umění. Viděl jsem lačnost v jeho očích, zatímco spekuloval o tom, že tuto magii možná jako první vypracovali lidé, kteří se snažili vyhnout ledovému chřtánu smrti.
Kettricken se při těch slovech kabonila. Podle mne raději věřila tomu, že kamenní draci byli stvořeni členy koterií v naději, že jednoho dne poslouží Šesti vévodstvím. Pravděpodobně věřila, že rovněž i starší draci byli vytesáni za nějakým vznešenějším účelem. Když jsem proti tomu postavil ideu, že k tvorbě vede člověka závislost na Umění, oba se na mě zamračili.
Á mračili se na mě mnohem víc. Když jsem jim sdělil informace o bingtownských dracích, nejdříve se k tomu stavěli skepticky a pak mi zase vyčetli, že jsem jim to neřekl dřív. Proč jsem před jejich nelibostí chránil šaška, to jsem říci nemohl. Nelhal jsem přímo, na to mě Chade vyškolil až příliš dobře. Místo toho jsem je ponechal v domnění, že mi svoje historky o bingtownských dracích vyprávěl v době, kdy

mě přijel poprvé navštívit. Vzal jsem na sebe odpovědnost za to, že jsem jim ty informace nepředal dřív. Pokrčil jsem rameny a lehkovážně řekl, že jsem si nemyslel, že by takové historky mohly ovlivnit náš život tady na Buckkeepu. Nemusel jsem dodávat, že mi to v té době znělo příliš divoce. Oba stále váhali, zda mi mají uvěřit.
"To staví naše draky do nového světla," přemítala potichu Kettricken.
"A činí to poznámky toho muže se závojem méně urážlivé," odvážil jsem se dodat.
"Možná. Ačkoli se stále cítím dotčená tím, že se opovážil pochybovat o reálnosti našich draků."
Chade si odkašlal. "To prozatím musíme nechat být, má drahá. Vloni se mi dostaly do rukou nějaké dokumenty, jež hovořily o drakovi, který bránil Bingtown před chalcedskou flotilou. Působilo to na mě jen jako divoká válečná historka, kterými muži často odůvodňují porážku. Předpokládal jsem, že na základě zvěstí o našich skutečných dracích se Chalceďané uchýlili k tvrzení, že je porazil bingtownský drak spíše než obyčejná strategie. Možná jsem tomu měl věnovat pozornost, uvidíme, jaké další informace se mi podaří získat.
Ale prozatím zvažme naše vlastní zdroje." Odkašlal si a zahleděl se na mě, jako kdybych před ním nějaké důležité informace zadržoval. "Ta pohřbená města, o kterých ti šašek vyprávěl… mohla by mít nějakou spojitost s opuštěným městem, které jsi navštívil ty?" Chade tu otázku propasíroval do hovoru, jako kdyby byla důležitější než královnina zmínka u způsobené urážce.
Pokrčil jsem rameny. "Nemám jak to zjistit. Město, které jsem navštívil, nebylo pohřbené pod povrchem. Rozpoltilo ho nějaké velké kataklyzma, to je pravda. Vypadalo jako koláč rozetnutý sekyrou. A voda z řeky se nahrnula dovnitř, aby tu průrvu zaplnila."
"To, co způsobilo trhlinu v jednom městě, mohlo v jiném přivodit pokles půdy," spekuloval nahlas Chade.
"Nebo probudit k hněvu nějakou horu," vložila se do řeči Kettricken. "V Horském království máme spoustu takových historek. Dojde k zemětřesení, a jedna z ohnivých hor se probudí a vychrlí lávu a popel, občas zatemní nebe a naplní ovzduší dusivým dýmem. Občas se z ní vyvalí jenom kašovitý příval vody a bláta a kamení, naplní údolí po okraj a rozlije se po pláních. Existují rovněž příběhy, ne tak staré, o městě v údolí nedaleko hlubokého jezera. Den před zemětřesením tam bylo všechno v pořádku. Město kypělo životem. A cestující, kteří tam zavítali dva dny po zemětřesení, nalezli lidi mrtvé v ulicích, ano, a vedle nich zvířata. Na žádném z těl nebyly žádné stopy. Jako by se prostě skáceli zrovna tam, kde stáli."
Po jejích slovech následovalo ticho. Pak mne Chade znovu přiměl odcitovat vše, co mi šašek vyprávěl o bingtownských dracích. Položil mi množství otázek týkajících se draků Šesti vévodství, na většinu z nich jsem neznal odpovědi. Nemohli by se draci zrození z hadů nacházet i mezi draky, které jsem probudil? A pokud by bingtownští draci zrození z hadů povstali proti Šesti vévodstvím, myslím si, že by se naši draci nechali přesvědčit, aby znovu povstali na naši obranu? Anebo by se postavili na stranu svých šupinatých příbuzných? A když byla řeč o šupinách, co ten ještěrčí hoch? Neví šašek něco o lidech tohoto druhu?
Když mě nakonec propustili, aby vše mohli společně uvážit, měl jsem pocit, že jsem mezitím musel propásnout několik jídel. Tajnými chodbami jsem odešel z Kettrickeniných soukromých komnat, a když jsem se vynořil ze své komůrky, zjistil jsem, že lord Golden ve svém pokoji není, a tak jsem šel dolů, abych si v kuchyni sehnal nějaké jídlo. Panoval tam čilý ruch a shon a hned u vchodu mi rázně odepřeli vstup. Vzdálil jsem se tedy a vzápětí jsem podnikl nájezd na strážnici, kde jsem si opatřil chléb, maso, sýr a pivo, což bylo tak jako tak vše, co jsem ve skutečnosti potřeboval, abych uspokojil svou duši.
Když jsem stoupal po schodech nahoru, přemýšlel jsem, zda bych si nemohl ukrást chvilku spánku, zatímco lord Golden a ostatní šlechta večeří s bingtownskou delegací. Věděl jsem, že bych se měl obléci a jít dolů, stát mu za zády a sledovat probíhající večírek, ale cítil jsem, že už jsem mezitím vstřebal tolik informací, kolik jich má mysl dokáže udržet. Předal jsem je Kettricken a Chadeovi, nechal jsem na nich, ať se s nimi vypořádají. V duchu jsem se stále užíral kvůli problému s Hapem. Nenapadal mne žádný způsob, jak bych věci zlepšil.
Spánek, řekl jsem si odhodlaně. Spánek mě před tím vším na nějakou dobu zaštítí a po probuzení se mi možná nějaký aspekt vyjasní.
Zaklepal jsem na dveře od pokoje lorda Goldena a vešel jsem dovnitř. Tu jsem uviděl, jak se z jedné židle u krbu zvedla nějaká mladá žena. Rozhlédl jsem se po místnosti v domnění, že ji sem musel pustit lord Golden, ale po něm ani památky. Napadlo mne, že je možná v jedné ze svých komnat, ačkoli se mi

zdálo nepravděpodobné, že by tu hosta nechal samotného. Ani jsem na stole neviděl přichystané jídlo nebo víno, o což by se jistě postaral.
Byla to vskutku impozantní žena. A nebylo to jenom jejím extravagantním oblečením, bylo to čistě jejími proporcemi. Byla přinejmenším stejně vysoká jako já, měla dlouhé blond vlasy a světle hnědé oči a na rukou a na ramenou svaly válečníka. Její oděv byl zvolený tak, aby tenhleten poslední rys zdůraznil. Černé boty na nohách jí sahaly po kolena a místo sukní měla na sobě kamaše. Její lněná košile měla barvu slonoviny a nápaditě zdobená vesta byla z měkké srnčiny. Rukávy u košile měla plisované a na manžetách opatřené krajkami, které jí však neubíraly na osobitosti. Jednotlivé kusy jejího oděvu byly střihem prosté, ale výstřední co do volby látek, z nichž byly ušité, a ještě výstřednější, co se týče výšivek, které je zdobily. V každém uchu měla několik náušnic, některé ze dřeva a některé ze zlata. V těch dřevěných ve tvaru spirálek jsem rozpoznal šaškovu vlastnoruční práci. Na hrdle a na zápěstích měla rovněž zlato, a vsadil bych se, že ho nosila spíše pro svou vlastní potěchu než kvůli efektu. U boku měla připnutý jednoduchý meč a u druhého šikovný nůž.
V prvním okamžiku vzájemného ustrnutí se její pohled střetl s mým. Pak po mně její oči sklouzly způsobem, který mi byl neskutečně povědomý. Když se naše zraky opět střetly, odzbrojujícím způsobem se usmála. Přitom ukázala bělostné zuby.
"Vy musíte být lord Golden." Napřáhla ke mně ruku a vykročila mi vstříc. Navzdory svému cizokrajnému oblečení měla shoakský přízvuk. "Jmenuji se Jek. Možná už jsi o mně slyšel od Amber."
Reflexivně jsem ji uchopil za ruku. "Je mi líto, milady, ale mýlíte se. Já jsem sloužící lorda Goldena, Tom Badgerlock." Její stisk byl pevný, ruka mozolnatá a silná. "Omlouvám se, že jsem tu nebyl, abych vás uvedl, když jste přišla. Netušil jsem, že lord Golden očekává vaši návštěvu. Smím vám přinést nějaké občerstvení?"
Jen pokrčila rameny, pustila mou ruku a vykročila zpátky k židli. "Lord Golden mě ve skutečnosti neočekává. Přišla jsem ho sem hledat a jeden sluha mě nasměroval sem. Zaklepala jsem, dlouho nic, a tak jsem vešla dovnitř, abych na něho počkala." Posadila se, zkřížila si nohy v kolenou a pak se s vševědoucím úsměvem zeptala: "Takže. Jakpak se má Amber?"
Něco mi tu nehrálo. Pohlédl jsem na druhé zavřené dveře. "Neznám nikoho jménem Amber. Jak jste se dostala dovnitř?" Stál jsem nyní mezi ní a dveřmi. Trochu mi naháněla strach, ale oděv ani vlasy neměla neupravené. Kdyby šaškovi nějakým způsobem ublížila, byly by na ní asi vidět stopy po zápase. Ani v místnosti nebylo nic v nepořádku.
"Otevřela jsem dveře a vešla dovnitř. Nebylo zamčeno."
"Ty dveře jsou vždycky zamčené." Snažil jsem se, aby má protichůdná poznámka zněla příjemně, ale začínal jsem si dělat čím dál větší starosti.
"Inu, dnes nebyly, Tome, a já mám s lordem Goldenem nějaké důležité jednání. Jelikož o mně dobře ví, nepochybně by mu nevadilo, že jsem vešla do jeho komnat. Zhruba poslední rok jsem za něj spravovala spoustu jeho záležitostí, spolu s Amber jakožto prostřednicí." Naklonila úkosem hlavu a zakoulela na mě očima. "A ani na okamžik ti neuvěřím, že neznáš Amber." Nachýlila hlavu na druhou stranu a zkoumavě na mě hleděla. Potom se usmála. "Víš, s těma hnědýma očima se mi líbíš víc. Jsou mnohem slušivější než modré, jaké má Paragon." Zatímco jsem na ni užasle hleděl, její úsměv se ještě více rozšířil. Bylo mi, jako kdyby na mne měla políčeno velká, přespříliš přátelská kočka. Necítil jsem z ní žádné nepřátelství. Spíše jako kdyby potlačovala veselí a záměrně se snažila uvést mě do rozpaků, ale takovým přátelským, dobíravým způsobem. Ani v nejmenším jsem jí nerozuměl. V duchu jsem přemýšlel, jestli bude lepší vykázat ji z místnosti nebojí zde do návratu lorda Goldena zadržet. Stále více jsem dychtil otevřít dveře do jeho ložnice a na záchod, abych se přesvědčil, že se za mé nepřítomnosti nestalo něco nekalého.
S náhlým ulehčením jsem uslyšel v zámku jeho klíč. Vykročil jsem ke dveřím a otevřel mu je, prohlásiv ještě předtím, než vešel: "Lorde Goldene, čeká tady na vás návštěva. Jistá lady Jek. Říká, že je to -"
Než jsem ho stačil varovat více, lord Golden mě s krajně netypickou netrpělivostí odstrčil. Zavřel za sebou dveře, jako by lady Jek byla štěně, které by mohlo utéci na chodbu, a dal je na západku, než se k ní konečně otočil. Ve tváři byl bledý, jak jsem ho už roky neviděl, když stanul tváří v tvář nečekané návštěvnici.
"Lord Golden?" zvolala Jek. Dlouhou chvíli na něj jenom zírala. Potom propukla v srdečný smích a

tloukla se mohutnou pěstí do stehna. "No samozřejmě. Lord Golden! Jakpak bych to neuhádla? Měla jsem to prohlédnout už na samém začátku!" Vykročila k němu, nepochybujíc o tom, že sejí dostane vřelého uvítání, srdečně ho objala a potom ustoupila o krok zpět. Když ho uchopila za ramena, radostným pohledem mu přejížděla po tváři a po vlasech. Zdál se mi dočista omámený, ale jí úsměv z tváře nezmizel. "To je úžasné.

Kdybych to nevěděla, nikdy bych to nebyla uhádla. Ale nechápu to. K čemu je nutná tahle lest? Není tak pro vás dva život pohromadě mnohem složitější?" Sklouzla očima z něho na mne a bylo zjevné, že ta otázka platí pro nás pro oba. Její smysl byl jasný, ačkoli jsem nechápal, proč použila slovo "lest". Ucítil jsem, jak mi tváře zalila horkost a ruměnec. Čekal jsem, že jí to lord Golden nějak objasní, ale on pořád jenom mlčel. Můj výraz ji musel šokovat, protože stočila pohled zpátky k lordu Goldenovi. Nejistě řekla: "Amber, má drahá. Nemáš radost, že mě zase vidíš?"

Tvář lorda Goldena se zdála být strnulá. Čelisti se mu pohnuly a pak konečně promluvil. Hlas měl hluboký a klidný, ale přesto působil poněkud zadýchaně. "Tome Badgerlocku, pro dnešek už tvé služby nepotřebuji. Můžeš jít."

Nikdy předtím pro mě nebylo těžší zachovat svou roli, ale v uchýlení se lorda Goldena k formálnosti jsem vycítil zoufalství. Zaťal jsem zuby a toporně jsem se poklonil, překypuje vzteky a potlačuje svoji dotčenost nad tím, co si o nás Jek očividně myslí. Přesto jsem mu ledovým hlasem odpověděl. "Jak ráčíte, můj pane. Využiji příležitosti, abych si odpočal." Otočil jsem se a zamířil do svého pokojíku. Když jsem míjel stůl, vzal jsem si svíci. Otevřel jsem dveře, zašel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Skoro. Nejsem pyšný na to, co jsem udělal vzápětí. Mám to přičíst na konto výcviku, který mi v dětství udělil Chade? Mohl bych, ale nebylo by to čestné. Zalykal jsem se rozhořčením. Jek byla očividně přesvědčená, že lord Golden alias "Amber", za niž se podle všeho vydával v cizině, a já jsme milenci. A on se neobtěžoval vyvést ji z omylu, její slova a způsoby mně naznačily, že jí to pověděl on. Z nějakého důvodu, známého jen jemu, ji v té víře nadále ponechal.

Podle způsobu, jakým na mě Jek hleděla, jako by o mně věděla mnohem víc než já o ní. Bylo zřejmé, že lorda Goldena zná, ale odjinud a pod jiným jménem. Byl jsem si jist, že já sám jsem ji nikdy předtím neviděl. Takže ať už o mně věděla cokoliv, věděla to od šaška. Své slídění jsem si odůvodnil tím, že mám právo vědět, co o mně vykládá cizím lidem. Zvlášť když to přimělo cizinku, aby pohlédla z něho na mne a usmála se způsobem tak vědoucím a tak urážlivým. Jaké věci jí o mně navykládal, aby dospěla k takovému předpokladu? A proč? Z jakého důvodu by to měl dělat? Hrozilo, že propadnu zuřivosti, ale odhodlaně jsem ji potlačil. Přece za takovými řečmi musí být nějaký důvod, nějaký pádný důvod, říkal jsem si neustále. Musel být. Chtěl jsem svému příteli důvěřovat, ale měl jsem právo vědět, o co jde. Postavil jsem svíčku na stůl, usedl na postel a sevřel ruce v klíně. Přinutil jsem se odhodit veškeré emoce stranou. A bez ohledu na to, v jak nechutném jsem se ocitl postavení, jsem byl skálopevně rozhodnut, že ve svém úsudku budu racionální. Napjatě jsem poslouchal. K mým uším slabě doléhal jejich rozhovor.

"Co tady děláš? Proč jsi mi nedala vědět, že sem jedeš?" V šaškově hlase bylo víc než jen překvapení či zlost. Bylo to téměř zoufalství.

"A jak bych ti mohla dát vědět?" zeptala se zvesela Jek. "Chalceďané pořád potápějí všechny lodě, které míří sem. Z těch mála dopisů, které jsem od tebe dostala, je zřejmé, že půlka těch mých nedošla." A pak: "Nuže, přiznej se. Ty jsi lord Golden? To jsem po celou tu dobu spravovala tvoje záležitosti?"

"Ano." Znělo to podrážděně. "A je to jediné jméno, pod kterým jsem na Buckkeepu znám. Takže bych ti byl vděčný, kdybys to měla po celou dobu na paměti."

"Jenže tys mi říkala, že jedeš navštívit svého starého přítele lorda Goldena a že všechna má korespondence určená tobě musí jít přes něho. A co všechny ty transakce, jež jsem udělala v Bingtownu a Jamaillii? Všechna ta šetření, jež jsem prováděla, a všechny informace, které jsem ti posílala? I to všechno bylo ve skutečnosti pro tebe?"

Mluvil upjatě. "Musíš-li to vědět, pak ano." A pak prosebně dodal: "Jek, ty se teď na mě díváš, jako kdybych tě zradila. Ale to není pravda. Jsi moje přítelkyně a mně nebylo příjemné tě klamat. Ale bylo to nutné. Tahle lest, jak jsi to nazvala, to všechno, je nutná. A nemohu ti vysvětlovat proč, ani ti to celé nemohu vypovědět. Mohu ti jen zopakovat, je to nutné. Máš můj život ve svých rukou. Jen to někdy v noci povykládej v nějaké krčmě a můžeš si vzít klidně na svědomí, že mi někdo podřízne krk."

Uslyšel jsem žuchnuti, jak se její tělo ztěžka svezlo na židli. Když promluvila, v jejím hlase byla znát bolest. "Tys mě oklamala. A teď mě urážíš. Po tom všem, co jsme spolu zažily, to vážně zpochybňuješ moji schopnost držet jazyk za zuby?"
"Neměla jsem v úmyslu způsobit ti to ani ono," řekl kdosi. A mně se v tu ránu zježily vlasy na zátylku, poněvadž to nebyl ani hlas lorda Goldena, ani šaška. Tento hlas byl slabší a postrádal sebemenší jamaillianský přízvuk. Byl to hlas Amber, vytušil jsem. Další fasáda osobnosti, o které jsem si myslel, že ji znám. "Je to jen… prostě jsi mě trochu zaskočila a ošklivě vyděsila. Vešla jsem do této místnosti a tys tady byla, usmívala ses, jako by to byl povedený vtip, zatímco ve skutečnosti jsi… Ach, Jek, já ti to nemohu vysvětlit. Musím prostě spoléhat na naše přátelství a na vše, co jsme spolu zažily, na vše, čím jsme jedna pro druhou byly. Vklopýtla jsi do mé hry a já se obávám, že v ní budeš muset zaujmout roli. Po dobu své návštěvy ke mně musíš mluvit, jako bych byla doopravdy lord Golden a jako kdybys byla mou zástupkyní v Bingtownu a Jamaillii."
"To je pro mě dost snadné, protože to jsem až dosud byla. A mluvíš pravdu, když říkáš, že jsme přátelé. Stále mě bolí, žes předpokládala, že všechno to klamání je mezi námi dvěma zapotřebí. Přesto si myslím, že ti to mohu odpustit. Ale ráda bych to pochopila. Když tvůj sluha, tenhle… Tom Badgerlock, když vešel dovnitř a já jsem poznala jeho tvář, zaradovala jsem se i za tebe. Přihlížela jsem tomu, jak tu figuru vyřezáváš. Nezapírej mi, co k němu cítíš. ‚Konečně jsou zase spolu,' pomyslela jsem si. Ale když jsi na něj vybafla a poslala ho pryč, jako by to byl sluha… Sloužící lorda Goldena, tak se mi ve skutečnosti představil. K čemu ta maškaráda, když to pro vás pro oba musí být tak těžké?"
Následovala dlouhá odmlka. Neslyšel jsem žádné kroky, ale poznal jsem cinknutí láhve o okraj sklenky. Vytušil jsem, že jim oběma nalévá víno, zatímco Jek a já jsme čekali na jeho odpověď.
"Pro mne to těžké je," odvětil šašek hlasem Amber. "Pro něj už to tak těžké není, protože o tom skoro nic neví. Koukej. Jsem takový blázen, a vždycky jsem byla, no vážně, že bych to tajemství nikdy ani náznakem, natož činem, nikomu neprozradila. Tak monstrózní ješitnost to ode mne je."
"Monstrózní? Nezměrná! Vyřezala jsi podle jeho podoby galionovou figuru a doufala jsi, že nikdo nikdy nepozná, čím pro tebe je? Ach, má drahá. Ty se vyznáš v životech a tajemstvích všech ostatních, ale když pak dojde na tebe… Pověz. A to on ani neví, že ho miluješ?"
"Myslím si, že raději ne. Možná něco tuší… ostatně poté, co si povídal s tebou, jsem si jista, že teď už to tuší. Ale nechává to být. Je prostě takový."
"Pak je zatracený blázen on. Ačkoli pěkně pohledný blázen. I přes ten zlomený nos. Vsadím se, že než se mu to stalo, býval ještě hezčí. Kdo mu poznamenal tvář?"
Ozval se slabý zvuk, jakoby přidušený smích. "Má drahá Jek, přece jsi viděla, co je zač. Jemu by tvář nikdo nepoznamenal. Kvůli mně rozhodně ne." Roztomile kratinký povzdech. "Ale nech už toho. Nechci se o tom bavit, jestli ti to nevadí. Povykládej mi o jiných věcech. Jak se má Paragon?"
"Paragon. Ta loď, nebo to pirátské princátko?"
"Oba. Prosím."
"Inu, o dědici trůnu Pirátských ostrovů toho nevím o moc víc, než se běžně povídá. Je to živý, energický mladík, ztělesnění krále Kennita a potěšení své matky. Či vlastně potěšení a miláček celé Ravenovy flotily. Tak zní jeho prostřední jméno, jak víš. Princ Paragon Raven Ludluck."
"A loď?"
"Je náladová jako vždy. Ale jiným způsobem. Není to ta nebezpečná melancholie, jíž obvykle propadal, spíše úzkost mladého muže, jenž se pokládá za básníka. Z toho důvodu je mi mnohem protivnější být v jeho blízkosti, když se ksichtí. Samozřejmě že to není zcela jeho vina. Althea je těhotná a loď je tím dítětem posedlá."
"Althea je těhotná?" Nemohl jsem si nevšimnout té ryze ženské radosti z takovýchto poselství.
"Ano," potvrdila Jek. "A dovádí ji to k naprosté zuřivosti, třebaže Brashen je bez sebe štěstím a každý druhý den vymýšlí dítěti nějaké nové jméno. Ve skutečnosti si myslím, že je to způli důvod její podrážděnosti. Byli oddáni v zasedací síni kupců z Deštné divočiny… Psala jsem ti o tom, nebo ne? Myslím si, že to bylo spíše proto, aby si usmířila Maltu, kterou zřejmě ponížil přezíravý postoj její sestry k úmluvě, kterou měla s Brashenem, než z nějaké touhy vdávat se na straně Althey. A nyní čeká dítě a každé ráno se jí obracejí střeva naruby a prská na Brashena, kdykoli o ni projeví starost."

"Musela přece vědět, že nakonec otěhotní, nebo ne?"
"O tom pochybuji. U těchhle kupců to není s otěhotněním tak jednoduché a v polovině případů nejsou schopni mládě donosit a porodit ho v termínu. Její sestra Malta přišla už o dvě. Myslím, že to je z poloviny příčina Altheina hněvu, kdyby věděla, že přes všechno to zvracení a křeče se bude moci pyšnit dítětem, ladně by se s tím smířila, dokonce by to uvítala. Jenže její matka chce, aby přišla domů a rodila tam, a loď trvá na tom, aby se dítě narodilo na její palubě, a Brashen by ji klidně nechal rodit na šibenici, jen pokud by pak mohl houpat dítě na kolenou a chlubit se s ním. Ten ustavičný příliv rad a doporučení ji prostě dohání k šílenství. Taky jsem to Brashenovi řekla. ‚Přestaň s ní o tom prostě mluvit,' povídám mu. ‚Tvař se, že si toho nevšímáš, a chovej se k ní jako vždycky.' A on na to: ‚A jak to mám dělat, když vidím, jak si odírá břicho o lana, když se pokouší manipulovat s takeláží?' Ale to si umíš představit, ona byla zrovna za rohem, když to říkal, a zaslechla to, a z těch nadávek, které si pak od ní vyslechl, mu málem upadly uši."
A tak se bavili stále dál, švitořice jako panímámy na tržišti. Bavili se o tom, kdo je těhotný a kdo není, ale rád by byl, o dění v jamaillianských přístavech a u tamního dvora, o politice Pirátských ostrovů a o válce Bingtownu s Chalcedem. Kdybych nevěděl, kdo v té vedlejší místnosti je, neuhádl bych to. Amber coby žena nejevila pražádnou podobnost ani s lordem Goldenem, ani se šaškem. Tak velice dokonalá proměna to byla.
A to byla druhá věc, která mne toho večera zasáhla. Nejen to, že o mně vykládal cizím lidem, a to v takových podrobnostech, že mě Jek poznala a pokládala za jeho - nebo vlastně jejího - milence, ale i to, že stále existuje jeden nebo více jeho životů, o nichž nemám žádné ponětí. Je to zvláštní, že si Člověk vždycky připadá, jako by zradili jeho důvěru, když je vyloučen z nějakého tajemství.
Seděl jsem sám ve světle svíčky a tiše přemítal, kdo šašek skutečně je. Vylovil jsem na nevelkou hromádku všechny ty drobné narážky a nápovědi, které jsem za ty roky pochytil, a uvažoval o nich. Mnohokrát jsem svůj život svěřil do jeho rukou. Četl všechny moje zápisy, požadoval kompletní zprávy ze všech mých cest a já jsem mu je poskytl. A co mi nabídl na oplátku? Hádanky a záhady a útržky sebe sama.
A stejně jako chladne asfalt, i já jsem se ve svých citech, s tím, jak vychládaly, vůči šaškovi zatvrdil. Zatímco jsem o tom přemýšlel, rána v mém nitru se zvětšovala. Vyloučil mne. Na to zná srdce jen jednu odpověď. Nyní vyloučím já jeho. Vstal jsem a šel jsem ke dveřím svého pokoje. Dovřel jsem je, nikoli nahlas, ale ani jsem se nestaral, jestli si všiml, že předtím zůstaly pootevřené. Odjistil jsem tajné dveře a pak jsem přešel místnost, abych je otevřel. Vešel jsem do tajného labyrintu. Přál jsem si, abych mohl ty dveře zavřít a nechat tu část svého života jednou provždy za sebou. Zkoušel jsem to. Šel jsem od toho pryč.
Je jenom málo věcí tak křehkých jako lidská důstojnost. Urážka, která mne hnětla, ve mně probouzela bolest a hněv, byla jako závaží, které mi těžklo v hrudi, zatímco jsem stoupal po schodech vzhůru. Vyjmenovával jsem si všechny své křivdy a v duchu jsem si je pro sebe počítal.
Jak se jenom opovážil dostat mne do takového postavení? Zkompromitoval svoji vlastní pověst, když při pátrání po princi Dutifulovi navštívil Galekeep. Políbil mladého Civila Bresingu, čímž záměrně způsobil společenský skandál, který lady Bresingu uvedl v omyl, pokud se jednalo o skutečný účel naší návštěvy, a současně to vedlo k našemu vyhoštění z jejího domu. I nyní se mu Civil znechuceně vyhýbal, a já jsem věděl, že tímto činem spustil příval vzrušených klevet a spekulací ohledně jeho osobních preferencí na Buckkeepu. Myslel jsem si, že se mi podařilo udržet se nad všemi těmi řečmi, nenechat se do nich vtáhnout. Teď jsem to přehodnotil. Byla tu otázka prince Dutifula. A také má konfrontace se strážníkem v lázni se mi náhle zjevila v novém světle. Krev se mi vlila do tváří. Nestane se Jek, navzdory ujištěním o své mlčenlivosti, dalším zdrojem ještě více ztrapňujících řečí? Podle jejích slov šašek vyřezal moji podobiznu do figury na přídi nějaké lodi. Cítil jsem se znásilněný tím, že něco takového udělal bez mého souhlasu. A co navykládal lidem, zatímco ji vyřezával, že to Jek přivedlo k takovému předpokladu?
To, co udělal, mi nešlo dohromady s tím, koho jsem znal jako šaška, ani s tím, koho jsem znal jako lorda Goldena. Byl to čin oné Amber, osoby, jíž jsem vůbec neznal.
Došlo mi, že ho vlastně vůbec neznám. A nikdy jsem neznal.
A s tím jsem si bezděčně připustil, že jsem se dopracoval k nejhlubšímu zdroji své bolesti. Zjištění, že

nejopravdovější přítel, jakého jsem kdy měl, je ve skutečnosti cizí člověk, bylo jako zásah nožem do srdce. Byl to jeden z dalších, jichž jsem se zřekl, chybný krok ve tmě a falešný příslib vroucnosti a přátelství. Zakroutil jsem sám nad sebou hlavou. "Pitomče," řekl jsem si tiše. "Jsi sám. Nejlíp bude, když si na to zvykneš." A bezděčně jsem zapátral tam, kde jsem kdysi nalézal útěchu.
A v dalším okamžiku jsem si uvědomil, jak moc mi chybí Nighteyes, až se mi hruď sevřela strašnou bolestí. Pevně jsem stiskl víčka, pak jsem udělal další dva kroky a posadil se na malou lavičku u špehýrky nahlížející do komnat narčesky. Zamžoural jsem, abych zapudil palčivé chlapecké slzy, které se mi draly do očí. Sám. Vždycky jsem skončil u toho, že jsem sám. Bylo to jako nákaza, jež se mě držela od doby, kdy má matka pozbyla odvahu vzdorovat svému otci a ponechat si mě a kdy se můj otec raději zřekl koruny a statků, než aby se ke mně přiznal.
Opřel jsem se čelem o chladivý kámen a vší silou se opanoval. Ustálil jsem svůj dech a potom jsem si uvědomil, že ke mně přes zeď matně doléhají hlasy. Zhluboka jsem si povzdechl. A pak, jednak abych vycouval ze svého života stejně a jednak i z jiných důvodů, jsem přiložil oko ke špehýrce a poslouchal jsem.
Narčeska seděla na nízké stoličce uprostřed místnosti. Tiše plakala, zatímco se dlaněmi držela za lokty a kolébala se sem a tam. Slzy jí kanuly po tvářích a kapaly jí z brady a další jí unikaly zpod přivřených víček. Ramena měla zahalená mokrou pokrývkou. Ve své bolesti setrvávala v takovém tichu, že jsem si říkal, zda právě neutržila nějaký trest od svého otce či Peottreho.
Ale zatímco jsem o tom dumal, do místnosti vešel Peottre. Při pohledu na něj se z ní vydral drobný přidušený vzlyk. Čelisti měl zaťaté a jeho tvář při tom zvuku ještě více ztuhla a zbělela. Nesl svůj plášť, ale měl ho zavázaný na způsob pytle. Pospíšil si k Ellianii a položil ztěžklý plášť na podlahu před ni. Když před ni poklekal, uchopil ji za ramena, aby si získal její pozornost. "Který to je?" zeptal se hlubokým hlasem.
Elliania se při nádechu zajíkla a namáhavě promluvila. "Ten zelený had. Mám dojem." Další nádech. "To nemohu přesně říci. Když hoří, sálá tak žhavě, že to vypadá, jako by hořeli i ostatní." A pak pozvedla ruku k ústům a zakousla se do masa na palci. Tvrdě.
"Ne!" zvolal Peottre. Popadl kapající lem její houně, dvakrát ho přeložil a podal jí ho. Musel jí ruku vytrhnout z pusy. Pak, s očima zavřenýma, se zakousla do lemu pokrývky. Viděl jsem na její ruce jasně vyznačené otisky po zubech, když se jí svezla stranou. "Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Musel jsem jít potají, aby si nikdo nevšiml, co dělám, a nevyptával se. A chtěl jsem, aby byl čerstvý a čistý. Pojď, takhle se natoč, na světlo," řekl jí. Vzal ji za rameno a natočil ji tak, že se ocitla zády ke mně. Nechala mokrou pokrývku, aby jí sklouzla z ramen.
Zůstala nahá až po kalhoty ze srnčiny. Od ramen k pasu byla tetovaná. To samo o sobě mě šokovalo víc než dost, ale navíc jsem ty znaky nikdy předtím neviděl. Věděl jsem, že se Ostrované tetují, aby demonstrovali svoji klanovou příslušnost a svá vítězství, ba i proto, aby u žen, za pomoci znaků pro sňatky a pro děti, naznačili jejich postavení. Ale to bylo klanové tetování podobně jako na Peottreho čele, jednoduchý vzor sestávající z modrých značek.
Ellianiino tetování takové vůbec nebylo. Nikdy jsem neviděl nic, co bych k tomu přirovnal. Bylo nádherné, barvy byly zářivé, vzory ostré a jasné. Ty barvy se vyznačovaly až jakousi kovovou jiskřivostí, blyštíce se ve světle lampy jako naleštěná ocel. Tvorové, kteří sejí plazili a ovíjeli kolem ramen a dolů podél páteře a žeber, se blyštěli a třpytili. A jeden z nich, výrazně zelený had, jenž začínal na zátylku a vinul se mezi ostatními po zádech dolů, napuchle vyčníval, jako čerstvě vypálený puchýř. Bylo to podivně krásné, protože to budilo dojem, jako by byl tvor uvězněn těsně pod její kůží, jako motýl, který se snaží vymanit ze své kukly. Při pohledu na to se z Peottreho vydral ostrý soucitný výkřik. Rozvázal plášť u svých nohou a mně se naskytl pohled na hroudu čerstvého bílého sněhu. Nabral do dlaně plnou hrst a pak ji přiložil k hlavě hada. Ke své hrůze jsem uslyšel zasyčení, jako když se kalí ocel. Sníh okamžitě roztál a voda jí v tenké stružce stekla podél páteře. Elliania při tom doteku vykřikla, ale v tom zvuku bylo znát leknutí i úlevu zároveň.
"A teď," řekl Peottre chraplavě. "Okamžik." Rozprostřel plášť a potom na něm sníh rozhrnul do rovnoměrné vrstvy. "Lehni si sem," pokynul jí a pomohl jí ze stoličky. Položil ji opatrně zády na sněhové lůžko a ona zakňourala, když sníh zchladil pálení v zádech. Teď jsem mohl vidět její tvář a pot, který se jí

řinul z čela, stejně jako slzy, které pořád stékaly po tváři. Ležela klidně, oči zavřené, a její mladá prsa se zvedala a klesala s každým rozechvělým nádechem a výdechem. Po pár okamžicích se začala chvět, ale ze sněhu se neodkulila. Peottre mezitím sebral ze země odhozenou pokrývku a jal se ji opět namáčet vodou ze džberu. Přinesl ji zpátky k ní a rozprostřel ji podél jejího boku. "Půjdu ven pro další sníh," pověděl jí. "Pokud tenhle roztaje a přestane ti chladit záda, vyzkoušej tu pokrývku. Vrátím se zpátky, jak jen budu moci."
Povolila zaťaté čelisti a ovlhčila si rty. "Pospěš si," řekla prosebně a přitom se zajíkla.
"Neboj, maličká. Pospíším si." Vstal a pak vážným hlasem zvolna pronesl: "Kéž ti naše matky požehnají za to, co tady snášíš. K čertu s těmi Farseery a těmi jejich topornými způsoby. K čertu s těmi chovateli draků."
Narčeska na sněhovém loži otáčela hlavou sem a tam. "Já jen… Já jen chci vědět, oč jí šlo. Co ode mě čekala, že s tím udělám, kromě toho, co jsme již udělali."
Peottre začal pocházet po místnosti, hledaje něco, v čem by přinesl sníh. Vzal mísu na vodu a pak ji zase vrátil zpátky. Nyní popadl plášť narčesky. "Oba víme, co očekává," pravil drsně.
"Já ještě nejsem žena," řekla tiše. "Je to proti zákonu matek."
"Je to proti mému zákonu," upřesnil ji Peottre, jako kdyby v této záležitosti byla rozhodující pouze jeho vůle. "Nenechám tě takhle zneužívat. Musí existovat jiná cesta." Pak se zdráhavě zeptal: "Přišla za tebou Henja? Řekla ti, proč musíš takhle trpět?"
Trhnutím hlavy přikývla. "Trvá na tom, že ho musím k sobě připoutat. Roztáhnout mu nohy, abych si ho ještě před svým odjezdem pojistila. Je to jediná cesta, ve kterou věří." Pak Elliania procedila skrz zaťaté zuby: "Dala jsem jí facku a ona odešla. A pak se ta bolest zčtyřnásobila."
Peottreho rysy ztuhly hněvem. "Kde je teď?"
"Není tady. Vzala si plášť a pak odešla. Možná proto, aby se vyhnula tvému hněvu, myslím si však, že odešla dolů do města, aby tam prosazovala svoji věc." Tu Elliania vycenila v úsměvu zuby. "Je to jen dobře. Naše pozice tady je už tak dost obtížná, natož abys musel ještě vysvětlovat, proč jsi ve vzteku zabil moji služebnou."
Myslím, že její slova mu připomněla, aby uvažoval prakticky, ačkoli ho neuklidnila.
"Je dobře, že se ta děvka uklidila z mého dosahu. Ale není už trochu pozdě na to, abys mě nabádala ke zdrženlivosti? Má malá bojovnice, tys ten svůj temperament zdědila po svém strýci. Ani tvé počínání nebylo rozumné, ale přesto se nezmohu na to, abych tě za to káral. Ta bezduchá kurva. Ona opravdu věří, že je to jediný způsob, jak lze muže připoutat k ženě."
Bylo to neuvěřitelné, ale narčeska se krátce zasmála. "Je to jediný způsob, ve který věří ona, strýci. Neřekla jsem, že je to jediný, který znám já. Muže si lze zavázat též hrdostí, i tam, kde není žádná láska. K této myšlence se nyní přimykám." Potom svraštila čelo bolestí. "Přines mi, prosím, další sníh," vyjekla a on rázně přikývl a vyšel ven.
Díval jsem se, jak odchází. Poté se Elliania pomalu posadila. Shrnula si tající sníh pod sebou na užší prostor. Naběhlé tetování na zádech jí žhnulo jako nikdy. Holá kůže kolem něj byla zářivě rudá od studeného sněhu. Opatrně ulehla zpět na své sněhové lože. Nadechla se a přiložila si hřbety rukou k čelu.
Vzpomněl jsem si, jak v jednom svitku stálo, že takhle se Ostrované modlí. Ale ona řekla jen tahle slova: "Má matko. Má sestro. Kvůli vám. Má matko. Má sestro. Kvůli vám." Brzy to přešlo v monotónní odříkávání rytmicky sladěné s jejím dechem.
Usedl jsem zpátky na lavičku. Celý jsem se chvěl, jednak údivem nad její odvahou a jednak ze soucitu s jejím utrpením. Přemýšlel jsem usilovně nad tím, co jsem právě viděl a slyšel a jaký to má význam.
Svíčka mi mezitím dohořela do poloviny délky. Vzal jsem ji a pomalu se belhal po zbylé části schodiště vzhůru do Chadeovy věžní komnaty. Byl jsem vyčerpaný a sklíčený a chtěl jsem někde vyhledat přátelskou útěchu. Jenomže když jsem tam došel, místnost byla prázdná a oheň v krbu vyhaslý. Na stole vedle židlí stála lepkavá číše od vína. Vymetl jsem popel z krbu, mumlaje si pod vousy, že Thick zanedbává svoje povinnosti, a rozdělal jsem nový oheň.
Pak jsem popadl pero a papír a popsal jsem, co jsem právě viděl. Připojil jsem i popis předchozího intermezza mezi Ellianií, Peottrem a sloužící Henjou, jehož jsem byl rovněž svědkem. Bylo jasné, že posledně jmenovanou je třeba nechat sledovat. Posypal jsem vlhký inkoust pískem, oklepal jsem ho a

zanechal papír na Chadeově křesle. Doufal jsem, že ještě té noci přijde sem nahoru. Znovu jsem trpce přemítal o tom, jak bylo z jeho strany hloupé, když mi nepovolil zavést nějaký způsob, jak bych ho mohl přímo kontaktovat. Věděl jsem, že to, čeho jsem byl svědkem, je důležité, doufal jsem, že pochopí proč. Pak jsem se neochotně odebral po schodech dolů, až jsem došel do svého pokoje. Tam jsem nějakou chvíli potichu stál a poslouchal, ale neslyšel jsem jediné slovo. Pokud tam Jek a lord Golden stále byli, buď jen tiše seděli, nebo byli u něj v ložnici. Ale to se mi po tom, co jí o mně naznačil, nezdálo pravděpodobné. Po chvíli jsem dveře na škvíru pootevřel. Místnost byla potemnělá, na ohni v krbu byla přiložená hromada dřeva. Jen dobře. Neměl jsem chuť přijít zrovna teď s někým z nich do styku. Řekl jsem si, že jim mám oběma co říct, ale ještě jsem nebyl dost klidný na to, abych jim to vypověděl. Místo toho jsem sundal z věšáku svůj plášť a pokoj lorda Goldena jsem opustil. Rozhodl jsem se, že půjdu ven. Potřeboval jsem na nějakou dobu vypadnout z hradu, pryč od těch vzájemně propojených vláken intrik a klamání. Cítil jsem, jak tonu v té spoustě lží.

Zamířil jsem po schodech dolů a směrem ke vchodu pro služebnictvo. Ale zatímco jsem kráčel hlavní chodbou, pojednou jsem ucítil záchvěv na vlnách Moudrosti. Zvedl jsem hlavu. Z opačného konce chodby ke mně mířil onen bingtownský mladík zahalený závojem. Skrze krajkoví, které halilo jeho rysy, jsem zachytil slabě modrou záři vycházející z jeho očí. Při tom pohledu se mi zježily chlupy na zátylku. Nejraději bych se odvrátil stranou nebo se dokonce na patě otočil a šel pryč, cokoli, jenom abych se mu vyhnul. Jenže takové chování by působilo velmi divně. Proto jsem se obrnil a odhodlaně kráčel jeho směrem. Odvrátil jsem zrak, ale když jsem se odvážil k němu opět vzhlédnout, ucítil jsem, jak na mě upírá svůj pohled. Když jsme se k sobě blížili, zpomalil. A když už byl velmi blízko, sklopil jsem hlavu v obvyklém gestu, abych ho jako sluha pozdravil. Ovšem ještě než jsem stačil projít kolem, zastavil se a zůstal stát. "Nazdar," pozdravil mne.

Ztuhl jsem a zaujal pózu korektního buckkeepského sluhy. Poklonil jsem se mu až v pase. "Dobrý večer, sire. Mohu vám být k službám?"

"Já… Ano… Možná bys mohl." Při řeči si nadzvedl závoj a shodil z hlavy kapuci, čímž odhalil svoji šupinatou tvář. Nemohl jsem si pomoct a zůstal jsem na něj zírat. Takhle zblízka byla jeho vizáž ještě pozoruhodnější, než když jsem ji předtím krátce zahlédl. S jeho věkem jsem to prve přehnal. Byl ještě mladší než Hap či Dutiful, ačkoli jeho přesný věk jsem nebyl s to uhádnout. Jeho chlapecká tvář jaksi neladila s jeho výškou. Stříbřitě pableskující Šupiny na jeho lícních kostech a na čele mi připomněly třpytící se tetování na zádech narčesky. Najednou mi došlo, že imitaci těchhle šupin jsem občas vídal na tváři lorda Goldena, kde ji vykouzlil za použití jamaillianských líčidel. Byl to takový drobný postřeh, který jsem si zapsal do hlavy spolu s dalšími důležitými věcmi, které se mi šašek nikdy neobtěžoval vysvětlit. Až se to bude shodovat s jeho záměry, nepochybně mi to objasní. Nepochybně. Zaplavila mne hořkost jako krev řinoucí se z čerstvé rány. Ale Bingtowňan mi kynul, ať jdu blíž, zatímco on sám přede mnou couval. Neochotně jsem ho následoval. Nahlédl do nevelkého pokojíku a pak mi pokynul dovnitř. Znervózňoval mě. Jako způsobný sluha jsem zopakoval svoji otázku. "Jak vám mohu posloužit?"

"Já… totiž… mám dojem, jako bych tě měl znát." A zblízka se na mě zadíval. Když jsem na něho jen zíral, jako bych byl zmatený, zkusil to znovu. "Chápeš, o čem mluvím?" Zdálo se, že mi pomáhá navázat konverzaci.

"Prosím za prominutí, sire. Potřebujete pomoc?" Nic jiného mě nenapadlo.

Ohlédl se přes rameno a pak ke mně promluvil ještě naléhavěji. "Sloužím draku Tintaglii. Jsem tady spolu s ambasadory z Bingtownu a zástupci z Deštné divočiny. Jsou to moji lidé a moji příbuzní. Já však sloužím draku Tintaglii a její zájmy jsou mi nade všechny ostatní." Říkal ta slova, jako by měla obsahovat nějaký skrytý vzkaz pro mne.

Doufal jsem, že mé pocity se mi nezračí ve tváři. Byl to zmatek, ne však vyvolaný jeho podivnými slovy, nýbrž tím zvláštním pocitem, který mne prochvěl při vyslovení toho jména. Tintaglia. Slyšel jsem to jméno už předtím, ale když ho vyřkl on, bylo to, jako by se ostrý hrot nějakého snu prolomil do bdělého světa. Znovu jsem cítil to lehké vanutí větru pod svými křídly, tu příchuť ranních hebkých mlh ve svých ústech. A pak ten záblesk vzpomínky byl ten tam a zůstal po něm onen nepříjemný pocit, že jsem na kratičký okamžik svého života byl někým jiným než sám sebou. Řekl jsem jenom to, co mě v dané chvíli napadlo. "Sire? A jak vám mohu pomoci?"

Upřeně na mne hleděl, a já se obávám, že jsem ten zkoumavý pohled opětoval. Ony zoubkovité průvěsy podél jeho brady, to byla skutečná tkáň. Masitý lem byl příliš pravidelný na to, aby to byla jizva nebo nepřirozený výrůstek. Vypadalo to, jako by patřil na své místo úplně stejně jako jeho nos či rty. Vzdychl, a přitom jsem jasně viděl, jak se mu na okamžik zavřely nozdry. Zjevně se rozhodl, že začne znovu, protože se na mě usmál a mírně se zeptal: "Zdálo se ti někdy o dracích? O tom, že létáš jako drak, nebo o tom, že… jsi drak?"
Tohle byl už příliš těsný zásah. Dychtivě jsem přikývl, jako sluha polichocený tím, že konverzuje s nadřízeným. "Och, copak se to nezdává nám všem, sire? Myslím nám, lidem ze Šesti vévodství. Jsem už dost starý, takže jsem ty draky viděl, když přiletěli na obranu Šesti vévodství, sire. Je myslím přirozené, že se mi o nich zdává, občas. Byli velkolepí, sire. A taky strašliví a nebezpeční, ale to tak neutkví v člověku, který je viděl. To jejich velikost mi utkvěla v mysli, sire."
Usmál se na mě. "Přesně tak. Velkolepost. Velikost. Možná právě to jsem z tebe vycítil." Zahleděl se na mě a já měl pocit, jako by ten namodralý paprsek v jeho očích byl zkoumavější než oči jako takové. Snažil jsem se před tím pátravým pohledem utéci.
Uhnul jsem očima stranou. "V tomhle nejsem jediný, sire. V Šesti vévodstvích je spousta lidí, kteří viděli letět naše draky. A někteří toho viděli mnohem víc než já, protože já jsem tehdy žil daleko od Buckkeepu, na farmě svého otce. Pěstovali jsme tam oves. Pěstovali jsme oves a chovali prasata. Jiní by vám mohli vyprávět mnohem úžasnější historky než já. Ale stačil jen jediný pohled na ty draky, aby se duše člověka vzňala v plamenech. Sire."
Učinil nepatrné zamítavé gesto rukou. "O tom nepochybuji. Jenže já teď mluvím o jiné věci. Mluvím o skutečných dracích. O dracích, kteří dýchají, kteří jedí a rostou a plodí úplně stejně jako kterýkoli jiný tvor. Zdálo se ti někdy o takovém drakovi? O drakovi jménem Tintaglia?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Moc se mi sny nezdají, sire." Vtom jsem se na chvíli odmlčel a nechal ticho, aby se protahovalo, až to začalo být mírně nepříjemné. Pak jsem se před ním opět poklonil a zeptal se: "A jak vám mohu posloužit, sire?"
Zíral skrze mne tak dlouho, až jsem si říkal, že na mě úplně zapomněl. Myslel jsem si, že mě tam prostě nechá stát a odkrade se pryč, až na to, že jsem měl dojem, že něco čitím ve vzduchu. Je pravda, že magie bzučí? Ne, ono to tak docela není, ale je to podobná němá vibrace, ne v těle, ale v oné části člověka, která provozuje magii nebo ji registruje. Moudrost šeptá a Umění zpívá. Tohle bylo něco od obojího, a přesto se to vyznačovalo svou vlastní originalitou. Plížilo se mi to podél nervů a ježilo mi to vlasy na zátylku. Vtom chlapec šlehl očima zpátky ke mně. "Ona říká, že lžeš," obvinil mne.
"Sire!" Byl jsem dotčený, jak jenom mi to hrůza, již jsem pociťoval, dovolila. Něco po mně zlostně šmátralo. Připadal jsem si, jako kdyby mnou pronikaly máchající paňáty. Nějaký instinkt mě varoval, ať nechám své bariéry Umění stát tak, jak jsou, že jakýmkoliv pokusem o jejich zpevnění bych se před ní pouze prozradil. Poněvadž to byla neomylně "ona", kdo se mě snažil zmocnit. Nadechl jsem se. Jsem sluha, připomněl jsem si. Ovšem kterýkoli sluha z Buckkeepu by taková slova od cizince právem chápal jako urážku. Trochu jsem se napřímil. "Naše královna má dobrý sklípek, sire, jak vědí všichni v Šesti vévodstvích. Možná to byl až příliš dobrý sklípek na to, co dokážete snést. Je známo, že cizincům se to tu stává. Možná byste se měl na nějaký čas vrátit do svého pokoje."
"Musíš nám pomoci. Musíš je přimět, ať nám pomohou." Jako kdyby má předešlá slova vůbec neslyšel. Jeho vlastní slova byla prosycená zoufalstvím. "Hněte jí to srdce. Den za dnem se snaží je nasytit, ale je na to pouze sama. Nemůže jich tolik nasytit a oni si nedokážou lovit sami. Ona sama je kvůli tomu vypětí stále vyzáblejší a znavenější. Začíná ztrácet naději, že vůbec někdy dorostou do správné velikosti a síly. Neodsuzuj ji k tomu, aby byla poslední svého druhu. Pokud jsou draci Šesti vévodství nějakým způsobem skuteční draci, pak jí přijdou na pomoc. Každopádně to nejmenší, co můžeš udělat, je přesvědčit vaši královnu, že se s námi musí spojit. Pomozte nám skoncovat s chalcedskou hrozbou. Tintaglia svému slovu dostojí, drží jejich lodě stranou od Deštné divoké řeky, ale nic víc než to udělat nemůže. Netroufá si letět dále, aby nás ochránila, protože mladí draci by mezitím zahynuli. Prosím, sire! Máte-li srdce, promluvte s vaší královnou. Nedopusťte, aby draci vyhynuli z tohoto světa jen proto, že lidé nebyli schopni ustát ve svém zavilém hašteření alespoň na tak dlouho, aby jim pomohli."
Udělal krok kupředu a snažil se mě chytit za ruku. Spěšně jsem se od něj odtáhl. "Sire, obávám se, že

jste přesmíru pil. Spletl jste si mne s někým vlivným. To však nejsem. Jsem jen sluhou tady na hradě Buckkeep. A teď musím jít po svých úkolech, jimiž mě pověřil můj pán. Dobrý večer, sire. Dobrý večer."
A zatímco na mě zíral, spěšně jsem vycouval z místnosti, za neustálého poklonkování a klanění, jako bych měl hlavu na provázku. Jakmile jsem se ocitl na chodbě, otočil jsem se a rázoval rychle pryč. Vím, že se zastavil ve dveřích a díval se za mnou, protože jsem cítil na zádech jeho modrý pohled. Byl jsem moc rád, když jsem zahnul za roh do kuchyňského křídla hradu, a ještě raději, když jsem mezi ním a sebou zavřel dveře.
Venku sněžilo, z oblohy se spolu se soumrakem snášely velké bílé vločky. Opustil jsem prostor hradu, stěží jsem kývl na pozdrav strážím stojícím u brány a vykročil jsem na dlouhou cestu dolů do města. Neměl jsem na mysli žádný konkrétní cíl, jen jsem toužil dostat se pryč z hradu. Kráčel jsem vpřed sbírající se temnotou a houstnoucí chumelenicí. Měl jsem až moc námětů k přemýšlení: Ellianiino tetování a jeho význam, šaška a Jek a to, jaký si podle jeho řečí na mě utvořila názor, draky a chlapce se šupinami a to, co asi Chade a Kettricken sdělí Bingtowňanům a Ostrovanům. Ale čím blíže jsem byl k městu, tím více se mi do mysli vtíral Hap. Prohrával jsem u chlapce, jehož jsem pokládal za svého syna. Bez ohledu na závažnost událostí na Buckkeepu jsem nemohl dovolit, aby ho vytlačily. Snažil jsem se vymyslet, jak ho obrátit, jak ho přimět k tomu, aby se s ochotným srdcem a dychtivýma rukama vrátil do učení, aby na Svanju zapomněl do doby, než bude moci ve vší počestnosti požádat o její ruku, aby se ubytoval u svého mistra… aby žil spořádaný život, řídil se všemi pravidly, která by mu sice skýtala bezpečí, ale nikdy ne úspěch nebo štěstí.
Odvrhl jsem tu poslední zrádnou myšlenku stranou. Rozčílila mě a já obrátil svůj hněv proti svému chlapci. Měl jsem vše udělat tak, jak navrhovala Jinna. Měl jsem ho vzít zkrátka, potrestat ho za to, že se neřídil tím, co jsem pro něj pokládal za dobré. Odejmout mu peníze a zabezpečení, dokud se neuvolí dělat to, co si přeji já. Vykázat ho od Jinny a říci mu, že musí buď žít u svého mistra, nebo se o sebe starat sám. Přinutit ho k poslušnosti. Zamračil jsem se na sebe. No jistě, to by na mě v jeho věku určitě zabralo taky. Ale něco se udělat muselo. Nějak jsem ho musel přivést k rozumu.
Z myšlenek mě vytrhl zvuk koňských kopyt na cestě za mými zády. Okamžitě mi v mysli vytanulo Laurelino varování. Uhnul jsem stranou, když se kůň a jezdec dostali na moji úroveň, a položil jsem zlehka ruku na rukojeť nože. Čekal jsem, že se kolem mě beze slova proženou. Teprve až kůň zastavil, poznal jsem v sedle Starling. Pár okamžiků na mne jen shlížela. Pak se usmála. "Nasedni si za mě, Fitzi. Svezu tě dolů do města Buckkeep."
Srdce se rozletí kamkoli, když hledá útěchu. Dobře jsem to věděl a držel to svoje na uzdě. "Děkuji ti, raději však ne. Tahle cesta může být potmě zrádná. Riskovala bys svého koně."
"Potom ho tedy povedu a půjdu vedle tebe. Už tak dlouho jsme spolu nemluvili, a já bych dnes v noci ráda našla spřízněnou duši, která by mě vyslechla."
"Myslím, že já bych byl dnes večer raději sám, Starling."
Chvíli mlčela. Kůň neklidně přešlapoval a ona mu přitáhla otěž snad až příliš pevně. Když promluvila, netajila se svým rozhořčením. "Dnes večer? Proč říkáš ‚dnes večer', když tím míníš ‚bych byl raději sám než s tebou'? K čemu ty výmluvy? Proč prostě neřekneš, žes mi neodpustil, že mi nikdy neodpustíš?"
Byla to pravda. Neodpustil jsem jí. Ale bylo by hloupé jí to říkat. "Nemůžeme to prostě nechat být? Teď už to stejně není důležité," odvětil jsem a také to byla pravda.
Odfrkla si. "Ach. Chápu. Není to důležité. Já nejsem důležitá. Dopustím se jedné chyby, nedokážu ti říci jednu věc, která se tě ve skutečnosti vůbec netýká, a ty se rozhodneš, že mi nejen neodpustíš, ale že se mnou už nikdy nepromluvíš?" Její hněv až neuvěřitelně nabíral na síle. Stál jsem a vzhlížel k ní, zatímco ona se na mě rozkřikovala. Slábnoucí světlo jí matně osvětlovalo tvář. Vypadala starší a unavenější, jakou jsem ji ještě nikdy neviděl. A vzteklejší. Ohromeně jsem stál v přívalu jejího hněvu. "A proč to tak je, ptám se sama sebe? Proč je se mnou ‚Tom Badgerlock' tak snadno hotov? Protože jsem pro tebe asi vůbec nikdy důležitá nebyla, vyjma jedné věci. Vyjma jedné drobné příhodné věci, kterou jsem ti nosila až ke dveřím, jedné drobné věci, o níž jsem si myslela, že ji spolu sdílíme v přátelství a náklonnosti a, ano, i v lásce. Ale ty ses rozhodl, že už to ode mě nebudeš chtít, takže jsi mě celou odvrhl. Řekl sis, že je to vše, co jsme mezi sebou měli, a odhodil jsi s tím i mě. A proč? Přiznávám se, že jsem se nad tím

zamýšlela mnohem víc, než bych asi měla. A myslím si, že odpověď jsem nalezla. Je to proto, že sis našel jiného, kdo by ukojil tvé choutky? Naučil tě tvůj nový pán svým jamaillianským způsobům? Nebo jsem se po celé ty roky mýlila? Možná že šašek byl doopravdy muž a ty ses prostě vrátil k tomu, co jsi celou tu dobu preferoval." A opět trhla hlavou svému koni. "Hnusíš se mi, Fitzi, a děláš hanbu jménu Farseerů. Jsem ráda, že jsi s tím sám skoncoval. Teď, když vím, co jsi zač, lituji, že jsem s tebou kdy spala. Čí tvář jsi viděl, při všech těch společných chvílích, kdy jsi zavřel oči?"
"Molly, ty pitomá děvko. Vždycky jen Molly." Nebyla to pravda. Takhle jsem ji, ani sám sebe, nepodváděl. Ale byla to ta nejvíc zraňující odpověď, na jakou jsem připadl, abych ji urazil. Možná že si to nezasloužila. A zahanbovalo mě, že jsem užil Mollyino jméno takovým způsobem. Ale můj kypící hněv si toho večera konečně našel cíl.
Několikrát se zhluboka nadechla, jako kdybych na ni vychrstl ledovou vodu. Potom se pronikavě zasmála. "A nepochybně šeptáš její jméno do polštáře, když na tobě lord Golden skáče. Och ano, to si umím velice dobře představit. Jsi patetický, Fitzi. Patetický."
Nedopřála mi šanci udeřit v odpověď, nýbrž surově nasadila koni ostruhy a rozjela se pryč do sněžné noci. Najeden krátký okamžik jsem ve své krutosti doufal, že zvíře klopýtne a ona si zláme vaz.
A pak, zrovna když jsem ten vztek nejvíc potřeboval, ze mě vyprchal. Zůstal jsem stát, malátný, smutný a rozlítostněný, sám uprostřed temné cesty. Proč mi to šašek udělal? Proč? Znovu jsem se plahočivým krokem vydal po cestě dolů.
K Vepříkovi jsem ale nešel. Věděl jsem totiž, že Hapa ani Svanju bych tam nenašel. Místo toho jsem šel ke Psovi a píšťalce, do starobylé krčmy, kterou jsem tak často navštěvoval s Molly. Seděl jsem v koutě a sledoval hosty, jak přicházejí a odcházejí, a mezitím jsem vypil dva korbele piva. Bylo to dobré pivo, mnohem lepší, než jaké jsem si mohl dovolit, když jsem tu s Molly naposled seděl. Pil jsem a vzpomínal na ni. Alespoň ona mě milovala doopravdy. Leč útěcha se z těchto vzpomínek již dávno vytratila. Snažil jsem se rozpomenout, jaké to je, když je člověku patnáct a je zamilovaný a tak strašně přesvědčený o tom, že láska předává moudrost a utváří osud. Pamatoval jsem si to až příliš dobře a ve víru myšlenek jsem se vžil do role Hapa. Ptal jsem se sám sebe, zda by mi někdo - v době, kdy jsem spával s Molly - zda by mi někdo mohl říci něco, co by mě přesvědčilo, že spávat s ní není ani moje právo, ani můj osud? Pochyboval jsem o tom. Vůbec nejlepší ze všeho by bylo, konstatoval jsem po třetím korbeli, nedovolit Hapovi, aby se stýkal se Svanjou. A Jinna mne před tím varovala a já na to nedbal. Stejně jako mě kdysi Burrich a Patience varovali, abych si nezačínal s Molly. Měli pravdu. Měl jsem si to přiznat už tehdy dávno. To bych jim taky otevřeně řekl, právě v tu chvíli, jenom kdybych mohl.
A moudrost nabytá po třech korbelích piva, po bezesné noci a dlouhém dni plném zneklidňujících zpráv mne přesvědčila, že to nejlepší, co mohu udělat, je jít za Jinnou a říct jí, že měla pravdu. Jako kdyby se tím věci měly nějak zlepšit. Že mi není jasné, proč by to tak mělo být, to mě neodradilo. Uprostřed klidné noci jsem vykročil směrem k jejímu domu.
Mezitím přestalo sněžit. Město Buckkeep halila čistá pokrývka, povětšinou hladká. Přikrývala okapy a zjemňovala obrysy vyježdděných kolejí, ukrývajíc všechny hříchy. Boty mi na sněhu vrzaly, zatímco jsem kráčel ztichlými ulicemi. Když jsem stanul u Jinniných dveří, už jsem byl opět skoro při smyslech, ale přesto jsem zaklepal. Možná jsem jen zoufale potřeboval přítele, jakéhokoli přítele.
Uslyšel jsem žuchnuti, jak jí kočka seskočila z klína, a potom její kroky. Po otevření horní půlky dveří vykoukla ven. "Kde je tam?"
"To jsem já. Tom Badgerlock."
Znovu horní půlku dveří zavřela. Zdálo se mi, že trvalo celou věčnost, než uvolnila západku a otevřela mi dveře celé. "Pojď dál," řekla, ale znělo to tak, jako by jí bylo jedno, jestli půjdu nebo ne.
Stál jsem venku ve sněhu. "Nemusím chodit dál. Jen jsem ti chtěl říci, žes měla pravdu."
Zadívala se na mě. "A jsi opilý. Pojď dál, Tome Badgerlocku. Nechci si do domu pouštět zimu."
A tak jsem šel raději dovnitř. Fennel již zaujal své vyhřáté místečko na její židli, ale přesto se posadil a nelibě se na mě zadíval. Ryby?
Žádné ryby. Promiň.
"Promiň " není ryba. K čemupak je "promiň "? Znovu se stočil do klubka a zakryl si tvář ocasem.
Připustil jsem totéž. "Omluva není nic moc, ale je to vše, co ti mohu nabídnout."

Jinna na mě příkře pohlédla. "I tak je to mnohem víc než cokoli z toho, cos mi nabídl v poslední době."
Stál jsem před ní a sníh z mých bot se rozpouštěl na podlaze. Oheň v krbu praskal. "Mělas pravdu v té věci s Hapem. Měl jsem zasáhnout mnohem dřív, a neudělal jsem to. Měl jsem tě poslechnout."
Po nějaké chvíli řekla: "Nechceš si na okamžik sednout? Nemyslím si, že by ses zrovna nyní měl vydávat zpátky na hrad."
"Neřekl bych, že jsem tak opilý!" ohradil jsem se.
"A já bych neřekla, že jsi dost střízlivý na to, abys mohl posoudit, nakolik jsi opilý," odvětila. A zatímco jsem se snažil dát si to dohromady, dodala: "Svlékni si plášť a posaď se." Pak musela z jedné židle sundat pletení a z druhé kocoura, načež jsme se oba posadili.
Nějakou dobu jsme oba jenom hleděli do ohně. Pak Jinna řekla: "Měl bys něco vědět o Svanjině otci."
Zdráhavě jsem se střetl s jejím pohledem.
"Je hodně jako ty," pravila tiše. "Nějakou dobu mu trvá, než mu vzkypí žluč. Zrovna teď se jen rmoutí kvůli tomu, co jeho dcera provádí. Ale až se to roznese mezi lidmi z města, najdou se lidé, kteří si ho kvůli tomu budou dobírat. Zármutek přejde v pocit hanby a krátce poté v hněv. Nevylije si ho však na Svanje. Půjde po Hapovi, který se v jeho očích provinil tím, že oklamal a svedl jeho dceru. V tu dobu už bude pěkně spravedlivě rozlícený. A je silný jako býk."
Když jsem jen tiše seděl, dodala: "Říkala jsem to Hapovi." Přišel k ní Fennel a vznesl sejí na klín, odkud vystrnadil její pletení. Jinna ho nepřítomně pohladila.
"A co na to Hap?"
Znechuceně si odfrkla. "Že se nebojí. Řekla jsem mu, že to s tím nemá co dělat. A že hloupost a nebojácnost jsou občas jedno a totéž."
"To ho nepochybně potěšilo."
"Šel ven. Od té doby jsem ho neviděla."
Vzdychl jsem. Právě jsem se začal ohřívat. "Jak je to dlouho?"
Zavrtěla hlavou. "Nemá smysl chodit za ním. Bylo to už před několika hodinami, ještě před setměním."
"Stejně bych nevěděl, kde ho mám hledat," připustil jsem. "Minulou noc jsem ho nedokázal najít, a ať už byli kdekoli, jsou tam zřejmě i teď."
"Nejspíš ano," souhlasila tiše. "Inu, aspoň je minulou noc nenašel ani Rory Hartshorn. Takže prozatím jsou asi v bezpečí."
"Proč jen nedokáže udržet svou dceru v noci doma? Pak by nikdo neměl problém."
Upřela na mě zúžený pohled svých očí. "Nikdo by neměl problém, kdybys ty stejně tak dokázal udržet v noci doma svého syna, Tome Badgerlocku."
"Já vím, já vím," připustil jsem rezignovaně. A okamžik nato jsem dodal: "Vážně není správné, abys něco z toho musela řešit ty."
Po pár okamžicích si do popředí mé mysli proklestila cestu i zbylá část té myšlenky. "Když se Svanjin otec rozhodne najít Hapa, bude ho shánět tady." Zkrabatil jsem čelo, až se mi dotýkala obočí. "Vůbec jsem nechtěl uvalit všechny ty trable na tebe, Jinno. Na začátku jsem jen toužil po nějaké spřízněné duši. A teď je všechno v háji a je to všechno moje vina." Uvážil jsem, co z toho pro mě vyplývá. "Myslím, že nejlepší bude, když půjdu rovnou za Rorym Hartshornem."
"Jen si v tom libuj, Tome Badgerlocku," řekla znechuceně. "A co chceš tomu muži proboha říct? Proč si musíš přičítat plnou vinu za všechno, co se kde ve světě zvrtne? Pokud si vzpomínám, já jsem se s Hapem setkala a spřátelila dlouho před tím, než jsem poznala tebe. A Svanja měla potíže najít místo, kde by vyrůstala, od doby, co její rodina přišla do města Buckkeep, ne-li dřív. A to prosím měla dva rodiče. Ani Hap v tom není za tápající neviňátko. S Hartshornovic dcerou jsi neflirtoval ty, ale Hap. A tak přestaň truchlit nad tím, cos všechno zpackal, a začni po Hapovi požadovat, ať převezme odpovědnost sám za sebe." Zavrtala se hlouběji do křesla. A jako by pro sebe dodala: "Máš dost práce s řešením svých vlastních trablů, natož abys ještě musel přejímat zodpovědnost za někoho jiného."
V údivu jsem na ni zíral.
"Je to jednoduché," pravila tiše. "Hap se potřebuje poučit o následcích. Dokud budeš tvrdit, že je to všechno tvoje vina, protože jsi špatný rodič, Hap si nebude muset přiznat, že na tom z velké části nese vinu on sám. Samozřejmě že to ještě nepokládá za problém, ale až mu náhle dojde, že to problém je,

přiběhne za tebou, aby zjistil, jestli ho nedokážeš vyřešit. A ty se ovšem pokusíš, protože si myslíš, že vina je na tvé straně."
Jen jsem tiše seděl, nasával ta slova a snažil se v nich nalézt nějaký smysl. "Takže co bych měl dělat?" zeptal jsem se konečně.
Jinna se bezmocně zasmála. "To já nevím, Tome Badgerlocku. Ale říkat Hapovi, že je to všechno tvoje vina, to bys určitě dělat neměl." Zvedla si kočku z klína a postavila ji na podlahu. "Avšak existuje něco, co bych měla udělat také já." S těmi slovy zašla do ložnice. Pár okamžiků nato se vynořila s měšcem. Podala mi ho. Když jsem neučinil pohyb, abych si ho vzal, zatřásla mi jím před očima. "Vezmi si to. Jsou to peníze, jež jsem při péči o Hapa neutratila. Vracím ti je zpátky. Dnes v noci, až se vrátí zpátky, mu povím, že ho vykazuji ze svého domu, protože si sem nechci nechat zatáhnout problémy." Při pohledu na výraz v mé tváři se hlasitě zasmála. "Tomu se říká následek, Tome. Hap by jej měl pocítit víc. A až za tebou přijde skuhrat, myslím, že bys ho měl nechat, ať se s tím vypořádá sám."
Vzpomněl jsem si na svůj poslední rozhovor s Hapem. "Pochybuji, že za mnou přijde skuhrat."
"Tím lépe," odvětila jízlivě. "Nech ho, ať si poradí sám. Je zvyklý spávat uvnitř. Nebude mu trvat dlouho a uvědomí si, že by se měl raději ubytovat v mistrově domku pro učně. A myslím si, že by od tebe bylo rozumné, kdybys ho nechal, ať o to mistra Gindasta požádá sám." Kocour se jí mezitím znovu uvelebil v klíně. Jinna nad ním zatřásla pletením a povytáhla si další přízi, jež lehce proklouzla lenivým sevřením Fennelových pacek.
Trhl jsem sebou při pomyšlení, kolik hrdosti bude muset Hap spolknout. A chvíli nato mě zaplavil podivný pocit úlevy. Tohle by Hap mohl zvládnout sám. Nemusel jsem se jeho jménem ponižovat. Myslím, že Jinna mi to vyčetla z tváře.
"Ne všechny problémy, co ve světě jsou, náleží jen tobě, Badgerlocku. Ať si svůj podíl slíznou i jiní."
Ještě chvíli jsem nad tím dumal. Potom jsem vděčně řekl: "Jinno, ty jsi skutečná přítelkyně."
Obdařila mě postranním pohledem. "Takže. Už na to přišel, viď?"
Při tom tónu jsem sebou škubl, ale přikývl jsem. "Jsi skutečná přítelkyně. Ale pořád se na mě zlobíš kvůli tomu, jak jsem se choval."
Přikývla, jako by sama pro sebe. "A některé problémy náleží vskutku tobě, Tome Badgerlocku. Se vším všudy." Vyčkávavě ke mně vzhlédla.
Nadechl jsem se a zocelil se. Budu lhát co nejmíň, utěšoval jsem se. Byla to mizivá útěcha.
"Ta žena, oné noci u Vepříka. Nuže, my nejsme… totiž, je to jen přítelkyně. Nespím s ní." Ta slova ze mě nemotorně vyhrkla, jako když se upuštěné nádobí roztříští o zem, a zůstala mezi námi ležet, všude samé ostré střepy.
Následovalo dlouhé ticho. Jinna chvíli hleděla na mě, pak do ohně a potom zase na mě. V očích jí stále tančily malinké záblesky hněvu a bolesti, ale kolem koutků úst jí pohrával i docela nepatrný úsměv.
"Chápu. Inu, to je dobré vědět, řekla bych. A teď máš dvě přítelkyně, se kterými nespíš."
Nebylo pochyb o tom, jak to myslí. Tuhle útěchu mi dnes v noci nenabídne, a možná už nikdy více. Nebudu předstírat, že jsem nepocítil zklamání. Ale byla v tom i úleva. Kdyby mi ji byla nabídla, musel bych ji odmítnout. Té noci už jsem zakusil následky toho, že jsem jednu ženu odmítl. Pomalu jsem přikývl na její slova.
"Ta voda v kotlíku je horká," ukázala. "Pokud bys chtěl zůstat, mohl bys nám udělat čaj." Nebylo to odpuštění. Byla to druhá šance stát se jejím přítelem. S radostí jsem ji přijal. Vstal jsem, abych se poohlédl po konvici a šálcích.
4 Výzvy

Tímto se musí řídit ti, kteří vytvářejí mapy pevninské a námořní. Mapa pevniny musí být zhotovena z kůže suchozemského zvířete a neměla by z moře ukazovat víc, než je nezbytně nutné. Námořní mapa může být zakreslena pouze na kůži mořského zvířete, a třebaže na ní musí být vyznačena pevnina, je hříchem znázorňovat rysy této země na mapě, která je věnována moři. V opačném případě je to urážka boha, který stvořil svět takový, jaký je.
Naše ostrovy jsou takové, jaké je stvořil bůh. Takhle je vepsal kdysi dávno do světových moří. Jsou to jeho runy, a tak, pokud jsou zakresleny v rámci mapy velkých moří, musí to být krví suchozemského

zvířete. A pokud byste vyznačili místa, kde je dobré kotviště nebo hojnost ryb nebo kudy vedou skryté trasy ryb anebo jakýkoliv jiný rys, který náleží k moři, tyto značky musí být zakresleny krví mořského tvora. Neboť takhle bůh stvořil svět, a kdo je člověk, aby to kreslil jinak?
Naše ostrovy jsou božími runami. Ne všechno je nám jasné, poněvadž jsme lidé a není na nás, abychom znali každou
runu, kterou umí napsat bůh, ani to, co vepsal na širou tvář moře. Některé ostrovy před námi zahaluje ledem a to musíme respektovat. Zakreslete tedy led, jenž runu halí, a ten musí být zakreslen krví tvora pocházejícího z této ledové krajiny, ne však takového, který létá. Hodí se na to krev z tuleně, ale vůbec nejlepší je krev z ledního medvěda.
Pokud si někdo přeje zakreslit tvář nebes, pak je načase použít na inkoust krev z ptáka a kreslit jím, ovšem jen zlehka, na kůži z racka.
Tohle jsou velmi staré zákony. Každá žena, jež má dobrou matku, jejíž zná. Píši je jenom proto, že synové našich synů a jejich potomci vyrůstají v pošetilosti a neznalosti boží vůle. Ti přivolají pohromu na nás na všechny, pokud jim ne-připomeneme, že nás to učili dělat lépe a že tyto zákony pocházejí ze samotných božích rtů.

"VÝROBA CESTOVNÍCH PRŮVODCŮ",
PŘEKLAD OSTROVANSKÉHO SVITKU
OD CHADEA FALLSTARA

Velmi se mi ulevilo, že se naše vztahy s Jinnou opět zlepšily. Té noci jsme spolu nestrávili čas v posteli, ani jsem ji nepolíbil na rozloučenou. Obojí velmi ulevilo mé mysli, i když ne mému roztouženému tělu. Když jsem od ní té noci odcházel, rozhodl jsem se, že k našemu zalátanému přátelství budu přistupovat s velkou opatrností a že ho budu držet v mezích, o nichž jsem měl dojem, že je dokážu lehce zvládnout. Myslím, že sama Jinna to z mé strany stále pokládala za nedůvěru, ale takové to se mnou bylo vždycky. Alespoň mi to často říkal Chade.
Poté mi nastaly tři vysilující dny. Zbytek mého života zůstal nevyřešen. O Hapovi jsem neměl žádné zprávy. Hrozil jsem se toho, že můj chlapec přespává pod širým nebem někde ve sněhu, i když jsem si znechuceně říkal, že je snad přece jenom chytřejší, než aby skončil takhle. Královna a Chade se denně scházeli s představiteli Šesti vévodství, zabředlí do debat ohledně bingtownské nabídky na spojenectví. Nepovolali mne, aby se se mnou podělili o svoje názory. Bingtownskou delegaci bylo na hradě Buckkeep velmi vidět, její členové si dary a pozornostmi všeho druhu pilně předcházeli jednotlivé vévody a vévodkyně. Co se nás týče, bankety a zábavy dále pokračovaly, motivované cílem utišit raněné city Ostrovanů a zároveň být zadobře s našimi bingtownskými hosty, dlužno říci, že se sporným úspěchem. Zvláštní bylo, že Arkon Bloodblade a ostrovanští kupci se zdáli být lidmi z Bingtownu fascinováni a otevřeně s nimi hovořili o rozšíření obchodních smluv založených na zasnoubení prince Dutifula a jejich narčesky. Avšak Elliania a Peottre Blackwater na těchto oslavách většinou chyběli. Při těch několika málo příležitostech, kdy se Elliania objevila ve společnosti, byla vážná a zamlklá.
Narčeska i Peottre se bingtownským kupcům úzkostlivě vyhýbali, jak jen to šlo. Elliania dávala okázale najevo svoji averzi vůči šupinatému chlapci Seldenu Vestritovi z řad kupců z Deštné divočiny. Jednou jsem byl svědkem toho, jak viditelně ucukla, když kolem ní prošel. Ale nebyl jsem si jistý, jestli to udělala schválně, protože pak seděla velmi zkoprnělá na židli, zatímco na čele jí vyrazily korálky potu. Krátce poté se Elliania i Peottre omluvili, že se nemohou účastnit loutkohry, protože narčeska je unavená a Peottre se musí věnovat balení jejich věcí a zavazadel. Byla to stěží skrytá připomínka toho, že ostrovanská delegace se chystá v nejbližší době odjet. Z našeho pohledu mohli bingtownští kupci se svou nabídkou stěží přijet v nevhodnější době.
"Stát se to jen o týden později, a byli by pryč, až by bingtownská delegace dorazila. Ovšem, a nepochybuji o tom, že princův menší skandál ve vztahu k narčesce bychom do té doby zdárně odčinili a vyprovodili bychom je ve vší spokojenosti. Teď to však vypadá, že svou neochotou přerušit rozhovory s Bingtowem zlehčujeme urážku narčesky, jíž se dopustil princ. A vše je tak rázem zpochybněno."
Tenhleten mrzoutský postřeh pronesl Chade, když jsme jednoho večera seděli nad vínem. Byl otrávený z

mnoha důvodů. Starling se mu pokoušela dát psaní, aby mi ho předal. Udělala to sice tajně, ale i tak od ní bylo krajně indiskrétní znát se k tomu, že mezi ní a mnou existuje spojitost. A z nějakého důvodu to byla moje vina. Když ji Chade odmítl, řekla: "Pak mu jen řekněte, že mě to moc mrzí. Pohádala jsem se s manželem a hledala jsem u něj přátelskou útěchu. Pila jsem toho dne již na hradě, než jsem vyrazila dolů do města, abych tam flám zakončila. Vím, že jsem takové věci neměla říkat."
Zatímco jsem stále lapal po dechu, Chade se opatrně zeptal, jestli jsme já a Starling měli nějakou "dohodu", a když jsem zlostně odvětil, že po tom nikomu nic není, i kdybychom ji měli, třebaže žádná nebyla, překvapil mě prohlášením, že jen pošetilý člověk by záměrně vyprovokoval pěvce ke hněvu.
"Nevyprovokoval jsem ji ke hněvu. To všechno je proto, že jsem s ní odmítl spávat, jakmile jsem se dozvěděl, že je vdaná. Myslím, že mám právo rozhodnout se, s kým budu spát a s kým ne. Nebo ne?"
Čekal jsem, že ho toto odhalení zaskočí. Skoro jsem doufal, že ho tím uvedu do takových rozpaků, aby se rozhodl, že už se nikdy nebude šťourat v mých soukromých záležitostech. On se však jenom plácl do čela. "No samozřejmě. Měli jsme očekávat, že ji vyženeš z postele, jakmile zjistíš, že je vdaná, ale… Fitzi, chápeš, co to pro ni znamená? Přemýšlej."
Kdyby mě tak odhodlaně nechtěl o něčem poučit, myslím, že bych se urazil. Avšak jeho styl mi byl tak důvěrně známý, že jsem jeho otázku nemohl brát jinak než jako úvod k nějaké lekci. Takhle ke mně často mluvil, když se mě snažil naučit vidět u nějakého člověka všechny možné motivy pro jeho konání, a nejen ten jediný, který mi vytane v mysli jako první. "Je zahanbená proto, že jsem šijí přestal cenit, když se mnou pořád spávala i jako vdaná žena, než jsem se to dozvěděl?"
"Ne. Jen uvažuj, chlapče. Cožpak sis jí opravdu přestal cenit?"
Zdráhavě jsem zavrtěl hlavou. "Připadal jsem si jen hloupě. Chade, v jistém ohledu jsem nebyl ani překvapený. Starling si vždycky dovolovala provádět takové věci. Vím to od okamžiku, co jsem ji poprvé potkal. Nečekal jsem od ní, že změní své pěvecké způsoby. Jen jsem se na tom nechtěl podílet."
Vzdychl. "Fitzi, Fitzi. Tvá největší slepota spočívá v tom, že si neumíš představit, že by tě někdo vnímal jinak, než vnímáš ty sám sebe. Kdo vlastně pro Starling jsi, co pro ni jsi?"
Pokrčil jsem ramenem. "Fitz. Bastard. Někdo, koho zná už patnáct let."
Ve tváři mu pohrával sotva znatelný úsměv. Pak potichu řekl: "Ne. Ty jsi FitzChivalry Farseer. Zneuznaný princ. Složila o tobě píseň, ještě než tě vůbec poznala. Proč? Protože jsi upoutal její představivost. Farseerovský bastard. Kdyby tě Chivalry uznal, měl bys šanci, že usedneš na trůn. A přestože tě tvůj otec zapřel a neznal se k tobě, byl jsi pořád loajální, pořád ten hrdina z bitvy o věž na Antler Islandu. Zemřel jsi v hanbě v Regalově žaláři a povstal jsi jako duch pomsty, abys Regala soužil během doby, co se ucházel o trůn. Ona tě doprovázela na výpravě, jejímž cílem byla záchrana tvého krále, a ačkoli výprava nedopadla tak, jak by si kdokoli z nás představoval, přesto na jejím konci bylo vítězství. A ona toho byla nejen svědkem, ona toho byla součástí."
"Zní to jako pěkný příběh, když tě to slyším takhle říkat, bez vší té špíny a bolesti a neštěstí."
"On to je pěkný příběh i s tou špínou, bolestí a neštěstím. Pěkný a slavný příběh, příběh, kterým by si kterýkoli pěvec zajistil doživotní věhlas, kdyby ho kdy vyzpíval. Jenomže je to příběh, který Starling nikdy vyzpívat nemůže. Protože jí to bylo zakázáno. Její velké dobrodružství, její úžasná píseň, podléhající utajení. Přesto alespoň věděla, že toho byla součástí a že byla součástí života královského bastarda. Stala se jeho milenkou, podílela se na jeho tajemstvích. Podle mne očekávala, že až se jednoho dne vrátíš na Buckkeep, staneš opět uprostřed intrik a strhujících událostí. A očekávala, že se toho znovu stane součástí, že se za ní lidé budou otáčet a spolu s tebou stane na výsluní slávy. Pěvkyně a milenka Bastarda nadaného Moudrostí. I když tu píseň sama vyzpívat nemohla, alespoň měla v tom příběhu zaručené místo pro případ, že by měl být někdy odvyprávěn. A nepochybuj o tom, že to má někde zkomponované, buď jako píseň, nebo jako báseň. Viděla sebe samu jako součást tvého příběhu, viděla se ovanuta tvou nespoutanou slávou. A tys jí to potom vzal. Nejen žes od ní odešel, vrátil ses na Buckkeep jako ponížený sluha. Nejen že tvým přičiněním příběh končí zklamáním, tím, že tohle děláš, znevažuješ i její význam. Ona je pěvkyně, Fitzi. Jak sis myslel, že na to bude reagovat? Dobrotivě?"
Pojednou jsem ji uzřel v odlišném světle. Její krutost vůči Hapovi, její urážky namířené proti mně. "Já sám o sobě takhle nesmýšlím, Chade."
"Já vím, že ty ne," řekl o něco vlídněji. "Ale chápeš, že ona by mohla? A žes jí zbortil sny, kterými se

obestřela?"
Pomalu jsem přikývl. "Ale nemůžu s tím vůbec nic dělat. Nevezmu si do postele vdanou ženskou. A nemůžu se vrátit zpátky jako FitzChivalry Farseer. Kdyby ano, ještě stále by mě čekala oprátka."
"To je s největší pravděpodobností pravda. Souhlasím, že jako FitzChivalry už vejít ve známost nemůžeš. A co se týče toho dalšího… inu. Dovol, abych ti připomněl, že Starling ví značnou spoustu věcí. My všichni jsme před ní zranitelní. Očekávám, že se postaráš o to, aby nám byla i nadále přátelsky nakloněna."
Ještě než jsem vymyslel, co mu na to říct, chtěl vědět, proč jsem zrušil všechny lekce Umění, které míváme s princem, až do odjezdu bingtownské delegace. Princ se již na to ptal také. Řekl jsem Chadeovi to, co jsem předtím řekl princi: že se obávám, že šupinatý hoch z bingtownské skupiny má jistou vnímavost vůči Umění a že až do odjezdu kupců omezíme naše lekce na společné překládání svitků. Princ nesl tato světštější studia dost netrpělivě. Moje podezření týkající se kupce nosícího závoj prince i Chadea zaujalo. Celkem třikrát se mnou Chade probíral můj rozhovor se Seldenem Vestritem. Leč žádný z nás v tom nedokázal najít nějaký smysl. Začínal jsem se učit, že občas je lepší ponechat Chadea v nevědomosti než mu poskytovat střípky informací, které si nemůže ověřit. Jako třeba to, když jsem se mu zmínil o tetování narčesky.
Vím, že on sám strávil u špehýrky hodně dlouhých hodin, aniž by její tetování zahlédl. A protože ona sama si na svoje zdraví nestěžovala, nemohl do jejích komnat poslat lékaře, aby mu potvrdil, čeho jsem byl svědkem. Elliania jízlivě odmítla několik princových pozvání, aby si s ním vyjela na koni nebo zahrála hru, takže ani Dutiful nemohl zjistit, zda narčeska má nebo nemá nějaké bolesti. A královna si netroufala příliš naléhat s pozváními, aby to nevypadalo, že Šest vévodství má na zdárném průběhu zásnub větší zájem než Ostrovy. Nakonec tedy měli k dispozici jen moji výpověď o tom, co jsem spatřil. Všechny nás to mátlo, stejně jako její služebná Henja.
Ta žena pro nás zůstávala naprostou neznámou. Její odkazy na záhadnou Paní byly velice nejasné, ledaže by hovořila o nějaké starší příbuzné, jež má nad Ellianií pravomoc. Diskrétní šetření v téhle věci nám nic nepřineslo. Zklamali i Chadeovi špehové. Dvakrát nechal Henju sledovat na její cestě do města Buckkeep. A pokaždé jim zmizela z očí, jednou na přeplněném tržišti a podruhé prostě tak, že zahnula za roh. Neměli jsme tušení, s kým se ve městě vídá ani jestli je to nějakým způsobem důležité. Tajuplné trestání, jež spočívalo v působení palčivé bolesti v tetování, vypovídalo o magii, jíž žádný z nás neznal. Možná bychom měli být rádi, že nějaká tajemná síla v pozadí nutí narčesku, aby upevnila své zasnoubení s princem. Ale místo toho nás oba jímala hrůza nad tou temnou krutostí. "Víš jistě, že by nám to lord Golden nemohl nějak blíže osvětlit?" zeptal se najednou Chade. "Vzpomínám si, jak u večeře vykládal několika lidem, že kdysi se docela zajímal o studium ostrovanské historie a kultury."
Pokrčil jsem výmluvně rameny.
Chade si odfrkl. "Ještě ses ho na to neptal?"
"Ne," odvětil jsem stroze. A pak, když se na mě zakabonil, dodal jsem: "Už jsem ti to říkal. Ulehl do postele a stěží vychází ven. I jídlo si nechává posílat dovnitř. Má zatažené závěsy jak na oknech, tak okolo postele."
"Ale ty si nemyslíš, že by byl nemocný, viď?"
"Neříkal, že je nemocný, ale takový dojem aspoň budí řeči, které jeho sluha šíří po hradě. Občas si myslím, že je to z poloviny důvod, proč do svých služeb přibral Chara, aby toho chlapce mohl zásobovat zvěstmi, které si přeje rozšířit. Podle mě se to má tak, že se nechce objevovat na veřejnosti, dokud od nás delegace z Bingtownu neodjede. Nějakou dobu tam žil, a během té doby určitě nebyl znám ani jako šašek, ani jako lord Golden. Podle mě se bojí toho, že kdyby ho někdo z nich poznal, mohl by mít u dvora potíže."
"Dobře. Dejme tomu, že to zní rozumně. Jenomže mně to přijde zatraceně nevhod. Koukej, Fitzi, nemohl bys k němu prostě zajít a promluvit si s ním? Zjistit, jestli nemá nějaké ponětí o tom, že by tento Selden Vestrit měl vlohy k Umění?"
"Jelikož on sám žádné vlohy nemá, nemyslím, že by toto vyzařování mohl nějak zjistit u Vestrita."
Chade postavil vinnou číši na stůl. "Ale neptal ses ho na to, viď?"
Vzal jsem svoji číši a napil se z ní, abych získal trochu času. "Ne," odpověděl jsem, když jsem ji postavil

zpátky. "Neptal."
Zahleděl se na mě. Po chvíli udiveně řekl: "Vy dva jste mezi sebou měli nějakou roztržku, nemám pravdu?"
"Raději bych se o tom nebavil," pravil jsem toporně.
"Hmf. Všichni si vybrali tu nejvhodnější chvílí. Smíchají se nám tu bingtownští kupci s Ostrovany, a ty si uprostřed toho všeho urazíš královninu oblíbenou pěvkyni a potom se kvůli nějaké hlouposti pohádáš se šaškem, takže oba zůstanete prakticky nepoužitelní." Znechuceně se zvrátil v křesle, jako bychom to udělali jen proto, abychom mu způsobili potíže.
"Pochybuji, že by k tomu mohl něco říci," odvětil jsem. Za poslední dny jsem se nedokázal přinutit k tomu, abych k němu pronesl víc než zhruba tucet slov, ale s tím jsem se Chadeovi svěřovat nechtěl. Pokud si šašek mého ochladnutí všiml, ignoroval to. Udělil Tomu Badgerlockovi příkaz, aby všechny hosty u dveří obracel, dokud se jeho lordstvo nebude cítit lépe, a tak jsem to taky dělal. V našich společných komnatách jsem trávil minimum času. Ale přesto jsem si po svém návratu domů několikrát všiml, že někdo tu v mé přítomnosti byl, a nebyl to jen sluha Char, který zde poklízel. Když jsem byl pryč, chodila sem Jek, protože to bylo poznat podle toho, že v našich komnatách ještě nějakou dobu prodléval její kořeněný parfém.
"Dobře. To je docela dobře možné." A zamračil se na mě. "Inu, ať už je to jakkoli, nejlepší bude, když dáš všechno zase brzy do pořádku. To jsi teda pěkný břídil, když tě něco takového dokáže nadzvednout."
Nadechl jsem se, abych se zklidnil. "Není to jediná věc, která mi v poslední době působí starosti," vymluvil jsem se.
"To ne. Všichni máme plné hlavy starostí. A co chtěl tvůj chlapec, když onehdy zavítal nahoru na hrad? Má nějaké potíže?"
"Dá se to tak říci." Byl jsem šokován, když jeden z kuchtíků zaklepal na dveře a řekl mi, že na kuchyňském dvoře se po mně shání nějaký mladý muž. Pospíšil jsem si dolů a tam jsem našel Hapa, jak stojí venku na nádvoří a tváří se nasupeně i zkrotle zároveň. Kdepak, odmítal jít dovnitř, ani na strážnici nechtěl, ačkoli jsem ho ujišťoval, že by to nikomu z mužů nevadilo. V poslední době si mě tam zvykli často vídat. Nechce mě připravovat o čas, protože ví, že mám svých starostí dost, povídal. A v tu chvíli můj pocit viny zesílil, neboť v poslední době jsem byl hodně zaneprázdněn, často až příliš zaneprázdněn na to, abych se s ním viděl, i když jsem věděl, že bych měl. V době, kdy v sobě Hap našel odvahu, aby mi řekl, že ho Jinna vykázala a proč, už jsem ve svém odhodlání kolísal.
Zahleděl se mi přes rameno, jako kdyby mluvil ke kabonícímu se nebi. "Takže, jelikož nemám žádné vlastní peníze, přespával jsem poslední dvě noci všude, kde jsem našel kousek přístřeší. To ale nemůžu dělat po zbytek zimy. A tak nemám na výběr než se přestěhovat do učňovského domku za ostatními. Jenom… je mi hrozně trapně o to žádat poté, co mi to mistr Gindast tak často nabízel a já jsem vždycky odmítl."
To pro mě bylo nové. "On ti to nabízel? Proč? Vždyť by si mohl ušetřit trochu peněz, když by ti nemusel poskytovat snídani či večeři."
Hap se při těch slovech nešťastně kroutil. Pak se nadechl. "Navrhuje mi to pokaždé, když má práce za moc nestojí. Říká, že kdybych spal celou noc a vstával spolu s ostatními, kdybych chodil včas do práce a včas na kutě, šlo by mi to lépe." Uhnul pohledem stranou. V jeho slovech zaznívala strohá pýcha, když dodal: "Říká, že si umí představit, že by mi to šlo v práci lépe, mnohem lépe, kdybych nebyl po ránu tak ospalý. Vždycky jsem tvrdil, že s dodržováním pracovní doby nebudu mít problémy. A taky jsem neměl. Och, jednou nebo dvakrát jsem se opozdil, ale jinak jsem se ode dne, co jsem ve městě Buckkeep, dostavil pokaždé včas. Opravdu."
Říkal to, jako kdybych o tom mohl pochybovat. Ponechal jsem si pro sebe, že jsem si občas kladl otázku, jestli mistrovu pracovní dobu opravdu dodržuje.
Nechal jsem ho, aby se v tom ještě chvíli pořádně vymáchal. "A tak co? V čem je problém? Mám dojem, že když se tě už několikrát ptal, byl by rád, kdybys na jeho návrh přistoupil."
Hap mlčel. Pouze zrůžověl okolo uší. Já jsem čekal. Pak se obrnil a šel na věc. "Říkám si, zda bys snad za ním nemohl zajít a říci mu, že ses rozhodl, že je to tak pro mě nejlepší. Jen se mi to tak zdá jednodušší.

Nepůsobí to tak trapně."
Hovořil jsem pomalu, říkaje si v duchu, jestli jsou ta slova rozumná. "Nepůsobí to dojmem, že ses podvolil jeho návrhu, viď? Nepůsobí to dojmem, že tě Jinna vykázala ze svého domu, protože si nepřála mít potíže, nemám pravdu?"
Hap zrudl jako rak a já jsem věděl, že jsem uhodil hřebík na hlavičku. Užuž se chtěl otočit, že půjde. Položil jsem mu ruku na rameno, a když se ji pokusil setřást, sevřel jsem ho pevněji. Když se mu nepodařilo vykroutit se, ustrnul. Takže můj každodenní výcvik na cvičišti přece jenom za něco stál. Teď jsem mohl kroutícího se mládence držet i proti jeho vůli. To byl panečku výkon. Čekal jsem, až se přestane vzpouzet. Nezkoušel mě udeřit, ale ani ke mně neotočil zpět tvář. Mluvil jsem tiše, aby to slyšel jen on, a ne ti, kteří se nachomýtli k našemu menšímu zápasu. "Běž za Gindastem sám, synku. Mohl by sis zachránit tvář před ostatními učni, kdybys řekl, že tě otec donutil, aby ses k nim nastěhoval. Ale nakonec tě bude Gindast respektovat víc, když za ním půjdeš a řekneš, žes to uvážil a rozhodl se, že nejlepší bude, když u něj budeš bydlet. A mohl by sis připomenout, že Jinna byla laskavá nejen k tobě, ale k nám oběma, tak laskavá, že to nelze zaplatit žádnými penězi a že si to od ní žádný z nás nezaslouží. Neodvracej se od ní proto, že si nepřála mít doma žádné potíže. Potíže by neměly být cena za to, že nám byla přítelkyní."
Pak jsem své sevření uvolnil a nechal ho, aby ze sebe mou ruku setřásl a odkráčel. Nevěděl jsem, co dělal mezitím. Nešel jsem ho kontrolovat. Musel jsem ho nechat, aby si alespoň tolik ze svého života dal do pořádku sám. Měl by jídlo a přístřeší, pokud by je přijal za podmínek, které se mu nabízely. Víc než to jsem pro něho udělat nemohl. Vrátil jsem se v myšlenkách zpátky k naší konverzaci s Chadem.
"Hap má nějaké potíže se zvykáním na městský život," připustil jsem před starým vrahounem. "Když jsme žili na naší usedlosti, byl zvyklý řídit si svůj čas sám, pokud měl všechny povinnosti splněné. Byl to pro něj jednodušší život. Méně každodenního plahočení a více svobody."
"A taky méně piva a méně holek, řekl bych," dodal Chade a já vytušil, že ví o všem jako obvykle mnohem víc, než na sobě dává znát. Ale když to říkal, usmíval se a já to nechal být. Nejenom proto, že těmi slovy nechtěl Hapa ani mě urazit, ale protože to byla pro mě úleva, když jsem viděl, že je stařec bystrý, jako býval vždy. Měl jsem dojem, že čím více bují na hradě Buckkeep intriky, tím víc to Chadeovi prospívá. "No dobře. Víš, doufám, že ať se Hap zaplete do čehokoli, vždycky se na mě můžeš obrátit s žádostí o pomoc. Bude-li to zapotřebí. Aniž bys za to musel platit."
"Já vím," odpověděl jsem, ačkoliv trochu nevrle, a on mě pro ten den nechal jít. Oba jsme se museli připravit na odpolední událost. Chade se potřeboval náležitě vystrojit na formální rozloučení s Ostrovany. Pevně doufal, že pocty a dary z dnešního večera zhojí všechny roztržky a rány a že až budou Ostrované druhý den odjíždět, bude zasnoubení potvrzeno. Pokud šlo o mě, měl jsem si posbírat své věci a vydat se na své výzvědné stanoviště, abych v této výhodné pozici zachytil a uschoval všechny důležité střípky informací, které by mohly uniknout Chadeovým zrakům.
Chade se tedy odebral do svých komnat, aby se připravil. Mé vlastní přípravy byly naprosto jiného druhu. Shromáždil
jsem zásobu svíček, polštář z jeho postele a pokrývku, láhev vína a něco k jídlu. Předpokládal jsem, že se ve svém úkrytu budu krčit několik hodin, a byl jsem rozhodnut, že tentokrát si udělám pohodlí. Během posledních několika dní zima ještě více obemkla hrad ve svém sevření a tajné tunely a chodby byly studené a bezútěšné.
Všechno jsem to svázal dohromady, přičemž jsem musel párkrát odehnat Gilly. Fretka se v poslední době stala mým malým společníkem, zdravila mě škubáním vousů a čmucháním, kdykoli jsme na sebe ve skrytém bludišti narazili. Navzdory své zálibě v lovu a početným trofejím, které po sobě porůznu zanechávala, aby mi demonstrovala svoji zdatnost, mě často překvapila tím, že se u mě domáhala hrozinek nebo kousků chleba. Měl jsem dojem, že si je spíše s oblibou schovává za stojanem se svitky nebo pod křesly, než aby je žrala. Její mysl těkala sem a tam jako kolibřík, všetečná a neklidná. Jako většina zvířat vůbec nestála o nějaké pouto s člověkem. Naše smysly Moudrosti se o sebe občas otřely, ale nikdy jsme se tímto způsobem nespojili. Přesto se družně zajímala o to, co dělám, a zvědavě mě následovala, když jsem procházel stísněnými chodbami.
Dorazil jsem na místo a měl jsem před sebou spoustu času, během něhož jsem měl sledovat banket

pořádaný na rozloučenou. Dal jsem si polštář na vratkou stoličku, již jsem sebral cestou, položil jsem si jídlo na zaprášenou podlahu vedle sebe a o kousek dále hořící svíčku a několik těch, které jsem si s sebou přinesl do zásoby. Posadil jsem se, omotal si deku kolem nohou a uvelebil se u špehýrky. Tahle mi nabízela dobrý výhled, konstatoval jsem uznale. Měl jsem odsud výhled na pódium a skoro na třetinu sálu.
Zimní výzdoba Velkého sálu byla mezitím zase obnovena. Vchody a krby byly ověnčeny větvemi jehličnanů a girlandami a muzikanti tiše hráli, zatímco lidé vcházeli a poohlíželi se po svých přidělených místech. Celkově mi to připomnělo zásnubní obřad, který jsem sledoval z poněkud jiného úhlu. Dlouhé stoly byly pokryty vyšívanými ubrusy a na hosty zde čekaly bochníky chleba, ovocné zavařeniny a vinné číše. Kadidlo z jižních krajů, dar od kupců z Bingtownu, sladce prostupovalo ovzduší v sále. Když začali vcházet vévodové a vévodkyně, tentokrát to provázely menší ceremonie než prve. Tušil jsem, že i šlechta už je dost unavená všemi těmi oslavami a okázalostmi, jichž bylo v poslední době víc než dost. Bingtownská delegace, jak jsem si se zájmem všiml, vešla dovnitř spolu s nižší šlechtou a byla usazena hodně stranou od ostrovanského pódia. Říkal jsem si, jestli ta vzdálenost bude postačující, aby se zabránilo létání jisker.
Tyto myšlenky mi táhly hlavou, když vešel Arkon Bloodblade se svou družinou. Zdáli se být ve výborné náladě a byli opět vyparádění ve svých extravagantních verzích buckkeepského módního stylu. Nadýchané kožešiny nahradili saténem a sametem, až nekriticky si libovali v krajkoví a v barvách jako kdyby upřednostňovali odstíny z červeného a oranžového spektra. Je to zvláštní, ale musím říci, že jim to pěkně slušelo, ať mužům, či ženám. Tím, že si osvojili naše módní styly i se všemi barbarskými excesy, vlastně zavedli svůj vlastní ostrovanský styl. A na základě toho, že se rozhodli imitovat některé z našich zvyků, jsem usoudil, že se už brzy otevřou dveře dokořán pro obchodování všeho druhu. Pokud Arkon Bloodblade prosadí svou.
Peottre Blackwater a Elliania mezi nimi nebyli.
Ještě stále nevešli, když tu k vyvýšenému pódiu zamířili královna a princ, za nimiž se zdrženlivě ubíral Chade. Viděl jsem, že královna má oči rozšířené úlekem, ale nedopustila, aby jí vymazal z tváře i úsměv. Princ Dutiful setrvával v povýšené rezervovanosti a zjevně si ani nevšiml, že jeho snoubenka ještě neshledala za vhodné připojit se k oslavě pořádané na počest jejího odjezdu. Když Farseeové zaujali svá místa, nastala menší rozpačitá odmlka. Jindy by královna nařídila sluhům, ať začnou nalévat víno, a zahájila by slavnost přípitkem na počest svých hostí. Stále se nic nedělo, až lidé začali mumlat, když vtom se ve vchodu do sálu zjevil Peottre Blackwater. Ponechal si své ostrovanské kůže a řetězy, ale přepychové kožešiny a zlato, jímž měl obtěžkaná předloktí, hovořily samy za sebe. Zůstal stát ve dveřích, dokud překvapené mumlání vyvolané jeho příchodem neustalo. Pak ukročil mlčky stranou a vešla narčeska. Na kožené vestě se jí skvěl narval ze slonovinových korálků, symbol matriarchální linie. Vesta byla lemovaná bílou kožešinou, patrně z bílé lišky. Měla na sobě sukni a střevíce z tulení kůže. Předloktí a prsty byly nedotčené jakýmikoli šperky. Nespoutané vlasy černé jako noc jí splývaly na záda a na hlavě měla zvláštní modrou ozdobu, skoro jako korunku. Něco mi to připomnělo, ale nedokázal jsem si vybavit co.
Chvíli zůstala stát ve dveřích. Její pohled se střetl se zrakem Kettricken a znehybněl. S hlavou vzhůru vykročila přes místnost směrem k vyvýšenému pódiu a Peottre Blackwater šel zvolna za ní. Dopřál jí takový odstup, aby svou přítomností neodváděl pozornost od ní, ale jako vždycky se držel tak blízko, aby ji ochránil, kdyby jí chtěl někdo jakkoli ublížit. Zatímco kráčela napříč sálem, ani jednou nespustila oči z královny. I když vystupovala po schůdcích na pódium, jejich pohledy se nepohnuly. Když nakonec stanula před královnou, provedla slavnostní úklonu, ale přitom nesklopila hlavu ani neodvrátila zrak.
"Jsem ráda, že jste se k nám připojila," řekla Kettricken tichým hlasem. Z jejího tónu bylo znát, že ji doopravdy vítá.
Na okamžik jsem měl dojem, že se tváří narčesky mihl stín zaváhání. Ale pak jako kdyby se utvrdila ve svém odhodlání. Když promluvila, její mladý hlas byl jasný, výslovnost výrazná a tón zvolený tak, aby se slova zvučně nesla sálem. Nebylo to žádné důvěrné sdělení. "Jsem zde, královno Kettricken ze Šesti vévodství. Obávám se však, že jsem začala mít pochybnosti, jestli se k vám opravdu připojím jako žena vašeho syna." Vtom se otočila a pomalu přejela zrakem po shromáždění. Její otec nyní seděl velmi

vzpřímeně. Vytušil jsem, že její slova pro něj byla překvapením, které se snažil skrýt. Počáteční šokovaný výraz v královnině tváři byl vystřídán ledovou maskou zdvořilosti.
"Vaše slova jsou pro mne zklamáním, narčesko Ellianio Blackwaterová z Božích run." To bylo všechno, co Kettricken řekla. Nevyslovila žádnou otázku, která by ji vyzývala k odpovědi. Viděl jsem, jak Elliania zaváhala, jak hledá způsob, kterak pokračovat ve své připravené řeči. Vytušil jsem, že ze strany královny očekávala větší reakci, včetně žádosti o vysvětlení. Postrádajíc tento úvod, narčeska neměla jinou možnost než uzpůsobit svá další slova královnině zdvořilému vyjádření lítosti.
"Zjišťuji, že toto zasnoubení nesplňuje má očekávání, která jsou očekáváními rodu mé matky. Bylo mi řečeno, že sem přijedu, abych zaslíbila svoji ruku králi. Místo toho zjišťuji, že má ruka byla nabídnuta mladíkovi, který je toliko princem, ba ani následníkem trůnu, jak titulujete toho, kdo se učí povinnostem, jež mu připadnou spolu s korunou. A tak konstatuji, že to není k mé spokojenosti."
Kettricken neodpověděla okamžitě. Nechala dívčina slova vyznít do ztracena. Když potom královna pozvedla hlas, mluvila prostě, jako by něco vysvětlovala dítěti, které by to ve svém mládí nemuselo pochopit. Mělo to stejný účinek, jako když dospělá a trpělivá matka hovoří k mladé vrtošivé dívce. "Je politováníhodné, že jste v této záležitosti nebyla poučena o našich zvycích, narčesko Ellianie. Princ Dutiful musí mít nejméně sedmnáct let, než bude moci být prohlášen za následníka trůnu. Pak bude na jeho vévodech, aby rozhodli, zda může být korunován za plnoprávného krále. Předpokládám, že nebude trvat dlouho, než si tuto odpovědnost zaslouží." Pozvedla hlavu a při těch slovech přejela zrakem po svých vévodech a vévodkyních. Poctila je tím, že veřejně uznala jejich důležitou úlohu, a oni na to citlivě zareagovali. Většina z nich na její slova odpověděla moudrým pokýváním hlavy. Udělala to skvěle.
Myslím si, že Elliania vycítila, že jí ten správný okamžik právě proklouzává mezi prsty. Její hlas byl malinko pronikavější a promluvila možná o vteřinku dříve, když pravila: "Nicméně. Když teď přistoupím na to, že jsem zasnoubena s princem Dutifulem, nikdo nemůže popřít, že riskuji spojit svůj osud s princem, který možná nikdy nebude prohlášen za krále."
Když se nadechovala, Kettricken se jí s klidem vložila do řeči: "To je však vysoce nepravděpodobné, narčesko Ellianie."
Cítil jsem, jako kdyby Dutifulova raněná hrdost skoro byla moje vlastní. Za jeho chladným horalským vzezřením se tajil farseerovský temperament Pouto Umění mezi námi vibrovalo jeho sílícím hněvem. Uklidni se. Nech to vyřešit královnu. Snažil jsem se, aby vlákénko mých sugescí směřujících k němu bylo co nejtenčí a nejnapjatější.
Myslím, že musím, odpověděl neopatrně. Ačkoli se mi to vůbec nelíbí. Stejně jako to, že vůbec musím tolerovat tohle smluveně manželství.
V zápalu podrážděnosti byla jeho sebekontrola spíše nulová než ledabylá. Trhl jsem sebou při těch slovech a pohlédl směrem k zahalenému bingtownskému kupci. Selden Vestrit seděl velmi vzpřímeně a jeho dychtivost byla možná jen zájmem o dění v sále, který sdílel spolu s ostatními bingtownskými kupci. Ale přesto mi připadal až příliš nehybný, jako by naslouchal každým pórem svého těla. Bál jsem se ho.
"Nicméně!" prohlásila znovu narčeska, a tentokrát svým přízvukem to slovo ještě zřetelněji zkomolila. Mohl jsem vidět, jak pozbývá sebejistotu, ale umíněně pokračovala. Nepochybně si tu řeč donekonečna nacvičovala ve své komnatě, ale nyní ji přednášela bez fines či gest. Byla to jen slova, oblázky vychrlené v zoufalství. Mnozí si nepochybně mysleli, že se tím chce zachránit před zasnoubením. Moje podezření však bylo odlišné.
"Nicméně, pokud mám akceptovat tenhle váš zvyk jako dobrý a dát svůj slib, že si vezmu prince, který se možná nikdy nestane králem, pak se mi jeví jako spravedlivé a dobré, abych po něm na oplátku žádala, aby ctil zvyk mé země a mého lidu."
Bylo tam příliš mnoho tváří na to, abych u každého vysledoval jeho reakci. Jistý jsem si byl jen reakcí Arkona Bloodbladea. Nepochyboval jsem, že řeč jeho dcery ho zaskočila. Ale když vyřkla tuto podmínku, zdál se být potěšený. Ovšem pak, přemítal jsem, to musí být očividně muž, který si libuje ve výzvách a hazardu stejně jako v divadle. Spokojil se s tím, že ji nechal zamíchat obsahem hrnce, zatímco čekal, co vyplave na hladinu. Možná to bude k jeho výhodě. Několik lidí usazených kolem něho se už tak optimisticky netvářilo. Vyměnili si znepokojené pohledy v obavě, že dívčina smělost by mohla ohrozit zasnoubení a zmařit jejich obchodní jednání.

Tvář prince Dutifula začínala rudnout. Mohl jsem vidět a cítit, že má co dělat, aby zachoval vyrovnanost. Zato Kettricken se udržovala v klidu téměř bez námahy.
"Snad by to mohlo být přijatelné," pravila klidně, a opět to znělo, jako kdyby shovívavě promlouvala k dítěti. "Mohla byste nám objasnit, v čem tento váš zvyk spočívá?"
Narčeska Elliania patrně věděla, že se nepředvádí v nejlepším světle. Napřímila se a před další řečí se zhluboka nadechla. "V mé zemi, na ostrovech Božích run, je zvykem, že když si muž chce vzít nějakou ženu, a matky této ženy si nejsou jisty jeho původem či charakterem, pak matky mohou vznést výzvu, jejímž splněním by prokázal, že je dcery hoden."
A bylo to. Urážka tak nepokrytá, že žádné z vévodství by nemohlo mít své královně za zlé, kdyby okamžitě anulovala zásnuby i spojenectví. Ne, oni by jí to sice neměli za zlé, ale v nejedné tváři se svářila pýcha s obavou, že by mohli přijít o zisky z obchodu. Oči těkaly ze strany na stranu, jak se mezi sebou vévodové a vévodkyně mlčky radili, tváře nehybné, ústa semknutá. Ale ještě než se královna stačila byť jen nadechnout, aby dala dohromady nějakou odpověď, narčeska svá slova doplnila.
"Jelikož tu stojím před vámi bez možnosti toho, že by za mě hovořily mé matky, já sama bych vznesla výzvu, jejímž splněním by princ prokázal, že je mne hoden."
Znal jsem Kettricken již v dobách, když byla dcerou horské Sacrifice, ještě než se stala královnou Šesti vévodství. Znal jsem ji v dobách, kdy se transformovala z děvčete, jež bylo stěží ženou, v ženu a královnu. Jiní možná po jejím boku působili déle nebo s ní v poslední době strávili více let, ale já si myslím, že právě díky tomu, jak jsem ji znal z dřívějška, jsem v ní dokázal číst lépe než kdokoli jiný. Podle nepatrného pohybu jejích rtů jsem mohl vidět, jak je zklamaná. Všechny ty měsíce usilovné, plahočivé práce na spojenectví mezi Šesti vévodstvími a Ostrovy byly vymazány v přívalu slov jedné impulsivní dívky. Kettricken totiž nemohla připustit, aby byla zpochybňována hodnota jejího syna. Když Elliania pohlížela nedůvěřivě na Dutifula, pohlížela nedůvěřivě na celé království Šesti vévodství. To nebylo možné tolerovat, ne kvůli její mateřské hrdosti, ale kvůli nebezpečí znevážení hodnoty spojenectví se Šesti vévodstvími. Zadržoval jsem dech v očekávání, že uslyším Kettricken, jak ruší jednání. Byl jsem tak soustředěný na královninu tvář, že jsem pouze koutkem oka zachytil, kterak Chade pokradmu hmátl po rameni mladého prince, zrovna když Dutiful vyskočil na nohy.
"Na vaši výzvu přistoupím." Princův hlas se jasně rozlehl sálem, mladý a silný. Porušiv veškerý protokol, vstal ze svého křesla a stanul tváří v tvář narčesce, jako by to byla vskutku konfrontace mezi milenci. Svým činem jako by postavil mimo královnu, jako by v té věci neměla žádné slovo. "Udělám to, avšak ne proto, abych prokázal, zda jsem hoden vaší ruky, narčesko. Neudělám to proto, abych vám o sobě cokoliv dokazoval, či komukoli jinému. Ale udělám to proto, že se nehodlám dívat, jak jsou kvůli pochybnostem pyšné dívky ohrožena dlouhá jednání mezi našimi dvěma národy, směřující k míru."
V jeho raněné hrdosti se mu vyrovnala. "Pramálo mi záleží na tom, proč to uděláte," řekla a najednou její opět vrátila její jasná dikce a precizní výslovnost. "Jen když bude výzva splněna."
"A jaká je to výzva?" otázal se.
"Princi Dutifule," ozvala se královna. Kterýkoliv syn by význam těch slov pochopil. Vyslovením jeho jména mu přikazovala, ať je zticha a couvne zpátky. Ale princ jako by ji ani neslyšel. Celou svou pozorností se upíral na dívku, která ho ponížila a poté znevážila jeho snahu obhájit se.
Elliania se nadechla. A když promluvila nyní, jasně jsem poznával vytříbenou dikci předem připravené řeči. Jako oř, který nalezl pevnou půdu pod nohama, vyrazila prudce kupředu.
"Víte toho málo o našich Božích runách, princi, a ještě méně o našich legendách. Protože nejedná legenda se zmiňuje o draku Icefyreovi, ačkoliv vás ujišťuji, že je skutečný. Stejně skutečný, jako byli draci Šesti vévodství, když přelétávali nad našimi vesnicemi a zcizovali vzpomínky a rozum těm, kdo v nich žili." Hořká slova, jež mohla probouzet toliko hořké vzpomínky v lidech Šesti vévodství, kteří je slyšeli. Jak se opovažovala stěžovat si na to, co naši draci udělali jejím lidem, poté co nás k tomu, po všech těch letech nájezdů a vykování, vyprovokovali? Chodila po velmi tenkém ledě a do jejích stop odspodu prosakovala černá voda. Myslím, že ji zachránila pouze dramatičnost okamžiku. Byla by křikem umlčena, kdyby se všichni nedychtili dozvědět, kdo je to Icefyre. Dokonce i bingtownští kupci náhle zbystřili pozornost.
"Naše ‚legenda' praví, že Icefyre, černý drak Božích run, spí hluboko v ledovci na Aslevjal Islandu. Jeho

spánek je magický, neboť uchovává oheň jeho života, dokud ho z něj nějaká hluboká nouze Božích run nevytrhne. Pak se vyrve z ledovce ven a přispěchá nám na pomoc." Krátce se odmlčela a pomalu zrakem obhlížela místnost. Hlas měla zcela chladný a nevzrušený, když poznamenala: "Jistě, měl to udělat už v době, kdy nad námi přelétávali vaši draci, že? Zajisté to pro nás byla hodinka veliké nouze. Ale náš hrdina nepovstal. A z toho důvodu, tak jako každý hrdina, který opomene vykonat svou povinnost, si zaslouží zemřít." Otočila se zpátky k Dutifulovi. "Přines mi Icefyreovu hlavu. Pak budu vědět, že na rozdíl od něj jsi hrdina hodný toho jména. A vdám se za tebe a budu ti ženou na všechny způsoby, ani kdyby ses nikdy nestal králem Šesti vévodství."

Vycítil jsem Dutifulovu okamžitou reakci. NE, zakázal jsem mu to, a poprvé od doby, co jsem mu nepředvídaně vtiskl do duše povel Umění, aby se mnou nebojoval, jsem z celého srdce doufal, že ho má tam stále pevně vštípený.

A měl. Ucítil jsem, jak narazil na bariéru, jako když lapený králík natáhne na plnou délku osidlo. A stejně jako králík se vzpouzel proti škrtícímu omezení mého povelu. Avšak vycítil jsem, že na rozdíl od králíka, i ve své panice a rozhořčení, přemítá nad tím, co je to za omezení. Zareagoval bleskurychle jako myšlenka. Zvedl hlavu a já jsem ucítil, kterak sleduje to osidlo, skoro jako šmátrající prst, až směrem ke mně.

Přeťal ho. Nešlo mu to snadno. Těsně před tím, než jsem s ním pozbyl kontakt, jsem ještě zaregistroval, jak mu po těle vyrazil pot. Pro mě to bylo stejné, jako kdyby mě přirazil čelem na kovadlinu. Pod tím nárazem jsem se zapotácel, ale neměl jsem čas přemítat nad tou bolestí. Neboť jsem si zčistajasna uvědomil, že modrooký paprsek pod krajkovým závojem bingtownského kupce je vskutku viditelný. A on hleděl nikoli na prince, ale na špehýrku, pod níž jsem se krčil, abych nebyl vidět. Dal bych hodně za to, kdybych v té chvíli mohl vidět jeho výraz. Zatímco jsem se modlil, aby to byla jenom nějaká bizarní shoda náhod, toužil jsem se schoulit do klubíčka, zavřít oči a zůstat skrytý, dokud mě jeho pohled nemine.

Ale nemohl jsem. Měl jsem svoji povinnost, nějako Farseer, ale jako Chadeův pár očí navíc. Znovu jsem tedy upřel zrak do místnosti. Hlava mi třeštila bolestí a Selden Vestrit nadále civěl do zdi, která by mě měla ochránit. Pak promluvil Dutiful.

Jeho hlas hřměl sálem, byl to hlas Verityho, hlas muže. "Výzvu přijímám!"

V tak krátkém čase se to všechno semlelo. Uslyšel jsem, jak se Kettricken zajíkla. Neměla ani čas zakročit a vymyslet přijatelnou zamítavou odpověď. Po Dutifulových slovech zavládlo ohromené ticho. Ostrované, včetně Arkona Bloodbladea, si vyměnili znepokojené pohledy při představě, jak princ Šesti vévodství zabíjí jejich draka. Nad stoly, kde seděli lidé z Šesti vévodství, visela hmatatelná myšlenka, že vůbec není třeba, aby se Dutiful výzvě této cizinky postavil. Viděl jsem, jak sebou Chade trhl. Ale chvíli nato starý vrahoun otevřel oči dokořán a já v nich uzřel záblesk naděje. Neboť v sále propukly ovace, nejen u stolů, kde seděli lidé Šesti vévodství, ale i u ostrovanských tabulí. Nadšení nad tím, že mladý muž řvoucí jako býk se postaví výzvě, zvítězilo nad posledními zbytky zdravého rozumu, pokud si ho ovšem někdo v místnosti snad ještě zachoval. Dokonce i já jsem cítil, jak se mi hruď dme hrdostí nad tím mladým farseerovským princem. Mohl výzvu odmítnout, a to právem, aniž by tím utrpěla jeho čest. Ale on se jí místo toho postavil, aby vyvrátil přezíravé mínění Ostrovanů, že není hoden ruky jejich narčesky.

U ostrovanského stolu, jak jsem vytušil, se již začaly uzavírat sázky, že chlapec to nedokáže. Ale i kdyby to nedokázal, jeho ochota postavit se Ellianině výzvě zvýšila jejich obdiv k němu. Snad vůbec nevdávají svoji narčesku za farmářského prince, říkali si. Snad v jeho žilách přece jenom koluje trocha horké krve. A poprvé jsem si všiml výrazů zděšení, ba hrůzy, na tvářích bingtownských kupců. Kupec se závojem již nehleděl na zeď, za níž jsem byl já. Selden Vestrit zuřivě gestikuloval a naléhavě rozmlouval s ostatními u svého stolu, pokoušeje se překřičet ten hluk panující ve Velkém sále.

Na okamžik jsem zahlédl Starling Birdsong. Vyskočila mezitím na stůl a hlava sejí otáčela kolem dokola jako větrná korouhev, jak se pokoušela zachytit každý detail scény, zaznamenat reakci každého člověka a zaslechnout každý komentář. Na to všechno bude třeba složit píseň, a bude to její píseň.

"A!" zahřměl princ Dutiful do povyku v sále. Něco v posazení linek kolem jeho očí mě varovalo.

"Edo, slituj se," modlil jsem se polohlasně, jenže jsem neznal žádného boha nebo bohyni, kteří by ho dokázali zastavit. Oči se mu divoce a umíněně leskly a já jsem se bál toho, co se chystal ještě říci. Při

jeho výkřiku hluk ve Velkém sále prudce ztichl. Když znovu promluvil, jeho slova byla určena narčesce. Přesto se v tetelivém tichu jasně nesla místností.
"A vznáším svoji vlastní výzvu. Neboť jestli musím prokázat, že jsem hoden ruky narčesky Ellianie, která nemá vyhlídky na to, že by se stala královnou něčeho, jedině pokud by dala svoji ruku mně, pak si myslím, že ona musí napřed prokázat, že je hodná toho, stát se královnou Šesti vévodství."
Nyní sebou pro změnu cukl Peottre, a vzápětí zbělel, protože princ svá slova sotva dořekl, když Elliania odpověděla: "Jen tu výzvu vznes!"
"To taky udělám!" Princ se nadechl. Dva mladí lidé na sebe upírali pohledy. Jako by stáli sami uprostřed pouště, soudě podle toho, jak mizivý ohled brali na nás ostatní. Ten pohled mezi nimi nebyl strnulý, nýbrž živý, jako by se navzájem viděli poprvé až teď, když se do sebe zaklesli v tomto souboji vůlí. "Můj otec, jak možná víte, byl‚pouze' následníkem trůnu, když vyrážel na výpravu, aby zachránil Šest vévodství. Nemaje prakticky nic než jenom svoji odvahu, která ho vedla, vyrazil na cestu, aby našel Elderlingy, kteří by povstali, aby nám přispěchali na pomoc a ukončili válku, kterou nám váš lid vnutil." Princ se odmlčel, skoro jako by se chtěl přesvědčit, jestli jeho slova ťala do černého. Elliania zachovala ledový klid, zatímco na něm spočívala přísným zkoumavým pohledem. Princ pokračoval. "Jak měsíce míjely a o otci stále nebyly žádné zprávy, moje matka, která byla v té době obtěžovanou, ale právoplatnou královnou Šesti vévodství, vyrazila za ním. Pouze s hrstkou společníků hledala mého otce, až ho našla a pomohla mu probudit draky Šesti vévodství." Znovu ta odmlka. A Elliania se opět odmítla vložit do jeho řeči.
"Připadá mi vhodné, že tak jako se ona osvědčila tím, že se připojila k výpravě mého otce, podniknuté s cílem probudit draky, měla bys i ty sehrát podobnou roli při mé výpravě, podniknuté s cílem zabít draka vaší země. Pojď se mnou, narčesko Ellianie. Sdílej se mnou všechny těžkosti a podej svědectví o činu, kterým jsi mě pověřila. A pokud by se ukázalo, že ve skutečnosti žádný drak na zabití není, podej svědectví o tom." Dutiful se náhle otočil čelem k sálu a zvolal: "Ať tu nikdo nikdy neřekne, že Icefyre byl zabit pouze z vůle Šesti vévodství. Ať tím vaše narčeska, která mne tímto činem pověřila, projde po mém boku." Otočil se zpátky k ní a jeho hlas přešel v nasládlý šepot. "Pokud si troufá." Narčeska pohrdlivě sešpulila rty. "Troufám." Pokud řekla něco víc, ta slova nikdo neslyšel, protože v sále znovu zavládl hluk. Peottre stál bledý a ztuhlý, jako by se proměnil v led, ale všichni ostatní Ostrované, včetně Ellianiina otce, bušili do stolů. Náhle propukli v rytmicky skandovaný popěvek v jejich vlastním jazyce, byla to píseň plná odhodlání a lačnosti po krvi, hodící se spíše k veslařům na nějaké lodi než k vyjednavačům v cizím sále. Páni a dámy Šesti vévodství křičeli, protože i oni chtěli být slyšet. Ve svých komentářích se jedni nechávali slyšet, že princova opovržlivá výzva narčesce patří, zatímco druzí uznale konstatovali, že zareagovala statečně a že se v ostrovanské dívce možná ukrývá skutečná královna.
Moje královna stála uprostřed toho hluku, vysoká a klidná, hledíc mlčky na syna. Viděl jsem, jak se Chadeova ústa pohnula, jako by jí nabízel nějakou radu. Ona jen vzdychla. Tušil jsem, že vím, co říká. Je příliš pozdě na tom něco měnit, Šest vévodství musí následovat směr princova výpadu. Peottre kousek stranou od nich se snažil zastřít své hluboké zděšení. A před nimi stáli nehybně princ a narčeska, zakleslí do sebe očima ve vzájemném duelu.
Královna promluvila hlubokým hlasem, její první slova měla pouze zklidnit rozruch v sále. "Mí drazí hosté, mí páni a mé dámy. Vyslyšte mě, prosím."
Hluk pomalu utichal, až bylo slyšet jen tlučení do ostrovanské tabule, které po chvíli rovněž polevilo a ustalo. Kettricken se nadechla a já jsem viděl, jak jí rysy ztuhly odhodláním. Otočila se, jenže ne k Arkonu Bloodbladeovi a jeho stolu, ale tam, kde nyní spočívala, jak dobře věděla, skutečná moc. Pohlédla směrem k narčesce, ale já věděl, že se ve skutečnosti obrací na Peottreho Blackwatera. "Zdá se, že nyní jsme dospěli k pevné dohodě. Princ Dutiful je tímto zasnouben s narčeskou Ellianií Blackwaterovou z Božích run. Za předpokladu, že princ Dutiful jí dokáže přinést hlavu černého draka Icefyrea. A za předpokladu, že narčeska Elliania ho bude doprovázet, aby podala svědectví o splnění jeho úkolu."
"NECHŤ SE TAK STANE!" zaburácel Arkon Bloodblade, aniž si byl vědom toho, že toto rozhodnutí vůbec nebylo na něm.
Peottre dvakrát přikývl, vážně a mlčky. A narčeska se obrátila ke královně a pozvedla bradu. "Nechť se tak stane," přitakala tiše a bylo dokonáno.

"Noste jídlo a víno!" poručila najednou královna. Nebyl to vůbec správný způsob, jak by měla být hostina zahájena, ale já jsem tušil, že se už potřebuje posadit a že jí jenom přijde vhod posilnit se sklenkou vína. Já sám jsem se chvěl, nejen v obavě z toho, co z takové dohody musí nutně vzejít, ale i následkem dunivé bolesti, kterou mi způsobil Dutiful tím, že přeťal pouto Umění mezi ním a mnou. Na Chadeův pokyn pěvci udeřili do strun a do sálu se nahrnuli sloužící. Všichni zaujali svá místa, dokonce i pěvkyně Starling, která ladně sestoupila z desky stolu do náručí svého čekajícího muže. Ten ji rozmáchlým pohybem postavil na zem, opojen nakažlivou euforií zavládnuvší u dvora. Zdálo se, že ať už se pohádali kvůli čemukoli, teď už jsou zase udobření.
Jako by princ Dutiful vycítil můj údiv nad tím, jak se vysvobodil z područí mého povelu, vtrhl mi náhle do hlavy. Tome Badgerlocku, z toho se mi později zodpovíš. A stejně náhle byl zase ten tam. Když jsem zkusmo zašmátral jeho směrem, byl mi prostě nepřístupný. Věděl jsem, že je tam, ale nedokázal jsem najít kliku, jíž bych jeho mysl otevřel vůči svojí. Zhluboka jsem se nadechl. To nevěstilo nic dobrého. Měl na mě zlost a s největší pravděpodobností tím utrpěla naše vzájemná důvěra. Což jistě nepřispěje ani ke zdárnému průběhu našich lekcí. Přitáhl jsem si pokrývku těsněji kolem ramen.
Dole v sále byli zkrotlí jen bingtownští kupci. Rozmlouvali tiše a jen ve skupině mezi sebou. Přesto jim to nebránilo, aby velkoryse vyprázdnili svoje talíře a sklenice. Selden Vestrit, sedící osaměle mezi nimi, se zdál být hluboce zadumaný. Talíř a sklenku měl prázdné a zdál se nepřítomně zírat.
Ale u všech ostatních stolů se lidé živě bavili a hladově cpali, jako by to byli vojáci právě se navrátivší z boje. Vzrušení v sále bylo hmatatelné, stejně jako triumfální atmosféra. Povedlo se to. Alespoň prozatím měly Šest vévodství a Ostrovy pevnou dohodu. Královna to dokázala, ano, a princ také, přičemž pohledy, které lidé házeli jeho směrem, se zdály být uznalejší než dřív. Jeho vévodům i vévodkyním, stejně jako Ostrovanům, bylo nyní jasné, že tenhle mládenec má kuráž, že v něm zkrátka něco je.
Hosté v sále se mezitím usadili k jídlu a pití. Jeden z muzikantů spustil živou píseň a hovor polevil, jak lidé se pustili do jídla. Já jsem otevřel láhev vína, kterou jsem si s sebou přinesl. Ze složeného ubrousku jsem si vyndal chléb, maso a sýr. Po mém boku se jako zázrakem zjevila fretka, která mi svými tlapičkami spočinula na koleně. Odlomil jsem jí kousek masa.
"Připijme si!" zvolal kdosi v sále. "Na prince a narčesku!"
Po jeho slovech následoval burácivý jásot.
Pozvedl jsem svoji láhev, zasmušile jsem se usmál a napil se.
5 Svitky

Rybář Owan žil na runovém ostrově zvaném Fedois. Dům matky jeho ženy byl ze dřeva a z kamene a stál hodně nad čárou přílivu, neboť příliv může na tomto místě dostoupit hodně vysoko a odliv zase hodně nízko. Bylo to dobré místo. Na severu na pláži byl dostatek škeblí a pod ledovcem hojnost pastvy, takže jeho žena mohla sama chovat tři kozy ve stádu mnoha koz, ačkoli to byla mladší dcera. Porodila dva syny a dceru a pomáhala muži rybařit. Měli všeho dostatek a Owanovi by to mělo stačit. Ale nestačilo.
Z Fedoisu za jasného dne může člověk s bystrým zrakem dohlédnout na Aslevjal, jehož ledovec se modře třpytí pod azurovým nebem. Nyní všichni vědí, že za nejnižšího odlivu v zimním období se může člun odvážit pod ledovcový příkrov a najít cestu do samého srdce ostrova. Tam, jak všichni vědí, spi drak, kolem něhož leží rozesetý obrovský poklad. Někteří říkají, že odvážný člověk tam může zajít a požádat o laskavost Icefyrea, zatímco spí uzavřený v chladu ledovce, a někteří říkají, že jen chamtivý a pošetilý člověk by takovou věc udělal. Neboť se povídá, že Icefyre dá takovému člověku nejen to, oč žádá, ale to, co si zaslouží, a to není vždycky štěstí a zlato. Aby člověk touto cestou Icefyrea navštívil, musí postupovat rychle, počkat, až odliv klesne pod led, a pak vyrazit kupředu a proklouznout s člunem mezi vodní hladinou a ledovým příkrovem. Jakmile se ocitne na tomto studeném, safírově modrém místě, musí počítat údery svého srdce, protože kdyby příliš dlouho otálel, příliv se vrátí, aby ho i s člunem rozdrtil mezi vodou a ledem. A to ještě není ta nejhorší věc, jež může postihnout člověka, který se tam odváží. Existuje jen málo lidí, kteří vyprávějí o návštěvě tohoto místa, a ještě méně z nich je pravdomluvných.
Owan to dobře věděl, protože mu to vyprávěla jeho matka stejně jako jeho žena a matka jeho ženy.

"Žádné volání ať tě nepřiměje, abys šel žebrat ke dračím dveřím," varovaly ho. "Neboť od Icefyrea nedostaneš nic lepšího, než by dostal nestydatý žebrák, který by přišel k našim vlastním dveřím. " I jeho mladší syn věděl, že to tak je, a byl to chlapec ve věku šesti zim. Ale jeho starší syn měl sedmnáct a jeho srdce a jeho ledví spalovala touha po Gedreně, dceři Sindry z linsfallských matek. Byla to bohatá nevěsta, hodně povýšená nad to, aby si za svého druha vybrala rybářova syna. A tak jeho starší syn bzučel Owanovi do ucha jako komár uprostřed noci, kňouraje a namlouvaje mu, že kdyby v sobě našli odvahu navštívit Icefyrea, oba by za to mohli zbohatnout.
OSTROVANSKÝ SVITEK, "ICEFYREOVO DOUPĚ"

Následujícího rána Ostrované odcestovali, vypluli na moře s jitřním odlivem. Nezáviděl jsem jim cestu, jež je čekala.
Byl sychravý a studený den a z hřbetů vln odletovaly sprškyledové vody. Přesto na nich bylo vidět, že si z drsného počasí nic nedělají, že ho akceptují jako něco běžného. Slyšel jsem, že dolů do doků se vypravilo procesí a že proběhlo formální rozloučení, když Elliania nastoupila na loď, která ji měla zavézt zpátky na Boží runy. Dutiful se nad ní shýbl a políbil ji. Ona se jemu a královně poklonila. Pak se oficiálně rozloučil Bloodblade a po něm jeho šlechtici. Peottre byl poslední, kdo popřál Farseerům sbohem. Byl to rovněž on, kdo doprovodil narčesku na palubu lodi. Pak všichni stáli na palubě a mávali, zatímco loď byla tažena odlivem z přístavu. Myslím si, že lidé, kteří se tam vypravili, byli zklamaní, že neviděli žádné dramatické výjevy na poslední chvíli. Bylo to skoro jako klid zavládnuvší po bouři. Možná že Elliania byla stále příliš ohromená událostmi z předchozího pozdního večera a zkázonosnými dohodami, než aby ještě v závěru kladla nějaké překážky.
Věděl jsem, že po formálním banketu proběhlo tiché sezení mezi královnou a Chadem na jedné straně a Blackwaterem a Bloodbladem na straně druhé. Bylo spěšně domluvené a protáhlo se až do třetí hodiny ranní. Nepochybně spolu probírali chování svévolného prince a narčesky, ale důležitější bylo, že princova výprava již byla nazírána jen jako jedna z událostí jeho rozsáhlé návštěvy na Ostrovech. Chade mi později vyprávěl, že se ani tolik nebavili o zabití pochybného draka, jako spíše o časovém rozvrhu prince, který se měl sejít nejenom s ostrovanským Hetgurdem, ale také navštívit mateřský dům Ellianiiny rodiny. Hetgurd bylo volné spojenectví mezi předáky a kmenovými náčelníky, kteří účinkovali spíše jako obchodní vyjednavači než nějaký druh vlády. Návštěva Ellianiina mateřského domu, to už bylo něco jiného. Chade mi později sdělil, že Peottre se mu jevil velmi nesvůj, když Bloodblade klidně předpokládal, že tato návštěva musí být součástí Dutifulova pobytu na Ostrovech, skoro jako by to chtěl zamítnout, kdyby mohl. Princ a jeho družina měli jet na Ostrovy na jaře. V duchu jsem si pomyslel, že Chade tak dostal zoufale málo času na to, aby shromáždil cenné informace.
Nebyl jsem svědkem tohoto spěšně svolaného jednání ani žádné z událostí, jež byly konány na rozloučenou. Lord Golden, k Chadeově velké mrzutosti, se i nadále vykrucoval, že se kvůli svému zdraví nemůže účastnit žádné z veřejných akcí. Byl jsem jen rád, že tam nemusím. Byl jsem celý zdřevěnělý a ztuhlý poté, co jsem celý večer strávil zaklíněný ve výklenku ve zdi a nahlížel do špehýrky. Pěkná projížďka v bouři dolů do města Buckkeep a zpět mě vůbec nelákala.
Ihned po odjezdu Ostrovanů začali ode dvora odjíždět rovněž mnozí z nižších šlechticů a šlechtičen Šesti vévodství. Slavnosti a hostiny u příležitosti princových zásnub skončily a oni měli v zásobě spoustu historek, o něž se chtěli podělit s lidmi doma. Hrad Buckkeep se nyní vyprazdňoval jako převržená láhev. Stáje a ubytovny pro služebnictvo byly náhle prostornější a život začal zase plynout ve svém klidnějším zimním tempu.
Zato bingtownští kupci k mému nemalému zděšení pořád otáleli. Znamenalo to, že lord Golden se bude nadále zdržovat ve svých komnatách, aby nebyl poznán, a že se mohu kteroukoliv hodinu nadat setkání s Jek, která u něj bude na návštěvě. Slušnost jí naprosto nic neříkala. Vyrůstala v drsném prostředí, jako dcera rybářů, a zachovala si bezstarostné způsoby tohoto lidu. Párkrát jsem se s ní potkal na buckkeepských chodbách. Pokaždé se na mě usmála a bodře mi popřála dobrý den. Jednou, když nás naše kroky vedly stejným směrem, plácla mě po paži a řekla mi, ať se pořád netvářím tak zasmušile. Řekl jsem na to něco neutrálního, ale ještě než jsem se stačil vzdálit, sevřela mi rukou předloktí a odtáhla mě stranou.

Rozhlédla se kolem, aby měla jistotu, že na chodbě nikdo není, a pak hlubokým hlasem řekla: "Tuším, že se tím dostanu do problémů, ale nemohu jen tak stát a vidět vás dva takhle. Odmítám věřit tomu, že neznáš tajemství ‚lorda Goldena'. A při tom vědomí -" Tu se na chvíli odmlčela, načež tiše a naléhavě řekla: "Otevři oči, člověče, a pohleď na to, co by mohlo být tvoje. Nečekej. Láska, jakou bys mohl mít, není -"
Přerušil jsem ji, ještě než stačila pronést cokoliv dalšího. "Možná že tajemství ‚lorda Goldena' není to, co si myslíš. Anebo jsi snad příliš dlouho žila mezi Jamaillián ci," pronesl jsem uraženě.
Při pohledu na můj kyselý výraz se jenom zasmála. "Podívej," řekla, "mohl bys mi klidně důvěřovat. ‚Lord Golden' to dělá už roky. Věř mi, že pokládám za přátele vás oba, a věz, že já, tak jako ty, umím zachovat přítelova tajemství, když si zaslouží být zachována." Pootočila hlavou a zahleděla se na mě, jako když se pták dívá na červa. "Avšak některá tajemství si přímo žádají, aby byla vyzrazena. A takové je i tajemství nevyslovené lásky. Amber je blázen, že se ti nevyzná ze svých citů. Ignorovat takové tajemství žádnému z vás neprospívá." Zahleděla se mi vážně do očí, rukou mi stále svírajíc zápěstí.
"Já nevím, o jakém tajemství to mluvíš," odpověděl jsem škrobeně, zatímco jsem si v duchu říkal, s kolika mými tajemstvími se jí šašek asi svěřil. V tom okamžiku se na konci chodby objevily dvě služebné a za veselého švitoření kráčely směrem k nám.
Jek pustila mé zápěstí, vzdychla nade mnou a zavrtěla hlavou v posměšné lítosti. "Samozřejmě že ne," odvětila, "a ani nechceš vidět, co se ti nabízí na stole přímo před očima. Člověče. Kdyby pršela polévka, ty bys tam stál s vidličkou." Plácla mě po zádech a pak se naše cesty k mé veliké úlevě rozešly.
Poté jsem začal prahnout po tom, abych si věci s šaškem vyjasnil. Jako když se člověk neustále zaobírá bolavým zubem, stále dokola jsem si v hlavě přetřásal, o čem mu povím. O tom, jak mě zklamal tím, že mi odepřel vstup do své ložnice, zatímco Jek je u něj vítaným hostem při soukromých rozhovorech. Ne že bych zaklepal na jeho dveře a vyžádal si vstup. Setrvával jsem v zatvrzelém mlčení a nemohl jsem se dočkat, až se sám zeptá, co mě hněte. Problém ale spočíval v tom, že to neudělal. Zdál se být zaměřený na něco jiného, jako by si mého mlčení nebo mé nevrlosti ani nevšímal. Může být něco dráždivějšího než čekání na to, až někdo zahájí hněvivou hádku? Má nálada byla stále chmurnější. Víra Jek, že šašek je nějaká žena jménem Amber, nijak nezklidnila mé podráždění. Situace tím byla jen bizarnější.
Marně jsem se snažil rozptýlit jinými záhadami. Laurel byla pryč. Ve zkracujících se zimních dnech jsem vypozoroval, že na hradě není. Při svém diskrétním vyptávání, kde je lovčí, jsem z řečí pochytil, že odjela domů navštívit svou rodinu. Jenže o tom jsem za daných okolností pochyboval. Když jsem se zeptal přímo, Chade mi řekl, že není moje starost, pokud se královna rozhodla poslat svoji lovčí z dosahu nebezpečí. Když jsem se zeptal kam, obdařil mě sžíravým pohledem. "Co nevíš, to je pro tebe i pro ni méně nebezpečné."
"A existuje tedy větší nebezpečí, o kterém bych měl vědět?"
Před odpovědí se na chvíli zamyslel, načež ztěžka vzdychl. "Já nevím. Vyprosila si soukromé slyšení u královny. O čem tam byla řeč, to nevím, protože Kettricken mi to odmítá říct. Dala své lovčí nějaký pošetilý slib, že to zůstane tajemstvím jen mezi nimi dvěma. A pak byla Laurel pryč. Nevím, zda ji poslala pryč královna nebo zda požádala o svolení k odjezdu či zda prostě uprchlá. Říkal jsem Kettricken, že není rozumné ponechávat mě v této věci v nevědomosti. Ale ona ze svého slibu nechce slevit."
Vybavil jsem si Laurel, jakou jsem ji naposledy viděl. Tušil jsem, že vyrazila do boje proti Piebaldům, aby se s nimi utkala po svém. Jakým způsobem, to jsem neměl tušení. Ale měl jsem o ni strach. "Máme nějaké zprávy o Laudwinovi a jeho stoupencích?"
"Nic z toho, co víme, není jednoznačná pravda. Jenomže tři zvěsti by mohly být docela dobře pravdivé, jak se říká. A existuje spousta zvěstí o tom, že Laudwine se zotavil ze zranění, které jsi mu působil, že se opět chopí otěží moci mezi Piebaldy. Co se týče dobrých zpráv, nejblíže k nim má ta, že někteří možná zpochybňují jeho právo velet jim. Můžeme jen doufat, že i on má své vlastní problémy."
A tak jsem horlivě doufal, ale v srdci jsem tomu stejně nevěřil.
Ani jinde se mi nenabízela možnost, jak bych si život poněkud ulehčil. To ráno po odjezdu narčesky se princ do věže Umění nedostavil. Z toho jsem ještě nic nevyvodil. Byl vzhůru dlouho do noci a brzy zrána byla jeho přítomnost žádoucí v docích. Ale i další dvě rána jsem na něj ve věži čekal nadarmo. Dorazil jsem v určenou hodinu, čekal jsem, zatímco jsem sám pracoval na překladech svitků, a pak jsem odešel.

Neposlal mi ani slůvko na vysvětlenou. Už vzteky bez sebe, toho druhého rána, jsem si pevně předsevzal, že ho nebudu kontaktovat. Není to na mně, řekl jsem si odhodlaně. Snažil jsem se vžít do princovy kůže. Jak by mi bylo, kdybych zjistil, že Verity mi vtiskl Uměním povel, abych byl vůči němu loajální? Příliš dobře jsem věděl, jak jsem nesl to, když mi mistr Umění Galen zamlžil mysl a zatajil mi moje vlohy k Umění. Dutiful měl právo jak na svůj hněv, tak na své královské pohrdání vůči mně. Nechal jsem věci jít svou cestou. Až bude připraven, poskytnu mu jediné vysvětlení, které mohu: pravdu. Neměl jsem tehdy v úmyslu zavázat si ho poslušností, jen mu zabránit v tom, aby se mě pokoušel zabít. Při té myšlence jsem si povzdechl a znovu se pustil do práce.
Byl večer a já jsem vysedával v Chadeově věži. Už od odpoledne jsem tam čekal na Thicka. Byla to další ze schůzek, na kterou se nedostavil. Jak jsem zdůraznil Chadeovi, on ani já nic nezmůžeme, pokud prosťaček nepřijde na schůzku se mnou dobrovolně. Přesto jsem nemámil svůj čas. Vedle několika starších a méně zřetelných svitků o Umění, jež jsme dešifrovali po částech, mi Chade svěřil ještě dva staré svitky, které vyprávěly o Icefyreovi, drakovi Božích run. Oba svitky pojednávaly o legendách, ale on doufal, že bych se v nich mohl dopátrat semínek pravdy, od nichž se začaly odvíjet. Mezitím již poslal na Ostrovy své zvědy. Jeden vyplul potají na palubě lodi narčesky, navenek proto, aby si na ní odpracoval cestu za svými příbuznými, které hodlá navštívit. Ale jeho skutečným posláním bylo dostat se na Aslevjal, anebo přinejmenším zjistit o ostrově všechno, co se dá, a podat o tom Chadeovi po návratu hlášení. Stařec se obával, že když už se Dutiful k oné výpravě zavázal, bude ji muset podniknout. Byl však rozhodnut, že princ pojede dobře připravený a s patřičným doprovodem. "Já sám s ním mohu jet," sdělil mi Chade při našem posledním náhodném setkání ve věži. Zaúpěl jsem, ale podařilo se mi to skrýt. Na takovou cestu byl už příliš starý. S udivujícím vypětím vůle jsem si i ta slova ponechal pro sebe, poněvadž jsem věděl, co by po mém protestu následovalo za odpověď. "A koho mám tedy podle tebe poslat?" Navštívit Aslevjal Island se mi nechtělo o nic víc než vidět Chadea, jak tam jede. Nebo prince Dutifula, pokud šlo o to.
Odsunul jsem svitek o Icefyreovi stranou a protřel si oči. Bylo to zajímavé čtení, ale pochyboval jsem, že by něco z toho mohlo prince připravit na jeho výpravu. Z toho, co jsem věděl o našich kamenných dracích, i z toho, co mi vyprávěl šašek o bingtownských dracích, se mi jevilo vysoce nepravděpodobné, že v ledovci na jednom z jejich ostrovů spí drak. Bylo mnohem pravděpodobnější, že "dřímající drak" byl v lidové fantazii viněn ze zemětřesení a trhání ledovců. A krom toho jsem měl draků na nějaký čas plné zuby. Čím víc jsem na svitku pracoval, tím znepokojivější myšlenky ohledně zahaleného Bingtowňana se mi vtíraly do spánku. Přesto bych si přál, aby to byly mé jediné starosti.
Očima jsem spočinul na těžké kameninové míse, položené dnem vzhůru na rohu stolu. Byla pod ní mrtvá krysa. Abych pravdu řekl, byl to pořádný kus mrtvé krysy. Minulou noc jsem ji sebral fretce. Z hlubokého spánku mne probudil hrůzný výkřik na vlnách Moudrosti. Nebylo to jenom obvyklé zhasnutí nepatrného zvířecího živůtku. Každý, kdo má v sobě Moudrost, již musel být na to ustavičné čeření navyklý. Drobní tvorové zpravidla odcházeli, jako když nad vodní hladinu vyskakují bubliny. Mezi zvířaty smrt představuje každodenní riziko, které v průběhu života podstupují. Pouze člověk připoutaný k tomuto zvířeti by mohl vydat tak zděšený, rozezlený a smutný výkřik nad úmrtím dotyčného tvora.
Jakmile jsem se s trhnutím probudil, vzdal jsem se veškeré naděje na další spánek. Jako by někdo najednou znovu zaryl do mé staré rány vzniklé ztrátou Nighteyese. Vstal jsem, a jelikož mi bylo proti mysli budit šaška, místo toho jsem se odebral do věže. Cestou jsem narazil na fretku táhnoucí krysu. Byla to ta největší, nejvíce zdravím kypící krysa, jakou jsem kdy viděl. Po krátké honičce a přetahování mi ji fretka nakonec přenechala. Neexistoval způsob, jak bych dokázal, že tato mrtvá krysa byla něčím spřízněným zvířetem, ale měl jsem vskutku silné podezření. Ponechal jsem si ji, že ji ukážu Chadeovi. Věděl jsem, že v hradních zdech máme slídícího špeha. To dostatečně dokazoval vavřínový věnec výhružně ponechaný u příhrady s Laureliným koněm. Nyní se mi zdálo možné, že krysa a její lidský partner nejen pronikli do královské rezidence, ale nějak se dozvěděli i o našich tajných doupatech. Doufal jsem tedy, že stařec ten večer zavítá do věže.
Nyní jsem obrátil pozornost ke dvěma svitkům, jež jsme louskali společně. Představovaly větší výzvu než velíny o Icefyreovi, ale přesto mě práce na nich uspokojovala poněkud víc. Chade byl přesvědčen, že jsou součástí jednoho a téhož díla, vycházeje přitom z údajného stáří velínu a stylu použitého písma. Já

jsem naopak věřil, že jsou to dvě samostatné práce, vycházeje z volby slov a ilustrací. Oba byly vybledlé a popraskané a části slov nebo celé věty byly nečitelné. Oba svitky byly napsané archaickým písmem, z něhož mi hrozila puknout hlava. Vedle každého svitku ležel čistý arch velínu, na němž se nacházely, řádek za řádkem, Chadeovy a moje překlady. Při pohledu na něj jsem si uvědomil, že můj rukopis nyní mírně převažuje. Pohlédl jsem na Chadeův nejnovější příspěvek. Byla to věta, jež začínala slovy: "Použití elfí kůry." Při tom pohledu jsem se zamračil a našel si odpovídající řádek na starém svitku. Ilustrace vedle něj byla vybledlá, ale rozhodně to nebyla elfí kůra. Slovo, které Chade přeložil jako "elfí kůra", bylo zčásti potřísněné inkoustem. Ale při bližším pohledu jsem musel souhlasit, že konfigurace písmen s největší pravděpodobností tvoří nápis "elfí kůra". Nedávalo mi to smysl. Pokud ovšem ilustrace nenáležela k jiné části textu. V kterémžto případě by stať, již jsem přeložil, byla celá špatně. Vzdychl jsem.
Stojan s víny se pohnul. Vešel Chade a hned za ním Thick s podnosem, na kterém nesl jídlo a pití.
"Dobrý večer," pozdravil jsem je a opatrně odsunul svou práci stranou.
"Dobrý večer, Tome," pozdravil mě Chade.
"Večer, pane," psí smrade, zopakoval po něm jako ozvěna Thick.
Neříkej mi tak. "Dobrý večer, Thicku. Myslel jsem, že ty a já se tu dnes sejdeme o něco dřív."
Prosťáček položil podnos na stůl a poškrábal se. "Zapomněl," řekl s pokrčením ramen, ale jeho oči se při těch slovech zúžily.
Rezignovaně jsem pohlédl na Chadea. Zkoušel jsem to, jenomže starcův mrzoutský pohled jako by mi říkal, že jsem to nezkoušel dostatečně tvrdě. Snažil jsem se vymyslet způsob, jak se zbavit Thicka, abych si mohl s Chadem promluvit o kryse.
"Thicku? Až příště poneseš nahoru dříví na oheň, mohl bys vzít jednu várku navíc? Občas se tu večer docela ochladí." A pokynul jsem směrem ke skomírajícím plamenům. Musel jsem oheň nechat uhasnout, protože už jsem neměl čím přiložit.
Studený psí smrade. Ta myšlenka se ke mně donesla zcela zřetelně, ale on jen stál a zíral na mě s ochablým výrazem tváře, jako by mým slovům nerozuměl.
"Thicku? Na dnešní večer dvě várky dříví na oheň. Jasné?" Chade na něj promluvil trochu hlasitěji, než bylo třeba, a každé slovo srozumitelně vyřkl. Cožpak necítil, jak moc to Thicka dráždí? Ten muž byl prostý duchem, ale ne hluchý. A ve skutečnosti ani hloupý.
Thick zvolna přikývl. "Dvě várky."
"Mohl bys pro to zajít hned," řekl mu Chade.
"Hned," přitakal Thick. Když se otočil k odchodu, šlehl po mně letmým pohledem z koutků svých očí.
Psí smrad. Další práce.
Počkal jsem, až odejde, načež jsem se obrátil na Chadea. Mezitím na stole odsunul podnos na opačnou stranu, než byly svitky. "Už se nesnaží útočit proti mně Uměním. Ale používá ho, aby mě urážel, vskrytu. Ví, že ty ho neslyšíš. Nevím, proč mě tak nesnáší. Nic jsem mu neudělal."
Chade pokrčil jedním ramenem. "Co se dá dělat, oba se přes to budete muset přenést a spolupracovat. A musíte začít co nejdřív. Princ musí mít nějakou koterii Umění, která ho na jeho výpravě bude doprovázet, i kdyby to měl být jen sluha, od kterého bude moci čerpat sílu. Předcházej si Thicka, Fitzi, a získáš si ho. Potřebujeme ho." Když se jeho slova setkala s mlčením, vzdychl. Rozhlédl se kolem a navrhl: "Víno?"
Ukázal jsem na svůj hrnek na stole. "Ne, díky. Dnes večer piji horký čaj."
"Och. Výborně." Chade rychle obešel stůl, aby se podíval, na čem jsem pracoval. "Och. Tys dokončil svitky o Icefyreovi?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, ještě ne. Beztak si nemyslím, že v nich najdeme něco užitečného. Co se týče vlastního draka, zdají se být dost nejasné. Většinou jsou to zprávy o zemětřeseních, sepsané na důkaz toho, že drak někoho potrestá, když nebude dělat, co je správné, a tak si má člověk uvědomit, že je pro něj nejlepší chovat se poctivě."
"Přesto bys je měl dočíst. Mohlo by tam být něco, nějaká skrytá narážka na nějaký detail, který by nám mohl být užitečný."
"O tom pochybuji. Chade, ty si myslíš, že nějaký drak vůbec existuje? Nemohl by to být jen trik ze strany Ellianie, jak oddálit manželství tím, že pošle prince pryč, aby zabil něco, co neexistuje?"

"Spokojuji se s tím, že v ledu na Aslevjal Islandu se nachází nějaký tvor. V některých velmi starých svitcích je hodně letmých zmínek o tom, že byl stále viditelný. Stačilo pár zim hustých sněhových srážek a lavina to překryla. Ale po nějaký čas cestovatelé v této oblasti vyráželi na daleké cesty, aby shora nahlíželi do nitra ledovce a spekulovali o tom, co uvnitř vidí."
Opřel jsem se v křesle. "Och, dejme tomu. Možná to bude spíše úkol pro lopaty a sněžné pily než pro prince Dutifula a meč."
Chadeovou tváří se krátce mihl úsměv. "Inu, pokud přijde na to, odstranit pohotově led a sníh, myslím, že jsem přišel s lepší technikou. Ale ještě stále potřebuje vylepšit."
"Takže. Na té pláži minulý měsíc, tos byl ty?" Slyšel jsem řeči o dalším úderu blesku, který pozorovali na několika lodích v přístavu. K explozi došlo hluboko v noci při sněhové bouři. Všichni, kdo o tom mluvili, z toho byli dočista popletení. Nikdo neviděl, že by blesk rozčísl nebe, a ani by to v takové noci nečekali. Ale nikdo nemohl popřít, že slyšel výbuch. Výbuch, který přeskupil dost velké množství kamení a písku.
"Na pláži?" zeptal se Chade, jako bych ho zmátl.
"Nech to být," vzdal jsem to bezmála s úlevou. Nechtěl jsem se nechat zatáhnout do jeho pokusů s výbušným prachem.
"Nic jiného nám nezbývá," souhlasil Chade. "Protože spolu musíme probrat jiné věci, věci mnohem větší důležitosti. Jaké pokroky dělá princ v lekcích Umění?"
Trhl jsem sebou. Neinformoval jsem Chadea o tom, že princ na ně nedochází. Nejprve jsem se začal vytáčet tím, že jsem mu připomněl: "Jak víš, zdráhám se dávat mu skutečné lekce v Umění, dokud tu bude ten šupinatý Bingtowňan. A tak jsme jen studovali svitky -" Pak jsem náhle pochopil, že zatajovat mu pravdu nemá žádný smysl a že lhát Chadeovi nemá žádnou budoucnost. "Vlastně, od banketu na rozloučenou se na žádnou z lekcí nedostavil. Myslím, že se stále hněvá, jelikož onehdy zjistil, že jsem mu naočkoval povel Umění."
Chade se při té zprávě zamračil. "Dobře. Podniknu kroky, abych u toho mladíka zjednal nápravu. Bez ohledu na to, jak se čepýří, bude nejlepší, když se do toho hned pustí. Zítra bude tam. Zařídím, aby s tebou mohl každé ráno trávit hodinku navíc a nikdo ho nepostrádal. A teď. Co se týče Thicka. Musíš se pustit do jeho výuky, Fitzi, nebo ho alespoň přimět, aby tě poslouchal. Ponechávám na tobě, jak toho docílíš, ale radím ti, že úplatky zaberou lépe než výhrůžky či tresty. A nyní k našemu dalšímu úkolu: jaký postup navrhuješ při našem pátrání po dalších kandidátech Umění?"
Posadil jsem se a zkřížil si ruce na hrudi. Snažil jsem se držet na uzdě svůj hněv, když jsem se zeptal: "Pak jsi tedy našel mistra Umění, který bude další kandidáty učit, pokud je objevíš?"
Přimhouřil na mě obočí. "Máme tebe."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne. Já vyučuji prince na jeho žádost. A tys mne dotlačil k tomu, abych se pokusil učit Thicka. Ale nejsem žádný mistr Umění. I kdybych měl znalosti potřebné k tomu, abych jím byl, nedělal bych to. Nemůžu.
Ty po mně žádáš doživotní úvazek. Žádáš po mně, abych si posléze přibral učně, jenž by převzal povinnosti mistra Umění, až zemřu. Přitom neexistuje způsob, abych si vzal na starost třídu žáků a učil je Umění, aniž bych jím odhalil, kdo doopravdy jsem. To neudělám."
Chade na mne hleděl, ústa mírně pootevřená při vědomí, jak v sobě dusím vztek. Jako by to mým slovům jen dodalo na důrazu.
"Dále bych byl rád, kdybys mě nechal, ať si svou rozepři s princem urovnám po svém. Půjde to tak lépe. Je to osobní záležitost, mezi ním a mnou. A co se týče toho, kdy a kde budu učit Thicka? Nikdy a nikde," řekl jsem zostra. "Nesnáší mě. Je nepříjemný, nevychovaný a smrdí. A pokud sis toho nevšiml už předtím, je to prosťáček. Je trochu nebezpečné svěřovat mu magii Farseerů. Ale i kdyby nic z toho nebyla pravda, doposud se vzpouzel všem mým snahám ho něco naučit." Tohle byla pravda, hájil jsem si sám před sebou své tvrzení. Thick vždy rychle uťal všechny mé polovičaté pokusy o konverzaci a zahrnul mě mračnem urážek vyslaných Uměním. "A je silný. Když na něj budu naléhat, může jeho nesnášenlivost vůči mně přerůst v násilí. Upřímně řečeno, on se mě bojí."
Pokud jsem si myslel, že Chadea vyprovokuji k hněvu, mýlil jsem se. Pomalu usedl do křesla naproti mně a napil se ze své vinné číše. Chvíli si mě beze slova měřil, načež zavrtěl hlavou. "Takhle to nepůjde, Fitzi," pravil hlubokým hlasem. "Já vím, že máš pochybnosti o tom, zda dokážeš prince učit a vytvořit pro

něj koterii v čase, který máme k dispozici, ale poněvadž je to něco, co udělat musíme, pevně věřím, že to nějak zvládneš."
"To ty jsi přesvědčen, že princ potřebuje mít po svém boku koterii, než vyrazí na výpravu. Já si ani nejsem jistý, jestli je to skutečná výprava, nemluvě o tom, zda mu koterie bude nápomocná víc než četa vojáků s lopatami."
"Nicméně dříve či později bude princ koterii potřebovat. A tak bys mohl začít zakládat nějakou už teď."
Zaklonil se v křesle a zkřížil si ruce na hrudi. "Já mám jeden nápad, jak pro koterii najít možné kandidáty."
Mlčky jsem na něj hleděl. Mé odmítnutí stát se mistrem Umění bezstarostně ignoroval. Jeho další slova mě popudila.
"Mohl bych se prostě zeptat Thicka. Již snadno lokalizoval Nettle. Možná že kdyby do toho napřel svoji mysl a byl za každý úspěch odměněn, dokázal by najít i další."
"Já s Thickem opravdu nechci mít nic společného," pravil jsem tiše.
"Smůla," odpověděl Chade stejně tiše. "Protože já se obávám, že tohleto už není otázka diskuse mezi tebou a mnou. Dovol mi říci to bez obalu: je to rozkaz, který nám oběma udělila královna. Dnes ráno jsme měli několikahodinové sezení, na němž jsme probírali Dutifula a jeho výpravu. Je se mnou zajedno v názoru, že musí mít koterii, která ho bude doprovázet. Zeptala se, jaké máme kandidáty. Já jí řekl, že Thicka a Nettle. Přeje si, aby jejich výcvik započal okamžitě."
Na okamžik jsem si založil ruce na prsou a zůstal zticha. Byl jsem šokován, a to nejen tím, že do toho byla zatažena Nettle. Věděl jsem, že v Horském království musejí být děti jako Thick krátce po narození obvykle odloženy. Předpokládal jsem, že bude zděšena při pomyšlení, že by takový člověk sloužil jejímu synovi. Ve skutečnosti jsem na ni spoléhal, že Thicka odmítne. A tak mě má královna opět překvapila.
Když jsem nabyl jistotu, že mohu mluvit, vyrovnaným hlasem jsem se zeptal: "Už pro Nettle poslala?"
"Ne, ještě ne. Královna si přeje vyřešit tu záležitost sama, s převelikým taktem. Víme, že když o to požádá, Burrich může znovu říci ne. A pokud to přikáže, inu, žádný z nás neví, jak na to může zareagovat. Přeje si, aby s tím souhlasili oba, Burrich i dívka. A tak bude zapotřebí přesně promyslet, jak to předvolání formulovat, ale zrovna teď jí bingtownská delegace nedopřává ani chvilku k oddechu. Až odjedou, pozve Burriche a Nettle sem, aby jim tu nutnost oběma objasnila. A možná i Molly." Velmi opatrně dodal: "Samozřejmě pokud bys nechtěl nadnést jim tu záležitost jménem královny sám. Pak by Nettle mohla zahájit lekce dřív."
Nadechl jsem se. "Ne. To neudělám. A Kettricken by neměla marnit čas úvahami nad tím, jak se na ně obrátit. Protože já Nettle učit Umění nebudu."
"Myslel jsem, že bys to mohl cítit takhle. Ale city už s tím nemají co dělat, Fitzi. Je to rozkaz naší královny. Nemáme jinou možnost než poslechnout."
Sesul jsem se v křesle níž. V hrdle jsem ucítil palčivou příchuť porážky. Takže. Bylo to tady. Rozkaz královny zněl, že má dcera má být obětována v zájmu potřeby farseerovského dědice. Její pokojný život a bezpečí jejího domova jako by nebyly téměř nic ve srovnání s potřebami farseerovského trůnu. V takové situaci jsem se ocitl už předtím. Kdysi bych uvěřil, že nemám jinou možnost než uposlechnout. Ale to byl o něco mladší Fitz.
Dopřál jsem si chvilku k zamyšlení. Kettricken, moje přítelkyně, žena mého strýce Verityho, byla za základě sňatku Farseerová. Přísahy, které jsem složil jako dítě a mladík a jako mladý muž mě zavazovaly k věrnosti Farseerům, měl jsem jim sloužit, jak mi přikážou, i kdyby mě to mělo stát život. Chade měl o mé povinnosti jasné mínění. Ale co to byla přísaha? Slova řečená nahlas s dobrými úmysly, že je dodržím. Pro někoho nebyla víc než to, slova, na něž lze zapomenout, když se situace nebo city změní. Muži a ženy, kteří si přísahali věrnost jeden druhému, flirtovali s ostatními nebo svoje druhy jednoduše opouštěli. Vojáci zavázaní věrností nějakému pánovi během studených a nuzných zim často dezertovali. Šlechtici, kteří přísahali sloužit nějaké věci, od svých závazků upouštěli, když jim druhá strana nabídla větší výhody. Takže. Byl jsem vskutku zavázán ji uposlechnout? Přistihl jsem se, že mi ruka mezitím zabloudila k malinké jehlici s liškou, zapíchnuté do rubu košile.
Existovalo na sto důvodů, proč jsem ji nechtěl uposlechnout, důvodů, jež neměly co dělat s Nettle. Umění, jak jsem řekl Chadeovi už dříve, byla magie, kterou bylo lepší nechat na pokoji. Přesto jsem se

nechal přesvědčit, abych učil Dutifula. Četba svitků o Umění mne zrovna neutvrdila v mém rozhodnutí učit ho. Rozsah oboru Umění, který přede mnou vytanul při náhledech do těch zapomenutých svitků, byl nekonečně větší, než si kdy Verity troufl představit. A ještě horší bylo, že čím víc jsem četl, tím víc jsem si uvědomoval, že to, co máme k dispozici, není ucelená kolekce svitků o Umění, ale jen její pozůstalé fragmenty. Měli jsme svitky, které pojednávaly o povinnostech instruktorů, a svitky, které líčily uplatnění Umění na té nejvyšší úrovni. A musely existovat další svitky, hovořící o základech a o tom, jak praktikant Umění může rozvinout svoje schopnosti a sebekontrolu na úroveň, která se požaduje při těch nejpokročilejších aplikacích Umění. Ty jsme však neměli. Jenom sám El věděl, co se s nimi stalo. Ty kousky a útržky informací o Umění, které jsem pochytil, mě utvrdily v přesvědčení, že tato magie nabízí schopnosti skoro na stejné úrovni se silami, jimiž vládnou bohové. Za pomoci Umění mohl člověk ranit nebo léčit, oslepit nebo osvítit, povzbudit nebo zdrtit. Nemyslel jsem si o sobě, že jsem dost moudrý na to, abych mohl disponovat takovou pravomocí, natož abych se mohl rozhodovat, kdo ji má po mně zdědit. A čím více Chade četl, tím více dychtil a horoval pro magii, jež mu byla odepřena kvůli jeho nelegitimnímu původu. Často mi naháněl husí kůži svým nadšením pro všechno to, co se Umění zdálo nabízet. A poněkud jinak mě vyděsil svým tvrzením, že tuto magii hodlá provozovat sám. Poněvadž o tom v poslední době nemluvil, pojal jsem naději, že snad nedocílil žádných úspěchů.

Jenomže netroufal jsem si doufat, že ponechal rozhodnutí v mých rukou. Mohl jsem odmítnout, mohl jsem uprchnout, ale i beze mne byl Chade odhodlán v provozování této magie pokračovat. Měl silnou vůli, stejně jako touhu po Umění. Bude se pokoušet učit nejen sebe, ale i Dutifula a Thicka. A Nettle, došlo mi. Protože Chade pokládal Umění nikoli za nebezpečné, ale za žádoucí. Měl pocit, že je k němu oprávněn. Byl Farseer a farseerovská magie byla po právu jeho, ale díky jeho původu mu byla odepřena, protože byl bastard z rodu Farseerů. Stejně jako moje dcera.

Pojednou jsem se dotkl bolavého místa, které se ve mně podebíralo už po celé roky. Farseerovská magie. Právě tou Umění bylo. Farseerové na ni údajně měli "právo". A tenhleten předpoklad provázely představy, že Farseer disponuje moudrostí na to, aby tuto magii šířil ve světě. Chade, který se zrodil jako nemanželské dítě, byl shledán nevhodným a vzdělání v oboru Umění mu tak bylo nelítostně odepřeno. Možná k němu nikdy neměl žádné vlohy, možná že v něm pohasly, když je nebylo jak živit. Ale nespravedlnost spočívající v tom, že mu tu příležitost odepřeli, toho starce pořád stravovala, i po všech těch letech. Nepochyboval jsem, že za jeho sžírající touhou vzkřísit v sobě Umění, aby ho mohl praktikovat, byly jeho zmařené ambice. Neviděl to snad tak, že já ho odpírám Nettle, stejně jako bylo kdysi odepřeno jemu? Pohlédl jsem na něho. Kdyby se za mě Verity, Chade a Patience nebyli přimluvili, byl bych na tom dnes stejně jako on.

"Jsi nějaký zamlklý," pravil tiše Chade.

"Přemýšlím," odvětil jsem.

Zamračil se. "Fitzi. Je to královnin rozkaz. Není to žádost, kterou bys měl zvážit. Je to rozkaz, který musíš uposlechnout."

Není to žádost, kterou bych měl zvážit. Za mého mládí bylo tolik věcí, o kterých jsem nepřemýšlel. Prostě jsem konal svoji povinnost. Jenže to jsem byl ještě chlapec. A nyní jsem muž. A balancuji nikoli mezi tím, co je a není mou povinností, nýbrž mezi tím, co je správné a co špatné. Udělal jsem si od té otázky o krok větší odstup. Bylo správné učit Umění další generaci a zachovat ho v našem světě? A bylo správné nechat to vědění upadnout a zaniknout, aby se k němu lidstvo už nikdy nedostalo? Pokud by měl být pokaždé někdo, kdo by k němu neměl přístup, nebylo by správnější odepřít ho všem? Bylo střežení této magie v okruhu vyvolených zcela stejné jako například hromadění bohatství, anebo to prostě byl talent, který nemá každý, stejně jako schopnost střílet dobře z luku nebo zazpívat bezvadně každou notu písně?

Připadal jsem si obležený otázkami, které mi vířily v hlavě. A v srdci na mne dotírala další otázka. Copak neexistuje způsob, jak toho Nettle uchránit? Nedokázal bych to totiž snést. Nedokázal bych se dívat, jak se to všechno, co jsem obětoval, obrací vniveč spolu s tím, jak by tajemství jejího původu a mého přežití byla najednou odhalena těm, kteří jsou jimi nejvíce zranitelní. Mohl jsem odmítnout vyučovat Umění, ale tím bych jí ještě nezajistil klid. Mohl bych ji unést z domu a uprchnout s ní, ale pak by to bylo úplně stejně destruktivní jako to, čeho jsem se obával.

Když mě Kettle učila hru s kameny, jednoho dne jsem pojednou zažil posun ve vnímání. Tehdy se mnou byl vlk. Viděl jsem kamínky položené na svých místech na křížících se čarách hracího plátna nikoli jako nějakou pevnou situaci, ale jako pouze jeden bod v šířícím se přívalu možností. Nemohl jsem Chadeovu hru vyhrát tím, že řeknu ne. Ale co kdybych řekl ano?
Vždycky se rozhodneš nechat se spoutat tím, kým jsi. Nyní se rozhodni nechat se osvobodit tím, kým jsi.
Zadržel jsem dech, když ta myšlenka znenadání vplula do mé mysli. Nighteyes? Natáhl jsem se po ní, jenomže neměla žádný zdroj, stejně jako vítr. Nevěděl jsem jistě, jestli ji ke mně od jiné osoby zavál Umění nebo jestli to přesvědčení vyplynulo z nějaké hlubiny v mém nitru. Ať už se vzala odkudkoliv, zvučela pravdivostí. Zacházel jsem s tím přesvědčením opatrně v obavě, že bych se mohl pořezat. No tak jsem byl spoután tím, kým jsem byl. Byl jsem Farseer. Ale jistým podivným, neodvislým způsobem mě to osvobozovalo.
"Požaduji slib," pravil jsem zvolna.
Chade vycítil, že se ve mně udala zásadní změna. Opatrně odložil svou vinnou číši. "Ty požaduješ slib?"
"Mezi králem Shrewdem a mnou to vždycky bylo oboustranné. Byl jsem jeho. A on se o mne výměnou za to staral a dohlížel na mé vzdělání. Staral se o mne velmi dobře, což jsem si ve vší úplnosti uvědomil, až když jsem byl dospělý muž. Nyní chci požádat o podobný slib."
Chade zastříhal obočím. "Něco potřebuješ? Já vím, tvoje stávající obydlí není ani zdaleka žádoucí, ale jak už jsem ti řekl, ta komnata může být upravena, jak si řekneš, aby vyhovovala tvým potřebám. Tvůj nynější kůň se zdá být dobrý, ale kdybys chtěl lepšího, mohl bych zajistit -"
"Nettle," pravil jsem tiše.
"Chceš, aby bylo postaráno o Nettle? To by se nejsnáze dalo zařídit, kdybychom ji vzali sem, aby obdržela vzdělání a možnost stýkat se s mladými muži v dobrém postavení a —"
"Ne. Mně nejde o to, aby o ni bylo postaráno. Jde mi o to, abyste ji nechali na pokoji."
Zavrtěl zvolna hlavou. "Fitzi, Fitzi. Ty víš, že takový slib ti nemohu dát. Královna již poručila přivést ji sem a zahájit její výuku."
"Já ho nežádám od tebe. Já ho žádám od své královny. Pokud budu souhlasit, že přijmu post mistra Umění v jejích službách, pak ona musí souhlasit, že mě nechá vést výuku po svém, s těmi, které si sám vyberu, a v tajnosti. A musí slíbit, že nechá moji dceru na pokoji."
Jeho tváří se mihl strašný výraz. Oči se mu rozzářily šílenou nadějí, že přece jen přijmu roli mistra Umění. Ale cena, kterou jsem za to požadoval, mu naháněla strach. "Ty žádáš slib od své královny? Nemyslíš si, že požaduješ příliš?"
Zaťal jsem čelisti. "Možná. Ale možná je to tak, že Farseerové už hodně dlouhou dobu požadovali příliš ode mne."
Chade se dlouze nadechl nosem. Věděl jsem, že hněv se v něm sváří s nadějí. Jeho slova byla ledově formální. "Předložím tvůj návrh Jejímu Veličenstvu a sdělím ti její odpověď."
"Prosím," odvětil jsem hlubokým a zdvořilým hlasem.
Chade toporně vstal a bez dalšího slova šel pryč. V tom tichu jsem si uvědomil, že jeho hněv byl hlubší, než jsem se domníval. Jistou chvíli mi trvalo, než jsem nabyl jistotu. Nebyl jsem jako on, ani Farseer, ani nájemný vrah. Ale nebyl jsem si jist, že to ze mě dělá lepšího člověka, než byl on. Nejraději bych ho v tu chvíli nechal odejít, ale museli jsme spolu probrat ještě další záležitosti.
"Chade. Ještě než půjdeš, musím ti říct ještě něco. Myslím, že máme v našich tajných chodbách zvěda."
Odvrhl svůj hněv stranou, téměř viditelně se od něho odtáhl. Když se otočil, nadzvedl jsem mísu a ukázal mu krysu. "Fretka to zabila minulou noc. Cítil jsem, jak se někdo velice rmoutí nad její smrtí. Myslím, že to bylo zvíře spřízněné Moudrostí s někým, kdo žije na Buckkeepu. Mohl by to být tentýž člověk, na něhož jsem narazil na cestě oné noci před princovým zásnubním obřadem."
Chade se znechucenou grimasou se naklonil nad krysu a šťouchl do ní. "Dá se nějak zjistit, komu patřila?"
Zavrtěl jsem hlavou. "To rozhodně ne. Ale někoho to pořádně rozruší. Myslím, že budou potřebovat den nebo dva na vzpamatování. A tak pokud se někteří stáhnou na den či na dva ze společenského života u dvora, mohl by ses na ně zaměřit, abys zjistil, co je trápí."
"Podniknu šetření. Takže ty se domníváš, že náš zvěd je šlechtic?"

"To se dá těžko říci. Mohl by to být muž nebo žena, šlechtic nebo sluha či bard. Mohl by to být někdo, kdo tu žije celý život, anebo někdo, kdo je tu od doby, co začaly zásnubní slavnosti."
"Máš na někoho podezření?"
Na okamžik jsem se zamračil. "Mohli bychom se blíže zaměřit na skupinu kolem Bresingy. Ale jenom proto, že víme, že alespoň někteří z nich jsou nadaní Moudrostí a sympatizují s ostatními lidmi této sorty."
"To je docela malá skupinka. Je tu Civil Bresinga, spolu se sluhou, pážetem a myslím i čeledínem, který se mu stará o koně. Podívám se na ně."
"Je mi divné, že tu pořád setrvává, když se už tolik ostatních šlechticů vrátilo na svá panství. Nemohli bychom diskrétně zjistit proč?"
"Navázal úzké přátelství s princem. Je v nejlepším zájmu jeho rodiny, aby té konexe využil. Ale v tichosti se poptám, jak se věci mají na Galekeepu. Mám tam svého člověka, jak víš."
Rozvážně jsem kývl.
"Říkal, že jejich domácnost zhruba za poslední měsíc dost upadla. Staří sluhové odešli a noví jsou podle všeho nevychovaní a nedisciplinovaní. Říkal, že tam došlo k incidentu s nějakými novými kuchařčinými pomocníky, kteří se vloudili do vinného sklípku. Kuchařku dost rozčílilo, když je našla opilé, a ještě více ji vyvedlo z míry zjištění, že ty krádeže trvají už nějakou dobu. A když lady Bresinga ty provinilce nevyhodila, odešla kuchařka, jež prosím v jejich domácnosti působila už nějaký ten rok. A zdá se, že se změnila i skladba hostů, kteří tam přebývají. Namísto venkovské vrchnosti a nižších šlechticů, kteří tu bývali hosty, lady Bresinga hostila několik loveckých výprav, jejichž členové se mně osobně jevili dost nekultivovaní, ba nudní."
"Co to podle tebe znamená?"
"Že lady Bresinga zřejmě navazuje nová spojenectví. Tuším, že její noví přátelé jsou přinejlepším nadaní Moudrostí a přinejhorším Piebaldové. Ale možná že se to neděje s jejím ochotným svolením. Můj informátor tvrdí, že lady Bresinga tráví stále více času o samotě ve svých komnatách, a to i když její ‚hosté' večeří."
"Zachytili jsme nějaké dopisy mezi ní a Civilem?"
Chade záporně zavrtěl hlavou. "Za poslední dva měsíce ani jediný. Nezdá se, že by nějaká korespondence probíhala."
Potřásl jsem hlavou. "Připadá mi to krajně podivné. Tady se něco děje. Měli bychom mladého Civila sledovat pozorněji než kdy předtím." Vzdychl jsem. "Tahle krysa je prvním důkazem piebaldovské aktivity, již jsme zaznamenali od doby, co Laurel vyděsili tím vavřínovým věncem. Doufal jsem, že se mezitím trochu zklidnili."
Chade se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. Vrátil se ke stolu a posadil se. "Vyskytly se i další náznaky," pravil tiše. "Ale stejně jako tenhle nebyly zřejmé."
To pro mě byla novina. "Vážně?"
Odkašlal si. "Královně se doposud dařilo zabraňovat popravám Moudrých na území Bucku. Alespoň těm veřejným. Tuším však, že v menších městech a vesnicích se to dít mohlo a k nám se o tom nedoneslo ani slovo. Nebo se to mohlo dít.pod záminkou trestu za nějaký jiný zločin. Ale namísto poprav docházelo k vraždám. Jsou to obyčejní lidé, kdo zabíjí Moudré? Anebo Piebaldové, kteří vytáhli proti svým vlastním, aby je přinutili spolčit se s nimi? To nemůžeme říci. Pouze to, že jsou pořád další mrtví."
"O tom jsme se bavili už předtím. Jak jsi říkal, královna Kettricken s tím nemůže nic moc dělat," řekl jsem neutrálně.
Chade si tlumeně odfrkl. "Nejvíc by mi pomohlo, kdybys o tom dokázal přesvědčit naši královnu. Hodně jí to trápí, Fitzi. A nejen proto, že Moudrostí je nadaný její syn."
Sklopil jsem hlavu, když jsem si uvědomil, že královna má o mě starost. "A co mimo Buck?" zeptal jsem se tiše.
"Tam je situace obtížnější. Vévodství nesla vždycky nelibě, když se koruna příliš zajímala o jejich ‚osobní' záležitosti, jak říkají, spadající pod jejich administrativu a justici. Žádat po Farrow nebo Tilthu, aby úplně skoncovaly s popravováním lidí za to, že mají vlohy k Moudrosti, je totéž jako žádat po Shoaksu, aby přestal vyvolávat nepokoje podél jeho hranice s Chalcedem."
"Shoaks se vždycky přel s Chalcedem o jejich společnou hranici."

"A ve Farrow a Tilthu vždycky popravovali Moudré."
"To není tak docela pravda." Opřel jsem se v křesle. Využil jsem toho, že mám přístup k Chadeově kolekci svitků a do buckkeepské knihovny. "V dobách před princem Piebaldem byla Moudrost nahlížena ve stejném světle jako pokoutní čarodějnictví. Ne jako kdovíjak mocná magie, jenže když ji člověk měl v krvi, tak ji prostě měl. Kvůli tomu ještě nebyl zlý ani odporný."
"Inu," připustil Chade, "to je pravda. Ale tento postoj je dnes v lidech tak zažitý, že je těžké ho vymýtit. Lady Patience odvedla ve Farrow obrovský kus práce. Když se jí nepodařilo zabránit nějaké popravě, posléze velmi důsledně potrestala ty, kteří s ní měli co dělat. Nikdo jí nemůže vyčítat, že by to nezkoušela." Vtom si skousl horní ret. "Minulý týden královna obdržela další anonymní dopis."
"Proč mi o tom nebylo nic řečeno?" zeptal jsem se okamžitě.
"A proč by mělo?" otázal se v odpověď. Vzápětí, vida můj podmračený výraz, zmírnil svůj tón. "Celkem ani nebylo co říkat. Dopis nevznášel žádné požadavky nebo výhrůžky. Jen uváděl jména těch, kteří byli v Šesti vévodstvích v posledních šesti měsících popraveni kvůli Moudrosti." Vzdychl. "Byl to pořádný seznam. Padesát sedm jmen." Natočil hlavu úkosem a zahleděl se na mě. "Nebyl označen piebaldovským koněm. A tak si myslíme, že pochází od jiné frakce lidí nadaných Moudrostí."
Chvíli jsem nad tím dumal. "Moudří podle mne vědí, že jim královna dopřává sluchu. A tímto způsobem dávají vědět, co se děje, aby zjistili, jak zareaguje. Nepodniknout nic by byla chyba, Chade."
Chade přikývl, potěšen mým závěrem, ačkoliv se zdráhal dát to na sobě znát. "Pochopil jsem to rovněž tak. Podle královnina tvrzení je to důkaz toho, jaký děláme pokrok v získávání důvěry Moudrých. Neposlali by jí takový seznam, kdyby si nemysleli, že nemůže nic dělat. A tak se teď pokoušíme vyhledat příbuzné těch popravených. Královna pak každé vévodství pověří, aby jim vyplatilo krvavé odškodné ve zlatě."
"Pochybuji, že v hledání příbuzných budete nějak úspěšní. Lidem není moc po chuti znát se k tomu, že jsou příbuzní někoho z Moudrých."
Opět přikývl. "Několik jsme jich však našli. A odškodné ve zlatě pro ty ostatní bude schraňováno tady na Buckkeepu pod dozorem královnina účetního. Kde nebude moci najít příbuzné, nechá vyvěsit oznámení, že ti, kdo jsou s popravenými spřízněni, si mohou přijít na Buckkeep pro sjednané odškodné."
Na chvilku jsem se nad tím zamyslel. "Většinou se budou bát přijít. A zlato může být bráno jen jako studený kov. Někteří šlechtici by si mohli dokonce myslet, že je to dobrá cena za vyčištění jejich panství od Moudrých. Něco jako odměna vyplacená krysaři."
Chade sklopil hlavu a třel si spánky. Když opět zvedl tvář a pohlédl na mě, měl velmi znavený výraz. "Děláme, co můžeme, FitzChivalry. Máš nějaké lepší návrhy?"
Na okamžik jsem se zamyslel. "Vlastně ani ne. Ale velice rád bych si prohlédl ty svitky, které poslali. Ten se seznamem jmen a kterýkoli z předchozích. Zejména ten, který přišel těsně před únosem prince."
"Když je chceš vidět, budeš je mít."
V jeho hlase cosi bylo. Až se mi zježily vlasy na zátylku. Opatrně jsem řekl: "Už jsem přece říkal, že je chci vidět. Několikrát. Já je vážně chci vidět, Chade. Kdy si je mohu prohlédnout?"
Pohlédl na mě zpod spuštěného obočí. Pak vstal a těžkopádnými, velmi pomalými kroky přešel ke stojanu se svitky. "Myslím, že nakonec budou muset být všechna moje tajemství předána tobě," poznamenal zdráhavě. A potom nějakým způsobem, který jsem nepostřehl, uvolnil nějakou západku. Dekorativní čelo tvořící horní zakončení stojanu se svitky se sklopilo dolů. Chade hmátl dovnitř a po chvíli vytáhl tři svitky. Byly všechny malé a úhledně smotané do válečků, které se daly skrýt v zaťaté pěsti. Vstal jsem, jenomže on zavřel čelo stojanu ještě dřív, než jsem stačil zahlédnout, co se tam skrývá.
"Jak jsi to otevřel?" zeptal jsem se.
Na tváři měl velmi nepatrný úsměv. "Říkal jsem nakonec', Fitzi. Ne ‚dnes'." Tón jeho hlasu mi připomněl mého někdejšího učitele. Zdálo se, že předchozí hněv na mne ho již zčásti přešel. Přišel zpátky ke mně a na svých napřažených dlaních mi podával tři zavinuté svitky. "Kettricken a já jsme měli svoje důvody. Doufám, že ti budou připadat dost dobré."
Vzal jsem si od něj svitky, jenomže ještě než jsem stačil některý z nich rozmotat, stojan se svitky se znovu odsunul stranou a vešel Thick. Zkušeným pohybem, který byl téměř instinktivní, jsem si strčil všechny tři svitky obratně do rukávu. "A nyní už musím jít, FitzChivalry." Odvrátil se ode mě k Thickovi.

"Thicku. Měl ses s Tomem sejít už o něco dřív. Teď, když jste oba tady, chci, abyste strávili nějaký čas společně. Chci, aby se z vás stali přátelé." Starý vrahoun mě ještě naposled obdařil svým chřadnoucím pohledem. "Jsem si jist, že si teď spolu příjemně popovídáte. Dobrou noc vám oběma."
A s tím odešel. Nebyla v jeho posledních slovech před odchodem znát úleva? Pospíšil si ven, ještě než se stojan se svitky stačil za Thickovými zády vrátit zpátky na místo. Dementní sluha měl přes rameno přehozený plátěný vak s dvojitou várkou dřeva. Rozhlédl se kolem, asi zaskočen tím, že Chade tak rychle odešel. "Dřevo," řekl mi. Shodil své břímě na podlahu, narovnal se a otočil se k odchodu.
"Thicku." Můj hlas ho zastavil. Chade měl pravdu. Měl bych toho muže alespoň naučit, aby mě poslouchal. "Dobře víš, že tohle nestačí. Naskládej dříví do bedny u krbu."
Zlostně na mě pohlédl, zapružil rameny a zamnul si své pahýlovité ruce. Poté popadl jeden konec popruhu a přitáhl plátno s dřevem ke krbu, přičemž roztrousil polena, kousky kůry a špínu po podlaze.
Nic jsem na to neříkal. Dřepl si vedle této hromady polen a s mnohem větší vervou a hlukem, než po něm byly žádány, začal skládat dříví. Při práci se po mně často ohlížel přes rameno, ale já jsem nedokázal rozluštit, zda v jeho přimhouřeném pohledu vidím nepřátelství nebo strach. Nalil jsem si sklenku vína a snažil se ho nebrat na vědomí. Musel existovat způsob, jak se vyvléci z toho, abych se musel každý den potýkat s Thickem. Nechtěl jsem ho mít kolem sebe, natož abych ho vyučoval. Ve skutečnosti mi jeho zdeformované tělo a tupé způsoby připadaly poněkud odpudivé.
Stejně jako Galen nechtěl mne. Stejně jako Galen nechtěl učit mne.
Ta myšlenka mě zasáhla na bolavém místě, které se nikdy docela nezhojilo. Na chvíli jsem se zastyděl, zatímco jsem ho pozoroval, jak se podrážděně lopotí na svém úkolu. Nestál o to, aby se mohl stát nástrojem farseerovské koruny, o nic víc než já. Stejně jako na mne, i na něj ta povinnost připadla. Ani si nezvolil, že se narodí znetvořený a dementní. V mysli mi svítalo, že existuje otázka, kterou mu ještě nikdo nikdy nepoložil, otázka, která se mi náhle jevila důležitá. Otázka, která by mohla celou záležitost koterie pro Dutifula postavit do odlišného světla.
"Thicku," řekl jsem. Cosi zabručel. Nic dalšího jsem neřekl, dokud neskončil s hlučným skládáním dřeva a neobrátil ke mně svůj nasupený pohled. Možná to nebyla nejvhodnější doba na to, abych se ho na něco ptal. Ale pochyboval jsem o tom, že se někdy naskytne příhodnější příležitost k tomu, abych si s Thickem promluvil. Když jsem měl jistotu, že mi věnuje pozornost, když na mě jeho malá očka mžourala, znovu jsem promluvil: "Thicku. Chtěl bys, abych tě učil Umění?"
"Co?" zatvářil se nedůvěřivě, jako kdyby čekal, že si z něj vzápětí vystřelím.
Nadechl jsem se. "Máš jednu schopnost." Vrásky na jeho čele se ještě více prohloubily. Objasnil jsem mu to. "Jednu věc, kterou můžeš dělat a ostatní ne. Občas to používáš, abys lidi přiměl ‚nevidět tě'. Občas to používáš, abys mě častoval jmény, jmény, jež Chade neslyší. Jako třeba ‚psí smrad '." Při tom slově se ušklíbl. Ignoroval jsem to. "Chtěl bys, abych tě to naučil používat i jinými způsoby? Dobrými způsoby, kterými bys mohl posloužit svému princi?"
Ani se nad tím nezamýšlel. "Ne." Odvrátil se a začal zase skládat polena na hromadu.
Náhlost, s jakou odpověděl, mě trochu zaskočila. "Proč ne?"
Zaklonil se na patách a ohlédl se po mně. "Mám dost práce." A výhružně ke mně vzhlédl od hromady dřeva. Psí smrade.
Nedělej to. "No dobře. My všichni máme něco na práci. Takový je život."
Neodpověděl ani slovem, ani myšlenkou, jenom neustále schválné mlátil poleny při kladení o sebe.
Nadechl jsem se a řekl si, že na to nebudu reagovat. Přemýšlel jsem, co mám udělat, abych ho přiměl k malinko větší svolnosti. Protože jsem najednou věděl, že ho učit chci. Mohl bych to s ním zahájit, což by bylo něco na způsob podpisu, kterým bych královně stvrdil svůj závazek. Nešlo by Thicka uplatit, aby se pokusil učit Umění, jak navrhoval Chade? Nemohl bych své dceři koupit bezpečí tím, že bych ho na něco zlákal? "Thicku?" zeptal jsem se ho. "Co bys chtěl?"
Při těch slovech se zarazil. Otočil se, pohlédl na mě a čelo se mu zkrabatilo. "Cože?"
"Co bys chtěl? Co ti udělá radost? Co od života chceš?"
"Co chci?" Přimhouřil na mě oči, jako by zaostřením zraku mohl lépe pochopit má slova. "Myslíš mít? Moje vlastní?"
Na každý dotaz jsem přikývl. On se pomalu zvedl z podřepu a poškrábal se na zátylku. Zatímco

přemýšlel, vyšpulil rty a spolu s nimi mu vyklouzl ven jazyk. "Já chci… Já chci ten rudý šál, který má Rowdy." Zarazil se a zasmušile na mě hleděl. Patrně čekal, že mu řeknu, že ho mít nemůže. Ani jsem nevěděl, kdo Rowdy je.
"Rudý šál. Myslím, že takový bych ti mohl sehnat. A co ještě?"
Dlouhé okamžiky na mě jen civěl. "A růžový cukrkandlový dort, abych ho mohl celý sníst. Ale ne připálený. A… a celý trs hrozinek." Opět se zarazil a pak na mě vyzývavě pohlédl.
"A co ještě?" zeptal jsem se. Žádnou z těch věcí by nebyl problém opatřit.
Zadíval se na mě a popošel blíž. Myslel si, že si z něj tropím legraci. Nasadil jsem co nejvlídnější tón, když jsem se ho zeptal: "Kdybys všechny tyto věci měl, teď hned, co ještě bys chtěl?"
"Kdybych… hrozinky a dort?"
"Hrozinky a dort, a rudý šál. Co ještě?"
Pohyboval ústy a mžoural očky. Patrně ještě nikdy nepřemýšlel o možnosti, že by mohl chtít něco víc než tyhle věci. Budu ho muset naučit lačnosti, pokud ho chci nadále vnadit úplatky, pochopil jsem. A současně mě ťalo do srdce, jak jsou ty věci, po kterých ten muž toužil jako po nedosažitelných, prosté a obyčejné. Nežádal vyšší mzdu nebo více času pro sebe. Jen tyhle drobnosti, nepatrné radosti, které činily tvrdý život snesitelným.
"Chci… nůž, jako máš ty. A jedno z těch per, těch velkých per, na kterých jsou oči. A píšťalku. Červenou. Jednu jsem míval - moje máma mi dala červenou píšťalku, červenou píšťalku na zeleném provázku." Zamračil se ještě víc, jak usilovně přemýšlel. "Ale oni ji vzali a rozbili." Chvíli nic neříkal, jen chraplavě dýchal, jak se rozpomínal. Říkal jsem si, jak dávno se to asi stalo. Jeho malá očka byla přimhouřená, až skoro zavřená, zatímco s vypětím všech sil vzpomínal. Pokládal jsem ho za příliš hloupého na to, aby měl nějaké vzpomínky z dětství. Rychle jsem revidoval svůj názor na to, kdo vlastně Thick je. Jeho mysl určitě nepracovala jako moje nebo Chadeova, ale pracovala. Pak jeho malá očka několikrát zamžikala a on se dlouze a rozechvěle nadechl. Další slova se z něj vydrala spolu se vzlykem. Jeho mluva, v nejlepším případě nezřetelná, byla nyní stěží srozumitelná. "Ani na ni nechtěli pískat. Řek jsem: ‚Můžete na ni pískat. Ale potom ji vraťte zpátky.' Ale oni ani nepískali. Jen ji rozbili. A smáli se mi. Moje červená píšťalka, kterou mi dala máma."
Možná bylo něco směšného na tom baculatém mužíčkovi s vyplazeným jazykem, jenž plakal proto, že přišel o píšťalku. Poznal jsem spoustu lidí, kteří by se mu nahlas vysmáli. Co se mne týče, jen jsem zadržoval dech. Bolest z něho sálala jako žár z ohně a zažehovala mé vlastní chlapecké vzpomínky, již dávno pohřbené. Vzpomínky na to, jak do mě Regál ležérně strčil, když mě na chodbě míjel, nebo na to, jak mi rozdupal hračky, když jsem seděl a potichu si hrál v koutě na podlaze Malého sálu. Něco tím ve mně s křupnutím povolilo, nějaká zeď, již jsem udržoval mezi Thickem a mnou z důvodu všech rozdílností, které jsem mezi námi předtím viděl. Byl koneckonců dementní a tlustý, neforemný a nevyvedený, hrubý. Otrhaný a smradlavý a nevychovaný. Stejný vyvrhel na tomto hradě plném bohatství a rozkoší, jako jsem byl já, když jsem byl ještě bezejmenný psovod. Nehrálo roli, že on sám byl v mužském věku. Byl to chlapec, jehož jsem v něm pojednou uzřel, chlapec, který nemohl nikdy být mužem, který nemohl nikdy říct, že ta zranění už patří minulosti, protože byl pořád zranitelný. Thick byl odsouzen k tomu, aby byl navždy zranitelný.
Předtím jsem ho chtěl uplácet. Hodlal jsem zjistit, co chce, a pak mu tím mávat před očima, abych ho přiměl dělat to, co jsem chtěl já. Nikoli z krutosti, ale proto, abych výměnou za to získal jeho poslušnost. Moc by se to nelišilo od způsobu, jakým si mě kdysi koupil můj děd. Král Shrewd mi dal jehlici a slib, že mi zajistí vzdělání. Nikdy mi nenabídl svoji lásku, ačkoli věřím, že si mě nakonec zamiloval, tak jako já jeho. Ale přesto jsem vždy litoval, že mi svůj soucit nenabídl jako úplně první, a ne až poslední věc. Ke konci jeho života jsem vytušil, že i on toho marně litoval.
A tak jsem se přistihl, že říkám nahlas slova ještě dřív, než jsem si je stačil pomyslet: "Och, Thicku. Nebyli jsme k tobě hodní, viď? Ale napravíme to. To ti slibuji. Budeme k tobě hodnější, než tě znovu požádám, aby ses pro mě naučil tu věc."
6 Hádka

Na Ostrovech existují jen tři místa hodná toho, aby jim cestovatel věnoval svůj čas. Prvním z nich je

Ledový hřbitov na Perlious Islandu. Je to místo, kde Ostrované po staletí pohřbívají své největší válečníky. Ženy se zpravidla pohřbívají uvnitř hranic svých rodinných pozemků. Smísení své krve, masa a kostí s chudou půdou, náležející k většině zdejších farem, se bere jako poslední oběť ženy nabídnutá rodině. Naproti tomu muži se zpravidla nabízejí moři. Jen ti největší z jejich hrdinů jsou pohřbeni do ledovcového pole na Perlious Islandu. Pomníky nad každým hrobem jsou vytesány z ledu. Ty nejstarší jsou nenávratně zvětralé, ačkoli čas od časuje obyvatelé ostrova zřejmě obnovuji. Aby se zabránilo nevyhnutelnému ohlazování ledu, pomníky se vytesávají v mnohonásobně větší velikosti. Sochy tvorů jsou ve většině případů symboly klanů jednotlivých hrdinů. A tak zde návštěvník nalezne obrovské medvědy, tyčící se lachtany, gigantické vydry a ryby, které by zaplnily volský povoz.
Druhým místem hodným návštěvy je Jeskyně větrů. Zde sídlí Vědma Ostrovanů. Někteří říkají, že je to mladá a vnadná panna, která vychází ven nahá i navzdory ledovým větrům. Jiní naopak říkají, že je to babizna, nepředstavitelně stará, a vždy oděná v těžkém oděvu z ptačích kůží. A ještě další říkají, že je to jedna a táž osoba. Nevychází přivítat každého pocestného, který zavítá k jejímu prahu. Cestovatel, který je autorem tohoto svitku, ji ve skutečnosti neviděl. Území kolem ústí jeskyně je v rozmezí několika akrů poseto obětinami přinesenými Vědmě. I shýbnout se a dotknout se některé z nich údajně přináší smrt.
Třetím místem, kam se vyplatí vážit cestu, je obrovský Aslevjal Island. Zatímco mnohé z Ostrovů jsou ledovci pouze pokryty, aslevjalský ledovec je ponořen až pod hladinu. Lze se k němu přiblížit jedině za odlivu, jenž obnaží holou a skalnatou pláž na východní straně ostrova. Odsud musí člověk za pomocí lana a sekyry vystoupit po úbočí ledovce nahoru. Na ostrově Rongeon si lze najmout průvodce jako pomocníky. Jsou drazí, ale značně umenšují riziko výstupu. Cesta k Ledovcovému monstru je zrádná. Co se na první pohled jeví jako pevný led, to mohou být jen sněhové vločky tvořící zrádnou krustu nad nějakou trhlinou. Ale navzdory zimě, strastem a nebezpečím se vyplatí podstoupit to riziko a stanout tváří v tvář Monstru uvězněnému v ledu. Po příchodu počítejte s tím, že vaši pomocníci budou nějakou dobu odmetat nejnovější vrstvu sněhu z ledového okna nad zvířetem. Jakmile bude sníh odstraněn, cestovatel se může do sytosti vynadívat. Ačkoli z tohoto tvora není vidět více než hřbet, plece a křídla a led je zakalený, o velikosti Monstra nemůže být pochyb. A jelikož se led s každým rokem kalí stále víc, toto prapodivné místo nakonec zmizí a zůstane jen v lidské paměti.

"CESTY DO SEVERNÍCH ZEMÍ",
CRON HEVCOLDWELL

Asi za hodinu poté, co Thick odešel, jsem seděl a zíral do ohně, na nějž jsem přiložil z nové várky polen. Po rozhovoru s tím mužem mi bylo těžko u srdce. Vláčel s sebou takové břímě smutku, způsobeného výhradně krutostí lidí, kteří nebyli s to tolerovat jeho odlišnost. Píšťalka. Červená píšťalka. Byl jsem pevně rozhodnut, že dohlédnu na to, aby nějakou dostal, ať už tím posílím jeho ochotu učit se Umění nebo ne.
Ještě nějakou dobu jsem tam otálel a přemýšlel o tom, co asi královna řekne Chadeovi, až jí přednese mou nabídku. Teď už jsem toho litoval: ne toho, že jsem se rozhodl přijít s ní, ale toho, že jsem mu neřekl, že žádost vznesu sám. Jevilo se mi to jako zbabělost posílat toho starce místo sebe, jako bych se bál stanout před královnou sám. Nu což. Teď už se na tom nedalo nic změnit.
Po nějaké době hloubání jsem si vzpomněl na malé svitky, které jsem si zastrčil za manžetu. Jeden po druhém jsem je vytáhl ven. Byly napsány na kůrovém papíře, který po čase zkřehl a ztvrdl, takže bylo těžké ho rozmotat. Velmi opatrně jsem jeden rozvinul na stole a zatížil ho, aby se nekroutil. Potom jsem si na něj musel posvítit svícnem, abych rozeznal to kostrbaté a vybledlé písmo. Jako první jsem otevřel svitek, o němž se mi Chade ani nezmínil. Stálo na něm prostě: "Grim Lendhom a jeho žena Geln z města Buckkeep jsou nadaní Moudrostí. On si drží loveckého psa a ona má teriéra." Byl signován pouze náčrtkem piebaldovského koně. Nic nenasvědčovalo tomu, kdy byl poslán. Říkal jsem si, jestli byl adresován přímo královně či zda to není jedno z těch oznámení, která vyvěšovali, aby vyzradili lidi ze Staré krve, kteří se nechtěli spolčit s Piebaldy. Budu se muset zeptat Chadea, předsevzal jsem si.
Druhý svitek, jejž se mi podařilo rozmotat, byl ten, o kterém se mi Chade toho dne zmínil. Byl nejnovější ze všech a nekladl takový odpor při otvírání. Stálo na něm: "Královna říká, že být nadaný Moudrostí není

zločin. Za co pak byli tihle lidé popraveni?" A následoval seznam jmen. Přečetl jsem si ho a zaregistroval nejméně dvě skupiny, jež zemřely společně jako rodina. Zaťal jsem zuby a doufal, že to nebyly děti, ačkoli jsem nedokázal říci, o kolik by taková smrt mohla být snazší pro dospělého nebo starce. Na seznamu bylo jen jedno jméno, o němž jsem si myslel, že ho poznávám, ale přesto jsem konstatoval, že si nejsem jist, jestli je to jedna a tatáž žena. Relditha Caneová by nemusela být táž osoba jako Rellie Caneová. Žena toho jména byla mezi lidmi ze Staré krve, kteří žili poblíž Crowsnecku. Několikrát jsem se s ní viděl v domě Black Rolfa. Měl jsem tehdy podezření, že Rolfova žena Holly si myslí, že Rellie a já bychom v sobě mohli najít zalíbení, ovšem Rellie se vůči mně chovala vždy jen s chladnou zdvořilostí. Zřejmě to nebyla ona, nalhával jsem si a snažil se nepředstavovat si, jak se její hnědé vlasy scvrkávají při styku s plameny. Na svitku nebyl žádný podpis nebo nějaký symbol.

Poslední svitek byl smotaný do ruličky tak malé, že vypadala skoro jako celistvá. Pravděpodobně byl nejstaršího data. Když jsem se ho snažil rozvinout, rozlámal se: na dva, na tři a nakonec na pět kousků. Mrzelo mě, že jsem to udělal, ale jinak bych si ho přečíst nemohl. Kdyby zůstal zavinutý ještě nějakou dobu, rozpadl by se na kousíčky a už nikdy by se nedal číst.

Jakmile jsem si ho přečetl, napadlo mě, jestli právě v to Chade nedoufal nebo to dokonce neměl v úmyslu.

Byl to svitek, který přišel ještě před princovým zmizením. Tahle zpráva měla za následek, že ke mně Chade vyslal kurýra na koni s naléhavou žádostí, abych se okamžitě dostavil na Buckkeep. Vykládal mi, co v tom nepodepsaném výhružném dopise stálo. Nyní jsem si to sám přečetl: "Udělejte, co je správné, a nikdo jiný se to nikdy nemusí dozvědět. Ignorujte toto varování, a my budeme jednat sami."

Co však Chade vynechal, to byla slova, která tomuto varování předcházela. Inkoust byl do kůrového papíru vsáknutý nerovnoměrně a písmo se na zkrouceném povrchu špatně četlo. Tvrdošíjně jsem to přelouskal. Pak jsem se opřel a snažil se rozpomenout, jak se dýchá.

"Bastard nadaný Moudrostí žije. A vy to víte stejně jako my. Žije, a vy ho chráníte před ublížením, protože vám sloužil. Držíte nad ním ochrannou ruku, zatímco necháváte počestné muže a ženy umírat prostě proto, že mají Starou krev. Jsou to naše manželky, naši manželé, naši synové, naše dcery, naše sestry a naši bratři. Snad ta jatka zastavíte, až vám ukážeme, jaké to je, ztratit jednoho ze svých blízkých. Jak blízko od vás je třeba tnout, abyste krváceli jako my? Víme hodně o tom, co pěvci nezpívají. Ve farseerovské pokrevní linii stále koluje Moudrost. Udělejte, co je správné, a nikdo jiný se to nikdy nemusí dozvědět. Ignorujte tohleto varování, a my budeme jednat sami." Nebyl u toho podpis žádného druhu.

Velmi pomalu jsem přicházel zpět k sobě. Přemýšlel jsem o všem, co Chade mezitím podnikl a proč mi tuto hrozbu záměrně zatajil. Ve chvíli, kdy princ zmizel, ve chvíli, kdy pochopil, že výhrůžka je míněna vážně, nechal poslat pro mne. Přivedl mě k víře, že Piebaldové poslali dopis, v němž princi před jeho zmizením vyhrožovali. Jistě, svitek by se dal číst tímto způsobem. Ale skrytější hrozba se týkala mne. Povolal mě Chade k sobě, aby mne chránil, nebo aby uchránil farseerovskou korunu před skandálem? Pak jsem Chadeovy činy pustil z hlavy a znovu se sklonil nad stolem, abych prozkoumal vybledlý inkoust na kůře. Kdo to poslal? Zdálo se, že Piebaldové svá psaní rádi signují symbolem svého hřebce. Tohle bylo nepodepsané, stejně jako svitek, jenž uváděl seznam mrtvých. Dal jsem je vedle sebe. Některá z písmen si byla podobná. Mohla je napsat tatáž ruka. Dopis podepsaný Piebaldy byl napsaný rozmáchle, větším a okrasnějším písmem. Mohl ho napsat jiný člověk, jenomže to by nic nedokazovalo. Ve všech případech byl zvolen stejný papír. Nebylo to překvapivé: dobrý papír byl velice drahý, ale kdokoli si mohl odloupnout z břízy kůrový papír. Neznamenalo to, že dopisy pocházejí pouze z jednoho zdroje, ba ani to, že ze dvou. Poměřoval jsem své teorie jednu s druhou. Existovaly již před princovým únosem dvě frakce Moudrých, které chtěly skoncovat s pronásledováním svých vlastních? Nebo jsem si to myslel jenom proto, že jsem toužil po tom, aby to byla pravda? Dost špatné bylo, že Black Rolf a jeho přátelé chovali podezření, kdo jsem, a proto předpokládali, že Bastard nadaný Moudrostí nezemřel v Regálově žaláři. Nechtěl jsem, aby se teď ještě Piebaldové dozvěděli, že FitzChivalry je naživu.

Znovu jsem se zadíval na seznam mrtvých. Bylo tam ještě jedno jméno, Nat z rodu Fenu. Mohl by to být člověk, se kterým jsem se jednou viděl, když jsem bydlel u Black Rolfa. Nebyl jsem si však jist. Bubnoval jsem prsty o stůl a přemýšlel, jestli bych si troufl navštívit komunitu Staré krve žijící nedaleko

Crowsnecku. A co bych tam dělal? Vyptával se jich, jestli neposlali královně dopis, v němž mi vyhrožovali smrtí? To se mi nejevilo jako nejlepší strategie. Možná to byla jen finta. Kdybych se tam vypravil a oni by mě uviděli, potvrdili by si, že jsem pořád naživu, i po všech těch letech. Přinejmenším bych jim posloužil jako cenné rukojmí, přítěž pro Farseery, ať už by mě vystavovali mrtvého, nebo živého. Ne. Tohle nebyla příliš vhodná doba na konfrontace. Možná že Chade skutečně jednal, jak nejlépe mohl. Odsunul mě z místa, kde jsem žil, zatímco navenek se choval, jako by s tím výhrůžka nijak nesouvisela. Zlost na něho mě přešla. Přesto ho musím ubezpečit, že zatajovat mi pravdu nebyl dobrý nápad. Čeho se bál? Že nepřijdu princi na pomoc, že uprchnu ze země, abych začal žít někde jinde? Tohle si o mně myslel?

Zakroutil jsem sám pro sebe hlavou. Bylo očividně načase, abych si to s Chadem vyříkal. Musel pochopit, že teď už jsem dospělý muž, který má svůj život plně pod kontrolou a který je schopen rozhodovat se sám za sebe. A s Kettricken taky. Řeknu Chadeovi, aby mi s ní sjednal schůzku, abych jí mohl sám vypovědět, že se obávám o svou dceru, a požádat ji o slib, že nechají Nettle na pokoji. A co se šaška týče, nejlepší bude, když si i tohle palčivé nedorozumění vyjasníme. Takové byly mé myšlenky, když jsem odešel z Chadeovy věže a odebral se na noc na kutě.

Nespal jsem ale moc dobře. Nettle dorážela na mé sny jako můra, která se snaží ukončit svůj život v plameni lampy. Spal jsem, ale byl to spánek člověka, který spí zapřený zády do obležených dveří. Byl jsem šijí pořád vědom. Nejprve byla odhodlaná, pak rozhněvaná. A k ránu propadla zoufalství. Udržet své bariéry vztyčené bylo nejtěžší právě tváří v tvář jejím prosbám. "Prosím. Prosím." To bylo vše, co říkala. Ale její Umění propůjčilo prosbám sílu prudkého větru dotírajícího na mé smysly.

Vzbudil jsem se a hlava mi tupě třeštila. Všechny smysly jsem měl bolestně obnažené. Žluté světlo svíčky v pokoji mi připadalo příliš jasné a jakýkoli zvuk příliš hlasitý. Pocit viny, který ve mně hlodal za to, že jsem ji ignoroval, na tom nic nezlepšil. Bylo to ráno, které si žádalo kousek elfí kůry, a já byl rozhodnutý, že bez ní den nezačnu, ať už by se k tomu Chade stavěl jakkoli. Vstal jsem, opláchl si obličej a oblékl se. Šok způsobený studenou vodou na tváři a nutnost shýbnout se, abych si zavázal boty, mi způsobily muka jako při výprasku.

Vyšel jsem z našeho pokoje na chodbu. Pomalu jsem začal scházet po schodech do kuchyně. Cestou tam jsem potkal Chara, sluhu lorda Goldena. Dal jsem chlapci pro zbytek dopoledne volno se slovy, že snídani tentokrát přinesu lordu Goldenovi sám. Jeho radostný úsměv a několikeré díky mi připomněly, že rovněž já jsem kdysi býval chlapcem, který uměl volnou hodinku lehce využít tuctem nejrůznějších aktivit. Najednou jsem si připadal starý. Zastyděl jsem se při vzpomínce na to, jak upřímně mi děkoval, zatímco já se jen chtěl najíst v klidu a o samotě v našich komnatách a jako nejlepší záminka mi připadal návrh, že zanesu lordu Goldenovi snídani.

Rachot, pára a povyk v kuchyni můj bolehlav nijak neztišily. Naložil jsem na podnos jídlo, včetně pořádné konvice s horkou vodou, a zamířil jsem po schodech nahoru. Právě jsem se blížil k druhé podestě, když vtom mne dohonila zadýchaná žena. "Zapomněl jste květiny pro lorda Goldena," řekla.

"Ale vždyť je zima," zabručel jsem a neochotně se zastavil. "Nikde se žádné květiny sehnat nedají."

"Nicméně," odvětila s hřejivým úsměvem, který z ní udělal zase dívku. "Pro lorda Goldena se květiny vždy najdou." Zavrtěl jsem hlavou nad šaškovými kuriózními móresy. Služebná položila na podnos malou voničku, výtvor sestávající z holých černých větviček, k jejichž malinkým pupenům byla umně přišitá bílá stuha. Kreace byla zakončena dvěma tenkými mašličkami, jednou bílou a druhou černou. Úslužně jsem jí poděkoval, ale ona mě ujistila, zejí bylo potěšením, načež si odběhla po svých.

Když jsem s podnosem vešel do našich komnat, zaskočilo mě, že šašek je již vzhůru a sedí v křesle u krbu. Měl na sobě jeden ze skvostně zdobených županů lorda Goldena, ale vlasy měl rozcuchané a volně splývající na ramena. Dost vzácná chvíle, kdy nepózoval jako šlechtic. To mne vyvedlo z míry. Měl jsem v úmyslu vzít si jídlo do pokoje a pak zaklepat na jeho dveře se slovy, že na stole má přichystané jídlo. Nu což, aspoň tu nebyla Jek. Snad se mi konečně podaří promluvit si s ním v soukromí. Když jsem vešel, pomalu natočil hlavu mým směrem. "Tady jsi," řekl malátně. Vypadal, jako kdyby dlouho ponocoval.

"Ano," odvětil jsem úsečně. Položil jsem podnos na stůl a vrátil se, abych dal dveře na zástrčku. Pak jsem šel do svého pokoje pro talíře, které jsem postupně zcizoval z kuchyně, a přichystal jsem na stole

snídani pro nás pro oba. Když nyní nadešel okamžik, abych si s ním promluvil z očí do očí, najednou jsem nevěděl, kde začít. Moc jsem toužil mít to už za sebou. Přesto má první slova byla: "Potřebuji červenou píšťalku. Na zeleném provázku. Myslíš, že bys mi mohl nějakou vyrobit?"
Vstal a ve tváři měl radostný, ačkoliv trochu zmatený výraz. Pomalu se přišoural ke stolu. "Myslím, že ano. Potřebuješ ji brzy?"
"Ano, co nejdřív." Můj hlas zněl plytce a tvrdě, a to i mým vlastním uším. Jako by mi bylo zatěžko žádat ho o tu laskavost. "Není to pro mě. Je to pro Thicka. Kdysi jednu takovou měl, ale někdo mu ji vzal a rozbil. Zjevně proto, aby mu ublížil. Nikdy na to nezapomněl."
"Thick," řekl šašek. "Je divný, viď?"
"Tak nějak," připustil jsem toporně. Jako by si mé rezervovanosti nevšímal.
"Kdykoli na něj někde narazím, zírá na mě. Ale když se po něm třebas jen ohlédnu, odpeláší jako spráskaný pes."
Pokrčil jsem rameny. "Lord Golden není zrovna nejlaskavější šlechtic na hradě, co se služebnictva týče."
Malinko se nadechl a zase vydechl. "To je pravda. Je to nutná zástěrka, ale bolí mě, když vidím toho muže, jak na to reaguje. Červená píšťalka na zeleném provázku. Budeš ji mít co nejdřív," slíbil šašek.
"Děkuji ti." Má odpověď byla břitká. Svými předchozími slovy mi opět připomněl, že lord Golden je jen role, kterou hraje. Už jsem začal litovat, že jsem po něm něco chtěl. Žádat o laskavost, to není moc dobrý způsob, jak začít hádku. Odmítal jsem se střetnout s jeho zmateným pohledem. Zašel jsem se svým hrnkem do svého pokoje. Nasypal jsem na dno dávku elfí kůry a pak jsem se vrátil ke stolu. Když jsem tam přišel, šašek rozpačitě otáčel kytičkou v prstech, ústa zkřivená v nepatrném úsměvu. Zalil jsem elfí kůru ve svém hrnku horkou vodou a pak čajové bylinky v připravené konvici. Zatímco se díval, úsměv z tváře a očí mu zmizel.
"Co to děláš?" zeptal se tiše.
Zaúpěl jsem a pak rychle řekl: "Bolehlav. Nettle mi minulou noc lomcovala okenicemi. Je stále těžší udržet ji venku." Zvedl jsem hrnek a rozvířil v něm vodu. Z louhované elfí kůry stoupaly nahoru inkoustově černé úponky. Lektvar potemněl a já jsem z něj vzápětí upil. Byl hořký. Ale třeštění v hlavě takřka okamžitě polevilo.
"Tohle bys dělat neměl, ne?" zeptal se šašek zpříma.
"Kdybych si to myslel, nedělal bych to," podotkl jsem přívětivě.
"Ale Chade -"
"Chade nemá vlohy k Umění a neví, jak to bolí, ani nechápe, co na tyto bolesti platí." Řekl jsem to ostřeji, než jsem zamýšlel, v důsledku zcela nečekané rozmrzelosti. V tu chvíli jsem si uvědomil, že se na Chadea pořád zlobím za to, že mi zatajil plné znění dopisu. Tak jako vždy, snažil se i nyní mít kontrolu nad mým životem. Je to vskutku zvláštní zjištění, že emoce, o níž si člověk myslí, že ji odvrhl, stále kypí pod povrchem. Opět jsem usrkl z hořkého lektvaru. Věděl jsem, že elfí kůra mě jako pokaždé uvrhne do stavu sklíčenosti a zároveň ve mně zažehne palčivý neklid. Byla to špatná kombinace, ale rozhodně lepší řešení než se protloukat dnem, zatímco lebka by mi třeštila bolestí způsobenou Uměním.
Šašek několik dlouhých okamžiků jenom seděl v mrtvolné strnulosti. Pak se mě, s očima upřenýma na čajovou konvici, kterou bral do ruky a elegantně si z ní naléval do hrnku, zeptal: "Nemůže ti elfí kůra narušit výuku prince Dutifula?"
"Narušil ji už sám princ tím, že se posledních několik dní nedostavil na lekce. Elfí kůra nebo ne, nemohu učit žáka, který za mnou nechodí." A opět jsem pocítil záchvěv údivu nad tím, jak mě to mohlo tak rozčílit. Jenom to, že jsem tu seděl u stolu se svým starým přítelem, při vědomí, že chci vyvolat konfrontaci, nějakým způsobem přispělo k tomu, že ze mne ty podivné a bolestivé pravdy vybublaly na povrch. Jako by to vše nějakým způsobem zavinil on tím, že se ode mne poslední týden tak povýšeně distancoval, nechávaje svého přítele věřit nepravdivostem o nás dvou.
Šašek se opřel na židli, kolébaje šálek čaje ve svých dlouhých a ladných rukou. Hleděl mimo mne. "Inu. Mám dojem, že tuhle záležitost by sis měl vyříkat s princem."
"To ano. Ale je tu ještě jedna záležitost, kterou si musím vyříkat s tebou." Slyšel jsem, jak můj hlas při těch slovech vyčítavě poklesl, ale nedokázal jsem ho ovládnout.
Zavládlo mezi námi dlouhé mlčení. Šašek na chvíli sešpulil rty, jako kdyby za nimi zadržoval slova. Pak

se napil čaje. Zvedl oči, aby se střetl s mým pohledem, a mne překvapila únava zračící se v jeho tváři. "Opravdu?" zeptal se poněkud zdráhavě.
Moc se mi do toho nechtělo, ale přinutil jsem se říci to nahlas. "Ano. Je. Chci vědět, cos navykládal té ženské Jek, aby si myslela, že my dva, že —" Byl jsem vzteky bez sebe, že ta slova nedokážu dát dohromady. Jako bych se bál tu myšlenku vyslovit, jako by tím, že ji řeknu nahlas, získala něco na reálnosti.
Šaškovou tváří se mihl podivný výraz. Zavrtěl hlavou. "Já jsem jí nic nenavykládal, Fitzi. ‚Ta ženská Jek', jaks ji nazval, je schopna spřádat si své teorie jen tak z ničeho. Je to jedna z těch osob, jimž nikdy nemusíš lhát, prostě informaci zatajíš a ona si vytvoří své vlastní verze. Některé z nich hrozivě nepřesné, jak jsi viděl. Něco jako Starling, v jistých ohledech."
Tohle jméno jsem zrovna v tu chvíli slyšet nepotřeboval. Starling byla další, kdo uvěřil tomu, že můj vztah s šaškem přesahuje meze přátelství. Nyní jsem si uvědomil, že ji přivedl k té víře za pomoci stejné techniky jako Jek. Žádná popírání, jen všelijaké poznámky a vtípky, což ji vše podněcovalo k tomu, aby si utvořila pomýlený názor. Ve své době se mi to jevilo jako špásování, jež bylo nepříjemné i humorné zároveň, když se na ni člověk díval, jak se zmítá v klamu. Nyní mi to připadalo ponižující a nečestné, že ji přivedl k tomu, aby té lži věřila.
Postavil čajový šálek na stůl. "Myslel jsem, že už je mi lépe, ale není to pravda," řekl aristokratickým tónem lorda Goldena. "Myslím, že se odeberu do svého pokoje. A žádné návštěvy, Tome Badgerlocku." Začal se zvedat k odchodu.
"Posaď se," řekl jsem. "Musíme si promluvit."
Vstal. "To si nemyslím."
"Já na tom trvám."
"A já to odmítám." Zahleděl se mimo mne, do nějaké dálky, kam jsem nedohlédl. Pozvedl bradu.
Vstal jsem. "Potřebuji to vědět, šašku. Občas se na mě tak díváš, říkáš věci, napohled žertem, ale… Ponechal jsi Starling a Jek žít ve víře, že bychom mohli být milenci." To slovo z mých úst zaznělo drsně, jako nadávka. "Možná přikládáš jen malou důležitost tomu, že Jek věří, že jsi žena, která je do mě zamilovaná. Já však takové domněnky nedokážu snášet tak bezstarostně. Už jsem musel čelit řečem o tvé intimní orientaci. I princ Dutiful se mě na to ptal. Vím, že Civil Bresinga chová podezření. A já to nesnáším. Nesnáším to, jak se na nás lidé na hradě dívají a říkají si, co to se svým sluhou v noci provádíš."
Při mých drsných slovech se zachvěl a potom se zakymácel, jako mladý stromek po prvním úderu sekyrou. Když promluvil, jeho slova byla mdlá. "My přece víme, co je mezi námi skutečné, Fitzi. Co si o nás myslí ostatní, to by měl být jejich problém, ne náš." Pomalu se ode mne odvrátil, aby diskusi ukončil.
Skoro jsem ho nechal jít. Byl jsem už tak dlouho zvyklý akceptovat šaškova rozhodnutí v takovýchto věcech. Jenomže pojednou mi připadalo důležité, co si o nás lidé na hradě špitají, co by Hap mohl zaslechnout jako obhroublý vtípek v nějaké městské krčmě. "Já to chci vědět!" křikl jsem na něho znenadání. "Je to důležité a já to chci vědět, jednou provždy. Kdo jsi? Co jsi zač? Znal jsem šaška, znal jsem lorda Goldena a slyšel jsem tě mluvit s tou Jek ženským hlasem. Amber. Přiznám se, že to mě mate ze všeho nejvíc. Proč bys měl žít v Bingtownu jako žena? Proč necháváš Jek, aby nadále věřila tomu, že jsi žena, a ještě k tomu zamilovaná do mě?"
Nepohlédl na mě. Myslel jsem, že nechá mé otázky bez odpovědi, jako už častokrát předtím. Pak se ale nadechl a tiše řekl: "Stala se ze mě Amber, protože to nejlépe vyhovovalo mému záměru a potřebám v Bingtownu. Chodil jsem mezi nimi jako cizinec a jako žena, nikoho neohrožující a bez moci. Jen díky tomu převleku se nikdo nerozpakoval se mnou svobodně mluvit, otroci a kupci, muži a ženy. Ta role vyhovovala mým potřebám, Fitzi. Stejně jako jim lord Golden vyhovuje nyní."
Jeho slova mne ťala rovnou do srdce. Ledovým hlasem jsem promluvil o tom, co mě trápilo nejvíc. "Takže i šašek byl jen role? Někdo, kým ses stal, poněvadž to , vyhovovalo tvému záměru'? A jaký byl tvůj záměr? Získat si důvěru vetchého krále? Spřátelit se s královským bastardem? Stal ses tím, koho jsme nejvíc potřebovali, abys pronikl do naší blízkosti?"
Nedíval se na mě, ale když jsem upřeně hleděl na jeho nehybný profil, zavřel oči. Pak řekl: "No samozřejmě. Přeber si to, jak chceš."

Svými slovy jen roznítil můj hněv. "Chápu. Nikdo z nich nebyl skutečný. Takže jsem tě vůbec neznal, mám pravdu?" Nečekal jsem žádnou odpověď, protože jsem se chvíli mlčky dusil vztekem a dotčeností. Pak jsem uslyšel: "Ano. Máš. Víc než kdokoli jiný v mém životě." Nyní sklopil zrak a jako by se kolem něj rozhostilo ticho.
"Pokud je to pravda, pak si myslím, že mi dlužíš pravdu o sobě. Jaká je skutečnost, šašku, nikoli to, co je předmětem tvých žertů, nebo podezření ostatních lidí? Kdo jsi a co jsi zač? Jaké jsou tvé city vůči mně?"
Konečně na mě pohlédl. V očích měl bolestný výraz. Ale jak jsem na něho neustále hleděl, dožaduje se odpovědi, viděl jsem, jak v nich začíná ožívat jeho vlastní hněv. Pojednou vstal, napřímil se a malinko si pohrdlivě odfrkl, jako by nevěřil, že se mohu takto ptát. Potřásl hlavou a pak se zhluboka nadechl. Slova se z něho vyřinula jako příval: "Ty víš, kdo jsem. Dokonce jsem ti sdělil i své skutečné jméno. Co se týče toho, co jsem zač, víš i to. Hledáš falešnou útěchu, když požaduješ, abych ti slovy definoval sebe sama. Slova nemohou obsáhnout nebo definovat žádného člověka. Srdce může, pokud je ochotné. Jenomže já se obávám, že to tvé není. Znáš mne celého víc než kterýkoli člověk, co dýchá, ale přesto trváš na tom, že to všechno nemohu být já. A co si mám podle tebe odetnout a nechat plavat? A proč se musím oklesťovat, jenom abych se ti zavděčil? Já bych to po tobě nikdy nežádal. A když už je o tom řeč, přiznej si další pravdu. Ty moc dobře víš, co k tobě cítím. Víš to už celé roky. Nepředstírejme si tady, ty a já, mezi čtyřma očima, že to nevíš. Ty víš, že tě miluji. Vždycky jsem tě miloval. A vždycky budu."
Pronesl ta slova zpříma. Řekl je, jako by byla nevyhnutelná. V jeho hlase nebylo ani stopy po nějakém studu nebo triumfu. Pak čekal. Taková slova si vždycky žádají odpověď.
Zhluboka jsem se nadechl a potlačil jsem sklíčenost vyvolanou elfí kůrou. Upřímně a bez obalu jsem mu řekl: "I ty víš, že tě miluji, šašku. Jako muž miluje svého nejdražšího přítele. Za to se vůbec nestydím. Ale nechávat Jek či Starling nebo kohokoli, aby si mysleli, že to mezi námi přesahuje meze přátelství, že bys se mnou chtěl souložit, to je —" Odmlčel jsem se. Čekal jsem jeho souhlas. Jenomže nepřišel. Místo toho se jeho upřímné jantarové oči střetly s mýma. Nebylo v nich žádné popření.
"Miluji tě," řekl tiše. "Nekladu své lásce žádné meze. Vůbec žádné. Rozumíš mi?"
"Obávám se, že až příliš dobře!" odvětil jsem a hlas se mi zachvěl. Hluboce jsem se nadechl a procedil jsem skrze zuby. "Já nikdy… rozumíš mi? Nikdy bych po tobě nemohl toužit jako po intimním partnerovi. Nikdy."
Pohlédl stranou. Líce mu slabě zrůžověly, nikoli studem, ale nějakou jinou, hlubší vášní. Tichým a vyrovnaným hlasem řekl: "A tohle také je věc, kterou jsme oba roky věděli. Věc, o níž jsme se nikdy nemuseli bavit, říkat si slova, která teď v sobě musím nést po zbytek života." Otočil se a pohlédl na mě, ale jeho zrak se zdál být zastřený. "Mohli jsme prožít své životy a nikdy tenhle rozhovor nezapříst. A teď jsi nás oba odsoudil k tomu, abychom si ho navždycky připomínali."
Otočil se a pomalu odcházel směrem ke své ložnici. Šel rozvážným krokem, jako by byl doopravdy nemocný. Pak se zastavil a ohlédl se zpátky po mně. Oči se mu leskly hněvem a já byl šokován z toho, že se na mě může takhle dívat. "Copak jsi někdy doopravdy věřil tomu, že bych od tebe mohl chtít něco, po čem bys netoužil spolu se mnou? Dobře vím, jak by ti to připadalo odporné. Dobře vím, že kdybych to po tobě chtěl, nenapravitelně bych tím zničil vše ostatní, co máme společné. A tak jsem se vždycky vyhýbal právě této debatě, kterou jsi zatížil naše přátelství. To se ti nepovedlo, Fitzi. Bylo to úplně zbytečné."
Udělal další jeden nebo dva vrávoravé kroky, jako člověk, který je omráčený po úderu. Pak se pojednou zarazil. Zdráhavě vytáhl z kapsy svého županu černobílou kytičku. "Tohle není od tebe, viď?" zeptal se. Hlas měl pojednou zastřený. Na mě se nedíval.
"Samozřejmě že ne."
"Tak od koho?" zeptal se rozechvěle.
Pokrčil jsem rameny, popuzen tou divnou otázkou uprostřed vážné debaty. "Od zahradnice. Dává ti je na podnos každé ráno."
Nadechl se o něco hlouběji a zavřel na okamžik oči. "Samozřejmě. Nikdy nebyly od tebe, ani jedna. Tak od koho?" Nastala dlouhá odmlka. Zavřel oči a výraz jeho tváře mi pojednou nahnal strach, že by mohl omdlít. Potom tiše pravil: "Samozřejmě. Mohl by se najít někdo, kdo by mou vnější podobu prohlédl, a

pokud by se někdo takový našel, mohla by to být žena." Znovu otevřel oči. "Ta zahradnice. Je asi ve tvém věku. Pihy na tváři a na pažích. Vlasy barvy čisté slámy."
Vybavil jsem si v mysli obraz té ženy. "Pihy, ovšem. Má světle hnědé vlasy, ne zlaté."
Zavřel pevně oči. "Pak jí musely s věkem ztmavnout. Garetha tu byla zahradnicí už za tvého dětství."
Přikývl jsem. "Vybavuji si ji, ačkoli její jméno jsem zapomněl. Máš pravdu. A co má být?"
Krátce se uchechtl, bezmála zahořkle. "Co má být? To, že láska a naděje zaslepuje nás všechny. Myslel jsem, že ty květiny bývaly od tebe, Fitzi. Jak pošetilá představa. Místo toho jsou od někoho, kdo byl už kdysi dávno zblázněný do králova šaška. Zblázněný, myslel jsem si. Ale ona, stejně jako já, miluje někoho, kdo její lásku neopětuje. Přesto ve svém srdci zůstala tak opravdová, že mě poznala, navzdory všem ostatním změnám. Tak opravdová, že zachovala mé tajemství, ale dala mi tajně na srozuměnou, že ho zná." Znovu podržel kytičku ve výši očí. "Černá a bílá. Moje zimní barvy, Fitzi, ještě z dob, kdy jsem býval šaškem krále Shrewda. Garetha dobře ví, kdo jsem. A stále ke mně chová jistou náklonnost."
"Ty sis myslel, že květiny ti nosím já?" Nemohl jsem uvěřit, že by podlehl takové iluzi.
V té chvíli odvrátil pohled stranou a já jsem postřehl, že má slova a můj tón ho zahanbily. Se sklopenou hlavou pomalu vykročil ke své ložnici. Na mou otázku neodpověděl a mě pojednou zalila vlna soucitu vůči němu. Jako svého přítele jsem ho miloval. Pokud šlo o jeho nepřirozené touhy, své city jsem změnit nemohl, ale nepřál jsem si vidět ho zahanbeného či raněného. A tak jsem vše samozřejmě jenom zhoršil, když jsem vybreptal: "Šašku, proč svoje touhy neusměrníš tam, kde by se jim dostalo přijetí? Garetha je docela atraktivní žena. Možná že kdybys její pozornosti přijímal s potěšením -"
Vtom se na mě obořil a ryzí hněv, který mu vzplál v očích, jim vdechl temně zlatý nádech. Tvář mu pohnutím ještě více zrudla, když se jízlivě zeptal: "Tak co? Tak co? Tak bych mohl být jako ty, ukojit se u toho, kdo je právě po ruce, protože mi to bylo nabídnuto? To by zase mně připadalo sporné. Nikdy bych Garethu či kohokoliv jiného takhle nezneužil. Na rozdíl od někoho, koho oba známe." Poslední dvě slova zdůraznil pro mne. Udělal další dva kroky vstříc svému pokoji, ale pak se ke mně znovu obrátil. Ve tváři měl strašný, trpký úsměv. "Počkat. Už chápu. Ty si myslíš, že jsem intimnost tohoto druhu nikdy nepoznal. Že jsem se ‚šetřil' pro tebe." Pohrdlivě si odfrkl. "Nelichoť si tak, FitzChivalry. Pochybuji, že bys za to čekání stál."
Měl jsem pocit, jako by mě udeřil, ale byl to on, kdo pojednou zvrátil oči v sloup a zhroutil se bezvládně na podlahu. Na okamžik jsem zkoprněl vzteky i hrůzou zároveň. Jak to umějí jen přátelé, našli jsme si jeden na druhém ta nejcitlivější místa, abychom si způsobili bolest. Nejhorší část mé osobnosti mě nabádala, abych ho tam nechal ležet, nic jsem mu nedlužil. Ale za necelý okamžik už jsem klečel po jeho boku. Oči měl skoro zavřené a zpod víček mu štěrbinou prosvítalo bělmo. Rychle oddychoval, jak kdyby právě doběhl závod. "Šašku?" řekl jsem a pýcha mi vdechla do hlasu rozmrzelost. "Co se to s tebou děje?" Zdráhavě jsem se dotkl jeho tváře.
Jeho kůže byla teplá.
Takže svoji nemoc v posledních několika dnech nepředstíral. Věděl jsem, že šašek má tělo obvykle studené, mnohem studenější než obyčejný člověk, takže tohle mírné teplo, které z něho vycházelo, bylo stejné jako prudká horečka u mne. Doufal jsem, že je to jenom jedno z těch podivných období, kdy na něj čas od času dolehly horečka a slabost. Ze zkušenosti jsem již věděl, že za den či za dva se zotaví, což bude provázet mohutné loupání kůže, pod kterou se objeví tmavší pokožka. Snad tahle ztráta vědomí byla jen slabostí tohoto druhu. Ale když jsem se shýbl, abych pod něj vsunul ruce a zvedl ho, srdce se mi sevřelo v obavě, že je možná vážně nemocen. Opravdu jsem si na svoji malichernou konfrontaci s ním vybral tu nejhorší možnou dobu. Jelikož jím zmítala horečka a já byl nadopován elfí kůrou, nebylo divu, že slova, která jsme si řekli, vše jen pokazila.
Zvedl jsem ho a odnesl do jeho pokoje, přitom jsem kopnutím prudce rozrazil dveře. V místnosti byl těžký a zatuchlý vzduch. Lůžko viny byly zmuchlané, jako kdyby se v nich celou noc neklidně převaloval. Co jsem to byl za necitlivého hlupáka, že jsem si ani nepoložil otázku, jestli by nemohl být doopravdy nemocen? Položil jsem jeho bezvládné tělo na postel. Znovu jsem natřepal polštář a nemotorně mu ho vsunul pod hlavu, pak jsem se snažil urovnat povlečení okolo něj. Co dál? Věděl jsem, že běžet pro lékaře by nebylo rozumné. Šašek nikdy nedovolil, aby na něj nějaký lékař během všech těch let na Buckkeepu vztáhl ruku. Občas si zašel pro nějaký lék za Burrichem, když tu byl ještě stájmistrem, ale

taková pomoc byla nyní na hony vzdálená. Zlehka jsem ho poplácal po tvářích, jenže on nejevil žádné známky bdělosti.
Šel jsem k oknům. Roztáhl jsem těžké závěsy, pak jsem odjistil okenice a rozrazil je dokořán vstříc studenému zimnímu dni. Do místnosti začal proudit čistý, chladný vzduch. Našel jsem jeden z kapesníků z výbavy lorda Goldena a z parapetu jsem do něj nabral sníh. Poskládal jsem ho na způsob obkladu a šel s tím zpátky k posteli. Usedl jsem na matraci vedle něj a přitlačil mu kapesník zlehka na čelo. Trochu se pohnul, a když jsem mu obklad přiložil z boku na krk, pojednou s úděsnou hbitostí ožil. "Nedotýkej se mne!" zavrčel a odhodil mi ruce stranou.
Tím, že odmítl mou péči, roznítil mou úzkost v hněv. "Jak si přeješ." Prudce jsem se od něj odtáhl a praštil obkladem na noční stolek.
"Prosím, odejdi," odpověděl hlasem svědčícím o tom, že slušnost je jen prázdné slovo.
A tak jsem šel.
V jakési nepři četnosti jsem začal poklízet vedlejší místnost, rachotil jsem nádobím, které jsem skládal na podnos. Žádný z nás nic nesnědl. No a co. Beztak už mě chuť k jídlu přešla. Odnesl jsem podnos do kuchyně a tam jsem ho vyprázdnil. Potom jsem nabral vodu a dříví a šel nahoru. Když jsem svůj náklad vynesl po chladných schodech do našeho patra, po příchodu k nám jsem zjistil, že dveře do šaškovy ložnice jsou zavřené. Jak jsem tam stál, slyšel jsem, jak se okenice uvnitř s prásknutím zavřely. Zaklepal jsem hlasitě na jeho dveře. "Lorde Goldene, nesu vám do pokoje dříví a vodu."
Neodpověděl mně, a tak jsem doplnil zásobu dříví u krbu v hlavní místnosti a dolil sám sobě vodu na mytí. Zbylé zásoby jsem zanechal přede dveřmi jeho pokoje. Srdce mi překypovalo zlostí a bolestí. Hlavně jsem měl vztek sám na sebe. Proč mi jenom nedošlo, že je doopravdy nemocný? Proč jsem trval na tom, že chci v té diskusi přes všechny jeho námitky pokračovat? A především, proč jsem instinktivně nevěřil v naše přátelství namísto klepům nevědomců? A bolest, která mě stravovala, plynula z vědomí toho, co mi Chade tak často říkal, že omluvou nemohu vždy všechno napravit. Velmi jsem se obával, že škoda, kterou jsem dneska napáchal, je vskutku nenapravitelná, že dnešní rozhovor, jak mě šašek varoval, je něco, co si oba poneseme v sobě až do konce svých dní. Mohl jsem jenom doufat, že ostré hrany slov, jež jsem vyřkl, ve vzpomínkách časem otupí. Jeho slova se do mě pořád zařezávala jako břitvy.
Vzpomínám si, že další tři nebo čtyři dny jsem prožil v jakési mlhavé mizérii. Šaška jsem za tu dobu vůbec neviděl. Pořád k sobě do ložnice vpouštěl svého mladého sluhu, ale pokud jsem věděl, on sám vůbec nevycházel. Bylo evidentní, že Jek se s ním před odjezdem bingtownské delegace ještě nejméně jednou viděla, poněvadž mě jednou zastavila na schodech. S ledovou zdvořilostí mi řekla, že lord Golden jí zcela vypudil z mysli jakékoliv mylné názory, které si utvořila ohledně mého vztahu k mému pánovi. Prosila za prominutí, pokud mě její předpoklady nějakým způsobem vyvedly z míry. A pak hlubokým syčivým hlasem dodala, že jsem ten nejhloupější a nejkrutější člověk, s jakým se kdy setkala. Tohle byla poslední slova, která mi řekla. Bingtownská delegace odjela druhého dne. Královna a její vévodové jim neposkytli žádnou pevnou odpověď ani neuzavřeli spojenectví, ale přijali od nich tucet ptáků na doručování vzkazů a do jejich péče svěřili stejné množství buckkeepských poštovních holubů. Jednání měla pokračovat.
Těsně po jejich odjezdu zavládl na hradě rozruch, když královna pozdě v noci téhož dne osobně vyrazila v doprovodu svých strážných na cestu. Chade mi řekl, že i jemu připadal její čin poněkud extrémní. A jejím vévodům o to víc. Účelem její cesty bylo zabránit popravě v Bidwellu, malé vísce poblíž hranice Bucku s Ripponem. Vyjeli za hluboké noci, očividně v reakci na zprávu od nějakého zvěda, že následujícího dopoledne má být oběšena a upálena jedna žena. Odjížděli ve spěchu, za svitu dýmajících pochodní a v oblacích páry z nozder koní. Stál jsem u okna a bezmocně si přál, abych mohl jet po jejím boku. Má role sluhy lorda Goldena mě pokaždé odsoudila k tomu, abych byl tam, kde si přeji být ze všeho nejmíň.
Vrátili se druhý den dopoledne. Jela s nimi potlučená žena, která se kymácela v sedle. Bylo vidět, že dorazili úplně v poslední chvíli a doslova jí strhli oprátku z krku. Lynčující dav nekladl ozbrojeným strážníkům na koních žádný fyzický odpor. Kettricken se nespokojila jen s tím, že nechala shromáždit místní radu starších, aby k nim z pozice královny pronesla několikahodinovou přísně kárnou řeč. Nařídila

vzbudit všechny obyvatele vesnice a vyhnat je z postelí na malinkou náves, aby jí věnovali pozornost. Stanula před nimi ona sama, aby jim nahlas přečetla své královské prohlášení zakazující popravy lidí jen za to, že jsou nadaní Moudrostí. Pak byla každá živá duše, až po to nejmenší dítě, které udrželo v ruce pero, vyzvána k podepsání tohoto prohlášení, aby všichni dosvědčili, že byli přítomni, vyslechli si královské nařízení a budou se jím řídit. Jelikož zde neměli radnici, Kettricken vzápětí nařídila, aby bylo podepsané prohlášení trvale vystaveno nad krbem jediné krčmy v této vesnici. Ujistila zdejší lid, že její silniční hlídky sem budou často zajíždět, aby zkontrolovaly, že prohlášení je pořád na místě a nedotčené. Rovněž je ujistila, že kdyby se někdo ze signatářů ještě někdy účastnil nějakého pokusu o usmrcení člověka s Moudrostí v krvi, přijde o všechen majetek a bude vyhoštěn nejen z Bucku, ale z celých Šesti vévodství.

Po královnině návratu vzali obviněnou ženu na ošetřovnu u strážnice, kde jí ošetřili zranění. Její vesnice se k ní nechovala vlídně. Přijela tam teprve nedávno a s nikým se moc neznala. Pobývala na návštěvě u svého bratrance, a právě on ženu před staršími obvinil poté, co ji údajně přistihl, jak rozmlouvá s holuby. Mluvilo se o nějaké při ve věci dědictví, což mě přivedlo k otázce, jestli ta žena vůbec byla nadaná Moudrostí, jestli v ní bratranec snad jen nespatřoval hrozbu s ohledem na své statky. Jakmile se žena zotavila natolik, že byla schopná cesty, královna jí poskytla finance, koně, a někteří říkali, že i listinu, kterou jí přidělila kousek půdy daleko od bratrancovy vesnice. V každém případě se žena uklidila hodně daleko od Bucku, jakmile se mohla zase vydat na cestu.

Tento incident vyvolal bouřlivou polemiku. Někteří říkali, že královna překročila svoji pravomoc, že Bidwell ve skutečnosti leží na obou stranách hranice mezi Buckem a Ripponem a že přinejmenším neměla podnikat žádné kroky bez konzultace s vévodou z Ripponu. Zdálo se, že vévoda si její osobní intervenci vyložil jako kritiku a urážku své osoby. Přesto že on sám nic takového nevyslovil, povídalo se, že horalská královna možná až příliš dychtí navazovat vztahy s cizinci, jako jsou Ostrované a bingtownští kupci, zatímco neprojevuje dostatečný respekt vůči vévodům z Šesti vévodství. Což nevěří své šlechtě, že si své domácí záležitosti dokáže spravovat sama? Leč klepy a reptání nabývaly na stále větší troufalosti. Myslí si snad, že nevěsta ze Šesti vévodství by nebyla pro jejího syna, napůl horala, dost dobrá? A ještě záludnější byly klepy, že došlo ke znevážení rodu vévody Shemshyho, neboť princ projevoval očividný zájem o lady Vance, dokud tomu jeho paní matka neučinila přítrž. Proč si královna předchází nafoukanou ostrovanskou narčesku, i když se mladý princ mohl přesvědčit, že blíže po ruce se mu nabízí vhodnější dáma?

Jelikož žádná z těchto stížností nebyla oficiálně zveřejněna, pro Kettricken bylo těžké na ně nějak reagovat. Přesto věděla, že tyto pomluvy nelze úplně ignorovat, protože by tím jen živila nespokojenost ve vévodech z Ripponu a Shoaksu a přispěla k tomu, aby se rozšířila i na ostatní vévody. Kettricken se proto rozhodla vyzvat všechny svoje vévody, aby vyslali své zástupce na poradní zasedání, jehož cílem bylo nalézt řešení, jak skoncovat s popravami lidí s vlohami k Moudrosti. Docílila tím pouze výsledků, které jsem předpokládal, navrhovali, ať všichni lidé nadaní Moudrostí za-evidují svá jména na seznam, aby se zajistilo, že nebudou nespravedlivě stíháni. Druhý návrh požadoval, aby byli tito lidé přemístěni do konkrétních vesnic a nabádáni k tomu, aby žili jen v rozmezí jejich hranic, za účelem vlastní ochrany. A nejvelkorysejší návrh ze všech počítal s tím, že by se všem lidem nadaným Moudrostí umožnilo přejít do Chalcedu nebo Bingtownu, kde by byli nepochybně vítanější než v Šesti vévodstvích.

Věděl jsem, jak se na tyto návrhy dívám já. I ti nejhloupější mohli postřehnout, že taková registrace a přesídlování v rámci Šesti vévodství by mohly být velice snadno předehrou k rozsáhlému masakru. Co se týče "přejití" do Chalcedu či Bingtownu, moc se to nelišilo od vyhoštění. Královna těmto poradcům jízlivě řekla, že jejich řešení postrádají představivost, a pověřila je, ať vymýšlejí dál. Právě v té době jeden mladík z Tilthu bezděčně nahrál královně do ruky. Nejapně pronesl, že popravy Moudrých "většinu lidí vůbec netrápí. Pravda je ta, že ti, kteří tuto zvířecí magii praktikují, přivolávají tyhle pohromy sami na sebe. Protože to vadí pouze Moudrým, snad byste měla hledat řešení u nich."

Královna se jeho návrhu okamžitě chopila. Úšklebek mu z tváře rychle zmizel a kuckání ostatních zmlklo, když prohlásila: "Konečně pozitivní návrh, který nepostrádá představivost. Jak mi moji poradci navrhli, tak se v této záležitosti zařídím." Snad jen Chade a já jsme věděli, že tímto nápadem se zaobírá už dost dlouho. Sepsala tedy královské prohlášení a nařídila kurýrům, aby ho rozvezli po Šesti vévodstvích, kde

mělo být nejenom předčítáno ve městech a vesnicích, ale též vyvěšeno na veřejných místech. Královna vyzvala lidi nadané Moudrostí, známé rovněž pod názvem Stará krev, aby utvořili delegaci, která by se s ní sešla, aby probrali způsoby, jak ukončit jejich nezákonné perzekvování a vraždění. Královna záměrně zvolila tato slova, navzdory Chadeovu nabádání, aby byla obezřelejší. Neboť si proti sobě popudila nejednoho šlechtice vznesením nepřímého obvinění, že ve svých panstvích schvalují vraždění. Přesto jsem obdivoval postoj, který zaujala, a předpokládal jsem, že ho ocení ostatní Moudří, i když jsem pochyboval, že by někdy přijela nějaká jejich delegace, aby s královnou rokovala v jejich zastoupení. Proč by měli riskovat své životy tím, že vstoupí ve známost?

Po svém katastrofickém pokusu vyjasnit si své neshody se šaškem jsem alespoň pochopil, že bude rozumné, když projevím větší obezřelost vůči Chadeovi, královně a princi. Zanechal jsem kousky svitku tam, kde je Chade musel nutně uvidět, na našem pracovním stole. Při náhodném setkání ve věži se mi naskytla příležitost, abych se ho v klidu zeptal, z jakého důvodu mi tu informaci zatajil. Takovou odpověď ze strany starého vrahouna jsem však nečekal: "Za daných okolností to byla věc příliš osobní na to, aby ses ji dozvěděl. Potřeboval jsem, abys mi pomohl zjistit, kde se nalézá princ, a abys ho bezpečně dopravil zpátky na Buckkeep. Kdybych ti to tehdy ukázal, nikdy by ses na to nezaměřil. Místo toho bys vynaložil všechny síly na to, abys zjistil, kdo ten dopis poslal, ačkoli nebylo vůbec jasné, že souvisí s princovým zmizením. Potřeboval jsem, abys do toho úkolu šel s chladnou hlavou, Fitzi. Nemohl jsem si nevybavit, jak jsi dříve býval vznětlivý a jak tě to často dohnalo až ke krajně zbrklým činům. A tak jsem tu informaci zadržel, jelikož jsem se obával, že by mohla odvádět tvoji pozornost od nejdůležitější části našeho úkolu."

Až tak úplně mě tím neuchlácholil, ale aspoň jsem si uvědomil, že Chade problémy dost často nahlížel z úplně jiné perspektivy, než bych čekal. Myslím, že klid, s jakým jsem jeho zdůvodnění přijal, ho skoro rozrušil. Očekával konfrontaci, kterou jsem donedávna rovněž zamýšlel. Působil bezmála zahanbeně, když mě ujistil, aniž bych ho k tomu pobízel, že nyní už vidí, že jsem dospěl, a že od něj nebylo správné ponechat si plné znění dopisu pro sebe.

"A co kdybych na to svoji pozornost zaměřil teď?" zeptal jsem se tiše.

"Bylo by to pro nás užitečné, dozvědět se, kdo ho poslal," připustil. "Ale ne za cenu toho, že ztratíme nebo nepatřičně rozptýlíme princova mistra Umění. Ani já jsem nezahálel a snažil se sledovat všechny stopy, které by nás mohly dovést zpátky k nim. Ale řekl bych, že se rozplývají dočista jako mlha. Na tu krysu jsem nezapomněl, ale i přes všechno mé šetření jsem nenalezl jedinou stopu po nějakém zvědovi, který by využíval Moudrost. Sám víš, že ani sledování Civila nám nic nevyneslo." Vzdychl. "Prosím tě, Fitzi, důvěřuj mi, že po té stopě půjdu sám, a dovol mi využít tě tam, kde jsi pro nás nejvíc důležitý."

"Pak už jsi tedy mluvil s královnou. A ona s mými podmínkami souhlasila."

Jeho zelené oči se zatvrdily, až získaly nádech měděné rudy. "Ne. Nemluvil. Doufal jsem, že to ještě jednou zvážíš."

"Vlastně jsem to udělal," řekl jsem a snažil se potlačit radost z šoku v jeho tváři. A potom, aby si nezačal myslet, že jsem kapituloval úplně, jsem dodal: "Rozhodl jsem se, že je to věc, kterou s ní musím probrat osobně."

"Dobře." Přemýšlel, co na to říci. "V tom se shodujeme. Požádám ji, aby si dneska udělala čas na rozmluvu s tebou." A s tím jsme se rozešli, v názorech jsme se sice neshodli, ale ani jsme se nepohádali. Na odchodu mne obdařil zvláštním pohledem, jako kdyby mu moje chování stále nešlo do hlavy. Vnuklo mi to pocit spokojenosti se sebou samým, avšak i lítosti, že jsem si tuhle lekci neosvojil dřív.

A tak když mi dal vědět, že mám smluvenou schůzku s královnou, opět jsem k ní přistupoval s klidem. Kettricken přichystala malý stolek s vínem a sušenkami. Před vstupem do místnosti jsem se snažil navodit maximální vyrovnanost. Asi díky tomu jsem dokázal postřehnout její ostražitost.

Když jsem vešel, královna tam stála vysoká a sebejistá, ale já jsem zpozoroval, že její klid je něco jako zbroj. Také ona ode mě očekávala ostrá slova a rozhořčené chování. Její obezřelý postoj mě málem vyprovokoval k tomu, abych jí vyčetl, jak mne zraňuje její očividný názor na mou povahu. Místo toho jsem se hluboce nadechl a potlačil ten stoupající příliv ukřivděnosti. Přiměl jsem se ke klidu, s nímž jsem jí vysekl poklonu a počkal, až mě sama vyzve, ať si sednu ke stolu za ní, a i potom jsme si vyměnili pár zdvořilostních poznámek ohledně počasí a zdraví, než jsem zavedl řeč na skutečný důvod své návštěvy. I

přesto jsem si všímal, jak má mírně zúžené koutky očí, které mi jasně říkaly, že je neustále připravena na nějakou tirádu. Kdy všichni tito lidé, kteří mě znali nejlépe, dospěli k názoru, že jsem takový iracionální, nevrlý muž? Ale pak jsem rezolutně potlačil i úvahy o tom, kdo by tím vším mohl být vinen. Místo toho jsem se střetl s královniným pohledem a tiše se zeptal: "Co se chystáte udělat s Nettle?"
Na okamžik jsem uviděl, jak se její modrozelené oči rozšířily bezmála v šoku. Pak se vzpamatovala. Opřela se o opěradlo židle a okamžik si mne zamyšleně měřila. "Co ti o tom říkal Chade?" opáčila.
Proti své vůli jsem se usmál. Na chvíli mě opustily veškeré obavy týkající se mé dcery. Slyšel jsem se, jak říkám: "Chade mi říkal, ať si dávám pozor na ženy, které odpovídají na otázku otázkou."
Chvíli jsem si myslel, že jsem to se svým bonmotem přehnal. Pak se jí však na tváři objevil vstřícný úsměv. Nostalgicky, jen co se ten úsměv objevil, polevila ve své ostražitosti vůči mně. Najednou jsem si všiml, že za tou poklidnou fasádou je královna zemdlená a ustaraná. Jako ňafající psíci na ni doráželo příliš mnoho starostí. Princovy zásnuby s nevyzpytatelnou narčeskou a jeho zcela absurdní "výprava", problém s Moudrými, politický neklid šířený Piebaldy, její hašteřiví šlechtici a ještě k tomu Bingtown s jeho válkou a draky, to vše soupeřilo o její pozornost. A jako může náhodný poryv větru znovu roznítit pohaslý uhlík, tak ve mně její usouzený výraz oživil dávnou vzpomínku na lásku, kterou k této ženě choval Verity. Pouto Umění, které mne pojilo s mým králem, mi občas dalo nahlédnout do jeho citů. Přesto to byl divný pocit, vnímat to dávné vlnění jeho lásky k ní. Kvůli němu, jakož i kvůli citům, které jsem k ní choval já sám, jsem pocítil náhlou a nutkavou obavu o její osobu. Když se vsedě opřela, očividně s úlevou, že neusiluji o konfrontaci s ní, na chvíli jsem se zastyděl. Ve víru svých vlastních obav jsem až příliš často zapomínal na to, že ostatní lidé si nesou stejně těžká břemena.
Vydral se z ní potlačovaný vzdech. "Fitzi, jsem moc ráda, že jsi přišel sám, abys to se mnou probral. Chade je moudrý rádce, zkušený a věrný trůnu Farseerů. Když má světlé dny, dokáže jasně vidět do státních záležitostí. Rovněž se vyzná v srdcích mého lidu. Jeho rady jsou moudré a solidní. Jenže když se se mnou baví o Nettle, mluví vždycky jako poradce trůnu." Natáhla se přes stůl a položila svoji útlou ruku shora na mou zhrublou dlaň. "Raději bych si promluvila s jejím otcem, jako jeho přítelkyně."
Cítil jsem, že je to velmi vhodná doba na to, abych setrval v mlčení.
Královnina ruka stále spočívala na mé, když prostě řekla: "Fitzi, Nettle by se měla školit v Umění. A ty to v hloubi svého srdce víš. Nejenom proto, aby byla chráněna před nebezpečími, která z této magie plynou, provozuje-li ji někdo neskolený - ano, něco jsem si přečetla v těch svitcích, když jsem přemýšlela, jak naložit s Dutifulovým potenciálem - ale i proto, kým ona je. Potenciální farseerovskou dědičkou."
Její slova mi vyrazila dech. Čekal jsem, že se budeme bavit o tom, zda je či není rozumné učit Nettle Umění, nikoli to, že dojde na tuhle starší, mnohem vážnější hrozbu, která na čas ustoupila do pozadí. Nedokázal jsem nalézt slova, jimiž bych vyjádřil svůj úlek, ale to bylo jen dobře. Moje královna ještě nedomluvila.
"Nemůžeme změnit to, kým jsme. Já jsem navždy Verityho královna. Ty jsi Chivalryho syn, nelegitimní, avšak přesto Farseer. Ale jsi zároveň mrtvý pro náš lid, a Chade je jako Farseer již v letech a neuznaný. August, jak oba víme, nikdy nepřišel úplně k sobě poté, co se Verity jeho prostřednictvím spojil se mnou. Můj král, jak jistě vím, nikdy neměl v úmyslu způsobit svému bratranci takovou škodu, ale to jsme opět u toho. Nemůžeme změnit to, kým jsme, a August, ač podle jména Farseer, je popletený a předčasně zestárlý muž. Nelze o něm seriózně uvažovat jako o možném dědici trůnu v případě, že by Verityho linie zanikla."
Svou pečlivě koncipovanou logikou si získala mou pozornost. Přistihl jsem se, že jsem nucen přikyvovat na souhlas, i když jsem viděl, kam v řetězci svých úvah nevyhnutelně spěje.
"Ale musí existovat, musí vždycky existovat jeden, který stojí v záloze, připravený usednout na trůn, kdyby všechno ostatní selhalo." Zahleděla se mimo mne. "Tvá dcera, jakkoli je pro svůj lid neviditelná, nicméně figuruje jako další v řadě. Nemůžeme změnit nic na tom, kým Nettle je. Žádné sebevětší přání ať už ze strany kohokoli jí nemůže ubrat na tom, že je Farseerová. Kdyby vyvstala ta potřeba, FitzChivalry Farseere, tvoje dcera musí sloužit. Tak jsme si to dohodli, tehdy před léty. Vím, že tehdy jsi byl proti, když jsme v Jhaampe vytáhli ty dokumenty. Vím, že jsi pořád proti. Ale ona je uznanou Farseerovou, tebou jako otcem, mnou jako královnou, a pěvkyně, jíž jsi o tom vypověděl pravdu, to

všechno dosvědčila. Ten písemný dokument stále existuje, Fitzi, protože musí. I kdybychom ty a já a Chade a Starling Birdsong, všichni naráz zemřeli, přesto bude v pokladnici nalezen ten dokument, s dodatkem, který udává, kde ji možno nalézt. Tak to musí být, Fitzi. Nemůžeme změnit její rodokmen, nemůžeme anulovat její narození. Nebo by sis tohle doopravdy přál? Myslím si, že ne. Neboť i přát si něco takového je urážkou bohů."
A potom se to stalo znovu. Pojednou jsem ji uzřel jinýma očima. Zhasilo to ve mně všechen hněv, ten nenadálý náhled do způsobu myšlení své královny. Pro Kettricken to bylo nezměnitelné, že Nettle zaujímá místo v řadě dědiců trůnu. Pro ni to nebyla otázka toho, co si přeji já nebo co si přeje ona. Prostě to tak bylo a my jsme do toho neměli co zasahovat. Nettle pro ni nebyla předmětem smlouvání. Nemohla souhlasit s tím, že ji zprostí povinnosti, k níž se zrodila. Takhle to Kettricken viděla.
Zhluboka jsem se nadechl, ale ona pozvedla prst, aby mě požádala, ať ji nechám dokončit její úvahy. "Já vím, že se děsíš pomyšlení, že by se z Nettle stala Sacrifice. Také já se modlím, aby k tomu nikdy nedošlo. Pomysli, co by to znamenalo pro mne: že by byl můj syn mrtev či z nějakého důvodu nezpůsobilý služby. Jako matka zatlačuji takovou možnost do nejhlubšího pozadí své mysli, zatímco snažně prosím osud, aby Nettle nikdy nezatížil korunou. Avšak i když oba doufáme, že k něčemu takovému nikdy nedojde, musíme být připraveni, že kdyby se to mělo stát, ona bude připravena sloužit dobře svému lidu. Měla by být školená nejen v Umění, ale také vzdělaná v jazycích, v historii své země a svého lidu a v protokolu a tradicích, jež souvisejí s trůnem. Je to ze strany nás obou ledabylost, že dosud nebyla v těchto věcech instruována, a neodpustitelná ledabylost, že žije v nevědomosti o tom, jaká je její pokrevní linie. Pokud někdy nadejde doba, kdy bude muset sloužit, myslíš si, že někomu z nás poděkuje za to, že jsme ji ponechávali v nevědomosti?"
A tohle byla další rána, již utrpělo mé přesvědčení. Svět se se mnou točil a já jsem náhle pochyboval o všech rozhodnutích, která jsem kdy v souvislosti s Nettle učinil. Udělalo se mi mdlo, když mi došla holá pravda. Řekl jsem ji nahlas. "Asi by mě nenáviděla za to, že jsem ji ponechával v nevědomosti. Ale přesto nevidím způsob, jak to v této pozdní době změnit, aniž by byly napáchány ještě větší škody."
Svezl jsem se na židli zpět. "Kettricken, jakkoli se ti to může jevit jako nedbalost, přesto tě zapřísahám. Nech ji nadále žít tak, jak žije. Když mi na to řekneš ano, pak ti slibuji, že s ochotným srdcem vyvinu všechny své síly, abych zajistil, že nebude nikdy muset sloužit jako Sacrifice." Polkl jsem a pak jsem se zavázal znovu. Opět jsem stál před farseerovským panovníkem a svěřoval do jeho rukou svůj život. Tentokrát jsem to dělal jako dospělý muž. "Ze všech sil se vynasnažím vytvořit pro Dutifula koterii. Budu sloužit jako mistr Umění."
Královna si mne měřila nevzrušeným zrakem. Po chvíli se zeptala: "A v čem je tahle nabídka z tvé strany nová, Fitz-Chivalry? Nebo v čem je ta žádost nová vůči mně?"
V těch otázkách se tajila určitá výtka. Sklopil jsem hlavu a akceptoval ji. "Snad v tom, že nyní budu sloužit namouduši ochotně."
"A akceptuješ rovněž královnino slovo a nebudeš žádat, aby ti ho potvrdila znovu? Povím ti to jasně. Dovolím, aby tvá dcera, Nettle Farseerová, zůstala, kde je, v Burrichově péči, dokud to pro nás bude bezpečné. Akceptuješ to, že dostojím svým slovům, která jsem ti dala?"
Další výtka. To jsem tolik ranil její city svou opakovanou žádostí, aby nechala Nettle na pokoji? Možná.
"Ano," pravil jsem tiše.
"Dobře," řekla, a napětí, které mezi námi bylo, vzápětí polevilo. Ještě nějakou dobu jsme seděli mlčky u stolu, jako by ticho mezi námi mělo být dovršením našich prohlášení. Pak mi beze slova nalila víno a postavila přede mě nevelký kořeněný koláč. Nějakou dobu jsme jedli a rozmlouvali, ale jen o bezvýznamných věcech. Nezmínil jsem se jí o tom, že Dutiful mě povýšeně ignoruje. To jsem si chtěl s princem vyřešit sám. Nějak.
Když jsem se zvedl k odchodu, vzhlédla ke mně a usmála se. "Je to podle mne ostuda, FitzChivalry, že s tebou mohu hovořit tak málo. Mrzí mě všechny ty přetvářky, k nimž jsme nuceni okolnostmi, poněvadž to mezi námi vytváří odstup. Postrádám tě, příteli můj."
Odešel jsem od ní, ale když jsem šel, odnášel jsem si ta slova s sebou jako požehnání.
7 Otcové

Pokud má obchodní kapitán sdostatek silné kontakty s Jamaillií, je docela dobře možné, že se mu tam podaří naplnit svoje nákladové prostory cenným zbožím z mnoha dalekých a cizokrajných přístavů. Získá výhodu spočívající v tom, že bude mít na prodej toto exotické zboží, aniž by musel čelit rizikům, která vždy obnáší daleká námořní plavba pro posádku i loď. Za ušetřené starosti bude samozřejmě muset zaplatit penězi, ale taková už jsou pravidla obchodu, s nimiž musí rozumný obchodník počítat.
Jamaillia není jenom neseverněji položený přistav, který často navštěvují obchodníci ze Spice Islandu, je to i jediný přístav navštěvovaný Velkou plachetní flotilou. Tyto lodě jezdí do Jamaillie (kterou po barbarsku nazývají Západní přístav) jako flotila, ale jen jednou za tři roky. Jaká nebezpečí během téhle plavby podstupují, to je vidět na jejich potrhaných plachtách a znavených námořnících. Zboží, které přivážejí, je exotické i drahé zároveň. Tyhle lodě jsou jediným zdrojem rudého koření a gumózy. Jelikož veškeré zásoby těchto věcí vždy skoupí satrapův palác a jen velmi málo se jich dostane zpátky na trh, můžeme je s klidem pustit z hlavy jako položky, které jsou pro běžné obchodníky nedostupné. Avšak ostatní položky, které tyto lodě přivážejí, mohou být k maní pro prozíravého obchodníka, který má dost štěstí a rozumu na to, aby se jeho návštěva Jamaillie shodovala s příjezdem Velké plachetní flotily.

"RADY OBCHODNÍM NÁMOŘNÍKŮM"
OD KAPITÁNA BANROPA

Uběhlo dalších několik dní. Lord Golden se vynořil ze své ložnice, napulírovaný a kultivovaný jako vždycky, aby všem oznámil, že se opět těší dokonalému zdraví. Jamaillianske kosmetické kreace, na kterých každé ráno tak pečlivě pracoval, byly ještě výstřednější. Občas nosil na tváři šupinatý vzor i v průběhu dne. Tušil jsem, že to má odvést pozornost od jeho ztmavlé kůže. Muselo to přinést úspěch, protože nikdo se o ničem nezmínil. Dvůr přivítal jeho uzdravení s nadšením a jeho popularita nijak nepoklesla.
Opět jsem se ujal svých povinností jeho sluhy. Odpoledne se lord Golden občas ve svých komnatách bavil pořádáním hazardních her nebo poslechem najatých pěvců. Mladá šlechta, mládenci i dívky, mezi sebou soupeřila o to, aby je pozval. Při těchto příležitostech jsem se zdržoval ve svém pokoji, abych mu byl po ruce, anebo mi dal úplně volno. Pořád jsem ho doprovázel na jeho kratochvilných projížďkách ve společnosti ostatní šlechty a pořád jsem stával za jeho židlí při okázalých večeřích. Nicméně tyto události byly nyní vzácnější. S odjezdem Ostrovanů a bingtownských kupců osazenstvo hradu značně prořídlo a vrátilo se k normálnějšímu životu, zatímco šlechta Šesti vévodství se vrátila na svá panství. Hazardních her, loutkových představení a ostatních zábav ubylo. Večery byly delší a klidnější. Pokud jsem večer dostal na hodinku volno, často jsem ji strávil ve Velkém sále. Hradní děti se u krbů opět věnovaly svým studiím, zatímco tkalci tkali a šípaři vyráběli šípy. Spolu s přízí se zde odvíjely i nejrůznější historky a klípky. Kouty místnosti tonuly ve stínech, a když jsem se pokusil, mohl jsem si předstírat, že je to Buckkeep z dob mého dětství.
Jen ze šaška mi už nebylo dáno spatřit vůbec nic. Ani slovem či posunkem mi lord Golden nikdy nenaznačil, že jsme něco jiného než to, zač nás pokládá Buckkeep: pán a sluha. Nikdy jsem od něj neslyšel jiná slova než ta, která odpovídala charakteru mluvy lorda Goldena. A když jsem si dovolil utrousit nějaký vtípek, který vybočoval z tohoto rámce, on to prostě ignoroval.
Propast, která se v té izolaci rozevřela v mé duši, mě překvapila. S každým dnem byla širší a širší. Když jsem se jednoho dne vrátil ze cvičiště, kde jsem se tužil v šermu s Wimem, našel jsem na své posteli docela malý balíček. Uvnitř plátěného měšce jsem objevil červenou píšťalku navlečenou na zeleném provázku. "Pro Thicka," zněl vzkaz napsaný šaškovým čitelným rukopisem. Doufal jsem, že je to nějaká nabídka ke smíru, jenže když jsem se odvážil lordu Goldenovi poděkovat, vzhlédl od herbáře, ve kterém si právě listoval, a v očích měl roztržitý a dost podrážděný výraz. "Nechápu, zač mi tu děkuješ, Tome Badgerlocku. Nevzpomínám si, že bych ti dal nějaký dárek, natož červenou píšťalku. Nesmysl. Najdi si nějakou jinou kratochvíli, kterou by ses zabavil. Já si čtu."
A tak jsem se stáhl do ústraní při vědomí, že píšťalka nebyla zhotovena jako projev laskavosti vůči mně, nýbrž jako upřímně míněný dárek pro Thicka, od někoho, kdo dobře ví, co to je být ignorován nebo zesměšňován. Se mnou to ve skutečnosti nemělo co dělat. A při té myšlence mi srdce v hrudi o další

kousek pokleslo.
A ještě horší bylo, že neexistoval nikdo, komu bych mohl o svém trápení vypovědět, pokud bych se ovšem nechtěl svěřit se vší svou stupiditou Chadeovi. A tak jsem to mlčky snášel a snažil se, aby na mně nebylo nic znát.
V den, kdy mi dal šašek píšťalku, jsem si řekl, že jsem připraven vzít si do parády svoje nezvedené žáky. Bingtownští kupci byli pryč a spolu s nimi i Selden Vestrit. Bylo načase, abych se pustil do toho, co jsem slíbil královně.
Nejprve jsem zavítal do Chadeovy věže a pak jsem vylezl nahoru do věže Umění. Když se Dutiful jako obvykle nedostavil, otevřel jsem dokořán okenice vstříc chladu a tmě zimního jitra. Usedl jsem do Verityho křesla a zasmušile zíral do té temnoty. Věděl jsem, že Chade již instruoval Dutifula, ať za mnou přijde, a že dokonce upravil princův společenský rozvrh tak, aby se mnou mohl trávit více času. Nic se však nezměnilo. Od doby, co princ odhalil povel, který jsem mu vtiskl Uměním, a zrušil ho, se za mnou nedostavil ani na jedinou lekci. Nechal jsem Dutifula v jeho svévolném chování zajít dále, než by to kdy Verity toleroval mně. Když byl princ ponechán sám sobě, odmítal za mnou přijít. Zavrhl jsem své pochybnosti ohledně toho, zda je mé jednání rozumné. Několikrát jsem se zvolna, zhluboka nadechl studeného přímořského vzduchu a zavřel jsem oči. Soustředil jsem své Umění do ostrého a dožadujícího se paprsku.
Dutifule. Přijď hned za mnou.
Nezaznamenal jsem žádnou odpověď. Buď žádnou nevyslal, nebo mě prostě ignoroval. Rozšířil jsem své vnímání jeho osoby. Bylo však velice obtížné ho uchopit. Dospěl jsem k závěru, že se přede mnou záměrně blokuje, že se ohradil Uměním, abych k němu nemohl. Opřel jsem se do těch zábran a nabyl jsem takřka jistotu, že spí. Prověřil jsem sílu jeho zdí. Věděl jsem, že bych je mohl prorazit, kdybych se pro to rozhodl. Nadechl jsem se a sebral v sobě síly, abych udělal přesně to. Pak jsem najednou změnil strategii. Místo toho jsem se opřel do jeho zdí, vyvíjeje záludný tlak. Vzdáleně jsem ucítil, jak se mi na rtech objevil slabý úsměv. Technika Nettle, pomyslel jsem si, zatímco jsem skrze jeho obranu proklouzl do jeho spící mysli.
Pokud snil, nedokázal jsem to vycítit. Jako tichá tůň se kolem mne prostíral jen klid jeho nic netušící mysli. Žbluňkl jsem do ní jako oblázek. Dutifule.
Trhl sebou, jakmile mě vzal na vědomí. Jeho okamžitou reakcí bylo pobouření. Vypadni! Pokusil se mě ze své mysli vyrazit, ale já jsem byl již za jeho zábranami. Kladl jsem mu klidný odpor, nedávaje najevo žádnou agresivitu, prostě jsem se odmítal nechat vystrnadit. A on se proti mně, stejně jako když jsme spolu poprvé zápasili, vrhl v záchvatu zuřivosti a bez nějaké strategie. Držel jsem, schytávaje mentální rány, zatímco on se vyčerpával tváří v tvář mé neochvějnosti. Když už byl bezmála ochromený vyčerpáním, znovu jsem promluvil.
Dutifule. Prosím, přijď do věže.
Lhal jsi mi. Nenávidím tě.
Nelhal jsem ti. Udělal jsem chybu, aniž bych chtěl. Pokoušel jsem se to zrušit, věřil jsem, že jsem to už zrušil. A pak, v tom nejhorším možném okamžiku, jsme oba zjistili, že to tak nebylo.
Držel jsi mě na uzdě. Nutil jsi mě poslouchat tvou vůli, od prvního okamžiku, co jsme se potkali. Zřejmější mě přinutil i k tomu, abych si tě oblíbil.
Pátrej ve své paměti, Dutifule. Zjistíš, že to tak nebylo. Ale já se o té věcí tímhle způsobem už bavit nebudu. Přijď do věže Umění. Prosím.
Nepřijdu.
Budu tě čekat.
A s tím jsem se z jeho mysli stáhl.
Nějakou dobu jsem jen seděl, sbíraje své síly a myšlenky. Lebku mně svírala bolest, dožadující se pozornosti. Odvrhl jsem ji. Zhluboka jsem se nadechl a opět vyrukoval ven.
Najít Thicka bylo snazší. Z jeho mysli se řinula hudba, ryze jeho vlastní, jedinečná hudba, poněvadž postrádala zvuk. Když jsem ji nechal vplynout bez zábran do své mysli, byla ještě podivnější, protože nesestávala z tónů flétny nebo harfy. Na okamžik jsem sejí nechal okouzlit. Na jedné úrovni byly "noty" jeho písně obyčejnými útržky z každodenního života. Klapání kopyt, řinkot talířů na stole, zvuk větru v

komíně, zvonění mince upuštěné na dlažbu. Byla to hudba utvářená zvuky života. Pak jsem do ní vklouzl hlouběji a zjistil jsem, že na této nové úrovni to není hudba, nýbrž vzor. Zvuky byly jeden od druhého oddělené rozdílnými stupni výšek, ale vévodil tomu určitý vzor, stejně jako tomu, jakým způsobem se opakovaly. Bylo to podobné, jako když se člověk blíží k tapiserii. Nejprve vidí celý obraz a při bližším pohledu pak odhalí použitý materiál, z něhož jednotlivé výjevy sestávají. Při ještě hlubším pohledu objeví jednotlivé stehy, rozdílné barvy a texturu vláken.
S potížemi jsem se vyprostil z Thickovy písně. Žasl jsem nad tím, jak může tak prostá mysl zplodit tak složitou a prokomponovanou hudbu. A v dalším okamžiku jsem ho pochopil. Tato hudební výšivka vyznačovala rámec jeho myšlení a jeho světa. Právě tomuhle věnoval pozornost, zařazuje každý zvuk, který zaslechl, na to správné místo v obrovské škále zvuků. Nebyl proto žádný div, že se tak málo zamýšlel či soustředil na malicherné starosti světa, jak ho vnímal Chade a já. Kolik pozornosti jsem například já věnoval zvuku zurčící vody nebo vyzvánění meče na kamenném brousku?
Přišel jsem k sobě a přistihl se, že sedím ve Verityho křesle. Měl jsem pocit, jako kdyby má mysl byla houba, jež byla předtím ponořená do vody plné hudby. Musel jsem Thickovu píseň nechat odtéci, než jsem se mohl vrátit zpátky ke svým myšlenkám a záměrům. Po nějaké době jsem znovu nasál do plic vzduch, ustálil svou mysl a vyplul ven.
Tentokrát jsem si dal pozor, abych o jeho hudbu jen okrajově zavadil. Zde jsem se zarazil, pokoušeje se přijít na to, jak bych ho na sebe upozornil, aniž bych ho vyděsil. Jemně, jak to jen šlo, jsem ho kontaktoval. Thicku?
Vzápětí jsem ucítil náraz jeho strachu a hněvu, který byl jako herda pěstí do břicha. Jako když rýpne do spící kočky. Uprchl, ale ještě předtím mě stihl hodně poškrábat. Otřesen, otevřel jsem oči a skrze věžní okno se mi naskytl výhled na vlny valící se k pobřeží. I tak bylo těžké vpravit se zpátky do těla a přesvědčit se, že tam patřím. Udělalo se mi mdlo. Nuže, první pokus ti vyšel skvěle, pomyslel jsem si trpce. Nějakou dobu jsem jen zklamaně seděl. Dutiful nepřijde a Thick odmítá jakýkoli výcvik z mé strany. K téhleté sérii porážek jsem připojil ještě myšlenku, že jsem neslyšel nic o Hapovi od okamžiku, kdy jsem ho vyzval, ať se se svým mistrem usmíří sám. Žasl jsem nad svou schopností zasévat deziluze a nespokojenost do duší lidí z okruhu těch, jež jsem měl nejraději.
Ještě jeden pokus, slíbil jsem si. Potom se vrátím do svého neutěšeného pokoje a vzápětí oznámím lordu Goldenovi, že jeho mrzký sluha si bere den volna. Vypravím se dolů do města Buckkeep a pokusím se nějak zkontaktovat Hapa.
Vzal jsem do ruky červenou píšťalku a zamyšleně na ni hleděl. Šašek se skutečně překonal. Byla mnohem nápaditější než kterákoli z šestákových píšťalek, jež jsem kdy viděl. Byla zdobená malinkými ptáčky. Přiložil jsem ji ke rtům a zkusil na ni zahrát pár tónů. Když jsem byl malý, Patience se mě pokoušela naučit hrát na několik hudebních nástrojů. Na žádném z nich mi to moc nešlo. Přesto se mi nyní podařilo vyloudit z píšťalky tóny obyčejné dětské písničky. Zahrál jsem ji několikrát, marně se ale pokoušeje vybrousit svůj neumělý přednes. Pak jsem se zvrátil na opěradlo křesla, píšťalku pořád přiloženou ke rtům. Zatímco jsem hrál, zapátral jsem Thickovým směrem, pokoušeje se vysílat k němu jen pisklavé tóny píšťalky spíše než nějaké myšlenky či narážky svědčící o mé přítomnosti. Tóny pronikly do jeho vlastní hudby a nějakou dobu jsme spolu vyluzovali nervy a sluch drásající kakofonii. Pak jeho tóny odezněly, když se soustředil na moje.
Co to bylo?
Ta myšlenka nebyla určená mně: pouze zapátral kolem, aby zjistil, odkud ten zvuk přichází. Dal jsem si záležet, aby myšlenka, kterou jsem k němu vyslal, byla co nejjemnější. Nepřestával jsem hrát a do toho jsem mu řekl: To je červená píšťalka. Na zeleném provázku. Je tvoje, pokud chceš přijít a vzít si ji.
Dlouhá chvíle obezřelého přemítání. Až pak: Kam?
Získal jsem okamžik k zamyšlení. Dole u schodů vedoucích do věže Umění stála stráž. Nemohl jsem říci Thickovi, aby přišel touto cestou. U dveří by ho otočili zpátky. Chade ho seznámil alespoň z částí labyrintu tajných chodeb v hradních zdech. Věděl jsem, že bych měl konzultovat Chadea, než mu odhalím víc, ale tohle byla příliš dobrá příležitost na to, abych ji propásl. Chtěl jsem vědět, jestli bych dokázal provést Thicka chodbami prostřednictvím mentálního spojení. Nejen že bych si tím zjistil, nakolik jsme za současného stavu schopni mezi sebou komunikovat Uměním, ale zároveň bych si utvořil

představu o tom, čeho je Thick schopen. Nemohl jsem příliš dlouho váhat. Přijď za mnou tudy. Ukázal jsem mu mentální obraz Chadeovy věžní komnaty. Pak jsem mu, krok za krokem, vyobrazil chodby, jimiž by musel projít, aby se dostal do věže Umění. Nespěchal jsem, ale ani jsem neotálel. Skončil jsem se slovy: Kdyby ses ztratil, spoj se se mnou. Pomůžu ti.
Pak jsem naše spojení jemně přerušil. Opřel jsem se v křesle a zamyšleně hleděl na píšťalku ve své ruce. Doufal jsem, že jsem ho dostatečně navnadil. Položil jsem ji na stůl a vedle ní postavil figurku ženy. Byla to figurka, kterou princ našel na pláži, kam nás zavedly kameny Umění. Aniž bych pořádně věděl proč, přinesl jsem ji z Chadeovy věže, abych ji princi vrátil. Náhle mi hrklo u srdce, když jsem si vzpomněl na pera, která jsem našel na téže pláži. S tímto objevem jsem se šaškovi nikdy nesvěřil. Vždycky jsem měl dojem, že na to není ta správná doba. A teď jsem si říkal, jestli někdy bude. Zapudil jsem tu myšlenku z hlavy. Soustředil jsem se na to, co jsem dělal nyní.
Otřel jsem si z čela pot. Když jsem vstal, zjistil jsem, že se trochu třesu. Toho rána jsem praktikoval Umění v míře, v jaké už dlouho ne. Bolest hlavy byla podle toho taky větší, na moji lebku až příliš velká. Kdybych měl po ruce kotlík, hrnek, vodu a elfí kůru, nejspíš bych si ji dopřál. Místo toho jsem se musel zklidnit tím, že jsem si nalil pořádnou dávku brandy a vyklonil se na nějakou dobu z okna.
Když jsem uslyšel šoupavé kroky, které mířily po věžních schůdcích vzhůru, myslel jsem, že je to nějaký strážník. Popadl jsem láhev a sklenku a uchýlil se do zešeřelého kouta místnosti, kde jsem zůstal nehybně stát. Uslyšel jsem v zámku zarachotit klíč a dveře se otevřely. Potom vešel Dutiful. Zavřel za sebou dveře a pak se rozhlédl po zdánlivě prázdné místnosti. Ve tváři se mu jasně zračila podrážděnost. Popošel ke stolu a opět se rozhlédl po komnatě. Pomalu mi začalo svítat. Jakkoli byl princ nadaný Moudrostí, nebyl tak silný jako já. I když byl v místnosti se mnou, pořád o mé přítomnosti nevěděl. Bylo to pro mě nové zjištění: že lidé s Moudrostí v krvi mohou tuto magii, stejně jako v případě Umění, ovládat na rozličných stupních. Odvrhl jsem tu myšlenku na později.
"Tady." Když jsem promluvil, princ poskočil, načež si mě všiml, když jsem vystoupil ze stínu, s lahví a sklenkou v ruce. Zabodl se do mě zlostným pohledem, když jsem přišel ke stolu a postavil na něj láhev a sklenici. "Přeji dobré ráno, můj princi."
Důrazně, se značným pohrdáním v hlase, mi řekl: "Tome Badgerlocku, jsi propuštěn. Už si více nepřeji, abys mne něčemu učil. Promluvím si s matkou, aby tě nechala úplně odstěhovat z Buckkeepu."
Zachoval jsem klid. "Jak si přejete, můj princi. Nepochybně by to bylo i pro mě nejsnazší řešení."
"Tady nejde o to, co je pro mě ‚nejsnazší'. Tady se jedná o zradu a věrolomnost. Použil jsi Umění proti mně, svému právoplatnému princi. Mohl bych si vyžádat tvé potrestání. Ba i popravu."
"To byste mohl, můj princi. Anebo byste mě mohl požádat o vysvětlení."
"Žádné vysvětlení by nemohlo omluvit to, čeho ses dopustil."
"Já jsem ale neřekl, že byste po mně mohl žádat omluvu. Řekl jsem, že byste mě mohl požádat o vysvětlení."
V tomto bodě se naše konverzace zadrhla. Já jsem odmítal sklopit zrak. Upřeně jsem jeho pohled opětoval. Byl jsem rozhodnut, že mě musí zdvořile požádat o vysvětlení, než ode mne uslyší nějaké další slovo. On se zdál být stejně tak rozhodnutý, že mě zpraží svým princovským pohledem, dokud se nerozhodnu poprosit ho o odpuštění.
Napětí v ovzduší nahrávalo mně.
"Na vysvětlení je dávno pozdě."
"To možná je," připustil jsem a opět jsem čekal.
"Podej mi vysvětlení, Tome Badgerlocku."
Od věci by nebylo slůvko "prosím", ale vytušil jsem, že víc se už sklonit nedokáže. Chlapecká hrdost může být pěkně křehká.
Přešel jsem ke stolu a dolil si sklenici. Tázavě jsem pozvedl láhev jeho směrem, ale on prudce zavrtěl hlavou, odmítaje napít se s někým jako já. Vzdychl jsem. "Kolík si toho pamatuješ z té pláže? Z té, na kterou jsme uprchlí přes ten kamenný pilíř?"
Tvář se mu poněkud zachmuřila a získala ostražitý výraz. "Já…" Ocitl se velmi blízko lži. Potom řekl: "Vybavují se mi útržky. Ztrácí se to, jako sen, a pak mi najednou, čistě a jasně, vytanou v mysli nějaké momenty. Vím, žes použil Umění, abys nás tam dostal. Nějak mě to oslabilo a dezorientovalo. Tuším, že

právě tehdy jsi mě očaroval a získal nade mnou moc."
Vzdychl jsem. Ukazovalo se, že to bude mnohem obtížnější, než jsem čekal. "Vybavuješ si dobu strávenou u ohně, kdy jsi na mě zaútočil? Kdy jsi na mě zaútočil, pevně odhodlaný mě zabít?"
Na chvíli uhnul pohledem stranou, načež přikývl, jako by byl překvapen tím, že si to pamatuje. "Ale neudělal jsem to tak úplně o své vůli. A ty to víš. Peladine se i tehdy snažila kontrolovat moje tělo. A já jsem tě tehdy neznal. Pokládal jsem tě za svého nepřítele!"
"Ani já jsem neznal tebe! Stejně jako tě neznám teď. Přesto jsme už tehdy byli spojeni Uměním, poněvadž už jednou předtím jsem musel vyrazit za tvou duší a přitáhnout ji zpátky do tvého těla." Zarazil jsem se, a potom si řekl, že nebudu mluvit o té další bytosti, na kterou jsem narazil, o té velké bytosti, která nám oběma pomohla vrátit se. I pro mě byla tahleta vzpomínka pořád zastřená. Raději jsem nechtěl mluvit o něčem, co jsem mu nemohl vysvětlit. Nadechl jsem se a pravil: "Věděl jsem, že Peladine je uvnitř tebe. A že se nezastaví před ničím, jenom aby mě zabila, i kdyby tím měla uškodit tobě. Děsilo mě to. A pak, v návalu vzteku a ze strachu o svůj život, jsem ti přikázal: ‚Dutifule, nebojuj se mnou.' Byl to povel Umění. Povel, který se ti vtiskl do mysli s mnohem větší silou, než jsem zamýšlel. Nikdy jsem to nechtěl udělat, Dutifule. Byla to nehoda, které jsem litoval a kterou jsem se snažil napravit. Myslel jsem, že jsem to již napravil." Cítil jsem, jak mi ústa zkřivil nechtěný úsměv. "Myslel jsem, že jsem to z tebe sňal, až do posledního okamžiku, kdy jsem se ti snažil zabránit v pošetilém prohlášení uvnitř sálu. Teprve pak jsem postřehl, že z povelu pozůstává ještě stín, a tys ho zrovna v té chvíli zlomil."
"Ano. Zlomil jsem ho." Řekl to s uspokojením. Pak se do mě znovu zabodl zlostným pohledem. "Ale při vědomí, že existoval, při vědomí, že jsi schopen udělat mi něco takového, jak ti vůbec mám znovu důvěřovat?"
Ještě stále jsem přemýšlel nad tím, jakou mu na to dát odpověď, když vtom Thick otevřel dveře vedle krbové římsy. Tento zavalitý muž se vstupním otvorem, ověšeným pavučinami a pokrytým prachem, protáhl ještě hůře než já. Na okamžik zůstal stát, mžouraje ospalými očky na překvapeného prince a na mne. Čelist měl vystrčenou kupředu a zamyšleně vyplazoval jazyk z úst. Pak řekl: "Jdu si pro píšťalku."
"A taky ji dostaneš," odpověděl jsem. Vzal jsem ji ze stolu a podržel ji před ním, houpaje s ní na zeleném provázku. Laskavě jsem dodal: "A to Umění bylo dobré, Thicku. Řídil ses mými instrukcemi a hle, jsi tady."
Sunul se nedůvěřivě kupředu. Pochybuji, že poznal prince Dutifula, když za zády neměl trůn a na sobě státnický šat. Proto i jemu platil Thickův nasupený výraz, když řekl: "Nutili jste mě jít dlouhou cestu."
Popadl píšťalku a podržel si ji těsně před mžourajícími očky. Pak se zamračil: "Tohle není moje píšťalka!"
"Teď už ano," řekl jsem mu. "Je nová, zhotovená výlučně pro tebe. Vidíš na ní ty ptáčky?"
Otáčel jí v rukou, načež zdráhavě připustil: "Mám ptáky rád." Pak se otočil k odchodu, píšťalku přitisknutou k hrudi.
Princ na něj zíral s výrazem zděšení, které hraničilo s odporem. Věděl jsem, jak v Horách nakládají s takovými dětmi, jakým byl kdysi Thick, byl by odložen, ponechán na pospas rychlé a možná že i milosrdné smrti, stejně jako kdyby Burrich utopil znetvořené štěně. Ale královna Kettricken nařídila, abych toho muže učil. Mohly by životní hodnoty horala zabránit Dutifulovi v tom, aby Thicka akceptoval? Snažil jsem se nedoufat, že ho princ jako člena koterie odmítne. A chtěl jsem Thickův odchod oddálit.
"Nechceš si ji ani vyzkoušet, Thicku?"
"Ne." Thick už se sunul směrem ke dveřím.
"Zkus tu melodii, kterou si hraješ Uměním pro sebe. Tu, která zní la-da-da-da-de -" Zatímco jsem se mu snažil naznačit hudbu, kterou jsem již tou dobou znal zpaměti, Thick se prudce otočil a zpříma na mne pohlédl. Malá očka se mu třpytila vzteky.
"Moje!" rozkřikl se. "Moje píseň! Píseň mé mámy!" Přišel až ke mně, v očích vraždu. Pozvedl píšťalku, jako by to byl nůž, který by mi mohl vrazit do srdce.
"Promiň, Thicku. Neuvědomil jsem si, že je osobní." Jenže to jsem měl, došlo mi náhle.Ustoupil jsem před ním zpět. Měl obtloustlé tělo, krátké a neohrabané končetiny a vypasené břicho. Věděl jsem, že ve fyzickém boji bych ho dokázal přemoci. Rovněž jsem věděl, že by to znamenalo zranit ho, neboť by to byl jediný způsob, jak ho porazit. A to jsem nechtěl. Potřeboval jsem si získat jeho důvěru. Uskočil jsem

za stůl.
"Moje píseň!" řval Thick. "Pitomý smrdutý psí zloději!"
Princ nechtěně vyprskl smíchem. Podle mne byl zděšen a současně fascinován při pohledu na to, jak na mě imbecil útočí kvůli nějaké písni. Potom náhle zkrabatil čelo. Zatímco jsem kroužil kolem stolu, abych ho udržel mezi Thickem a mnou, než se mi ho podaří nějak uklidnit, princ pojednou zvolal: "Já tu píseň znám!" Kousek jí zabroukal, takže Thick se ještě více zachmuřil. "Je to první věc, kterou slyším pokaždé, když se snažím pohroužit do Umění. Pochází od tebe?" Jeho otázka zněla nevěřícně.
"Moje píseň!" prohlásil znovu Thick. "Píseň mé mámy! Nemůžeš ji slyšet. Jen já!" Změnil směr svých kroků a najednou se prudce rozběhl za princem. Cestou popadl láhev brandy, zvedl ji jako kyj, nestaraje se o to, že kořalka se vylila ven a stéká mu po předloktí. Princ vytřeštil oči dokořán, ale ve své pošetilosti byl příliš hrdý na to, aby před Thickovým výpadem ustoupil. Zůstal stát, kde byl, a jenom se mírně po způsobu bojovníka nahrbil, jak jsem ho to učil. Ruka mu sklouzla k noži za opaskem. Ucítil jsem, jak Thick v reakci na to vychrlil oblak slov Nevidíš mě, nevidíš mě, nevidíš mě, jímž chtěl ochromit princovu mysl, zatímco se k němu blížil. Viděl jsem, jak Dutiful zápolí s Uměním toho malého muže, a cítil jsem, jak v sobě sbírá síly na vlastní zášleh, aby oblak prorazil.
"Ne!" vzkřikl jsem zděšeně. "Neubližujte si!"
A můj povel se zablýskl ostřím Umění. Viděl jsem, jak sebou oba trhli, viděl jsem, jak se oba otočili čelem ke mně, ruce pozdvižené, jako kdyby jimi to kouzlo chtěli zažehnat. A mohl jsem skoro vidět, jak se od nich odrazilo, avšak na kratičký okamžik je oba oslnilo. Zpětný zášleh mého povelu, který instinktivně odrazili, omámil i mě, ale já se vzpamatoval rychleji než oni. Princ klopýtl o krok dozadu, zatímco Thick upustil láhev a zvedl své tlusté ruce, aby si chránil oči. Byl jsem zděšen tím, co jsem způsobil, ale když zůstali klidně a na okamžik i poslušně stát, dodal jsem: "To stačí. Tímto způsobem na sebe už nikdy nesmíte útočit. Už nikdy, pokud máte spolupracovat na ovládnutí Umění." Byl jsem hrdý na to, že se mi netřásl hlas.
Dutiful zatřepal hlavou a pak ohromeně řekl: "Tys to udělal znovu! Troufl sis použít Umění proti mně!"
"To ano," připustil jsem a pak jsem se zeptal: "Co jiného jsem měl podle tebe dělat? Dívat se na to, jak si navzájem vypálíte rozum z hlavy? Setkal ses někdy se svým bratrancem Augustem, Dutifule? S tím slintajícím, roztřeseným starcem? To, co se mu stalo, byla nehoda. Přesto byly případy, kdy se praktikanti Umění navzájem zmrzačili v bitvě, k níž málem došlo mezi vámi dvěma. Ano, a došlo také k úmrtím, k úmrtím, při nichž ti, kteří je způsobili, byli sežehnuti skoro stejně krutě jako ti, kteří zahynuli."
Dutiful se opřel o stůl. Thick si pomalu sundal ruce z očí. Mezitím se kousl do jazyka, z něhož mu crčela krev. Dutiful promluvil k nám oběma: "Já jsem váš princ. Jste mi zavázáni věrností. Jak to, že si na mě troufáte útočit?"
Nadechl jsem se a zdráhavě přešel k úkolu, kterým mě pověřil Chade. "Tady to neplatí," pravil jsem tiše. "Je pravda, že jsem zavázán věrností Farseerům. Sloužím jim, jak nejlépe umím. A abych jim nejlépe posloužil v tomhle, zapamatuj si dobře, Dutifule, co ti teď řeknu. V této místnosti nejsi můj princ, ale můj žák. A tak jako ti tvůj učitel šermu působí modřiny tupým mečem, aby tě naučil všemu, čeho je zapotřebí k ovládnutí šermu, budu i já používat sílu, které je zapotřebí k tomu, aby ses naučil Umění." Sklouzl jsem zrakem k Thickovi, který se kysele šklebil na nás na oba. "V téhle místnosti Thick není sluha. Tady je i on mým žákem." Podíval jsem se z jednoho na druhého a zapřáhl je do postroje, který museli nést společně. "Tady jste si rovni. Jako žáci. Jako takové vás budu respektovat a budu požadovat, abyste se jako takoví respektovali navzájem. Nevykládejte si to však špatně. Uvnitř téhleté komnaty, během našich lekcí, je moje autorita absolutní." Pohlédl jsem z jednoho na druhého. "Rozumíte tomu oba?"
Princ se tvářil zatvrzele a Thick nedůvěřivě. "Thick není sluha?" zeptal se pomalu.
"Ne, pokud se rozhodneš být tu jako žák. Učit se tomu, co vás mám naučit. Abys nakonec mohl pomoci princi."
Zamračil se, jak si má slova pomalu přelouskával. "Pomoci princi. Pracovat pro něj. Sluha. Další práce pro Thicka." Jeho očka se záštiplně zatřpytila, když vyslovil nahlas to, co pokládal za můj skrytý záměr.
Znovu jsem zavrtěl hlavou. "Takhle ne. Pomoci princi. Jako jeho koterie. Jako jeho přítel."
"Och, prosím," zaúpěl princ pohrdlivě.
"Thick není sluha." To Thicka očividně potěšilo. Získal jsem tak další náhled do jeho duše. Byl bych si

myslel, že je příliš hloupý na to, aby si dělal starosti s tím, jakou pozici ve světě zaujímá. A přesto bylo jasně vidět, že by raději nebyl sluha.
"Ano. Ale jen pokud budeš žák. Když sem nebudeš chodit, každý den, a snažit se, aby ses ode mne naučil, co ti mohu předat, pak nebudeš žák. Pak bude Thick opět sluha. Nosit dříví, chodit pro vodu." Postavil prázdnou láhev na stůl. Spěšně si nasadil provázek od píšťalky okolo krku. "Nechám si tu píšťalku," požadoval, jako by to byla důležitá součást naší úmluvy.
"Ať sluha nebo žák, ta píšťalka patří Thickovi," řekl jsem mu. Měl jsem dojem, že tím se poněkud zatemnilo jeho chápání situace. Tlustý malý jazyk mu ještě více povylezl z pusy, zatímco nad tím dumal.
"To nemůžeš myslet vážně," řekl princ tlumeným hlasem. "Tohleto má být členem mé koterie?"
Na okamžik mě zaplavil soucit s Thickem a podrážděnost v důsledku princova pohrdavého postoje vůči němu. Řekl jsem mu to na rovinu: "Je to nejlepší kandidát, jakého jsme já a Chade doposud objevili. Pokud jsi samozřejmě nenatrefil na jiné, kteří by měli přirozené vlohy k Umění."
Princ jen tiše stál a pak zavrtěl neochotně hlavou. V koutku své mysli jsem byl pobaven, poněvadž ho více rozladila představa, že Thick bude jeho spolužákem, než mé prohlášení, že s nimi během lekcí budu nakládat s oběma stejně. Rozhodl jsem se, že jeho momentální rozrušenosti využiji. "Dobře. Takže ujednáno. A myslím si, že na jednu ranní lekci jsme se toho všichni naučili až dost. Očekávám, že zítra se oba dostavíte včas. Prozatím můžete jít."
Thick byl jen rád, že může zmizet. Svíraje pořád píšťalku v ruce, odpelášil ke dveřím u krbové římsy. Když je za sebou zavřel, princ se mě hlubokým hlasem zeptal: "Proč mi tohleto děláš?"
"Protože jsem zavázán věrností koruně Farseerů. Abych jí sloužil, jak nejlépe umím. A ty, Dutifule, můžeš prozatím jít."
Doufal jsem, že se otočí směrem ke dveřím, ale on to neudělal. Vtom se z druhé strany dveří ozvalo ostré zaklepání. Oba jsme ustrnuli. Pohlédl jsem na prince, jenž hlasitě zvolal: "Kdo je?"
Skrze masivní dřevo se k nám donesl hlas mladého pážete: "Vzkaz pro vás, princi Dutifule, od poradce Chadea. Nakázal mi, abych vás poprosil za prominutí, ale rovněž říkal, abych vám sdělil, že je to neodkladně naléhavé."
"Moment."
Opět jsem se vytratil do kouta místnosti, zatímco princ šel ke dveřím, odjistil zástrčku, na škvíru je otevřel a přijal od pážete malý zapečetěný svitek. Zatímco jsem ho pozoroval, trpce jsem přemítal o tom, že mistr Umění Galen, navzdory všemu, měl v několika věcech pravdu. Žádní z jeho žáků by si nikdy netroufli zaútočit jeden na druhého, natož aby zpochybňovali jeho autoritu jako učitele. Okamžitě všechny žáky svými drsnými metodami degradoval na jednu úroveň, i když já jsem byl výjimkou, všichni věděli, že mne pokládá za ještě něco míň než je. Jakkoli mi to bylo proti srsti, bylo zapotřebí, abych napodobil alespoň některé z jeho metod, třebaže jeho kruté techniky jsem zavrhoval. Disciplína není totéž co trest, říkal jsem si, a vzápětí si uvědomil, že v této myšlence zaznívají některá z Burrichových slov.
Princ za sebou zavřel dveře a odloupl ze svitku vosk. Pak se zamračil, poněvadž po rozmotání se objevil druhý, rovněž zapečetěný svitek. "Myslím, že to musí být pro tebe," řekl neklidně. Písmem, v němž bych niky nepoznal Chadeův rukopis, bylo na vnější straně svitku napsáno slovo "učitel". S očima upřenýma na mého jelena ve výpadu, otištěného ve vosku, jsem od prince převzal svitek.
"Je to tak," souhlasil jsem stroze. Odvrátil jsem se od něj, rozlomil vosk a přečetl si jedinou větu, jež tam stála. A vzápětí, zatímco princ se díval, jsem svitek svěřil ohni.
"Co to bylo?" zeptal se princ.
"Předvolání," odvětil jsem stroze. "Teď už musím jít. Ale očekávám, že tě zítra uvidím včas a připraveného k výuce. Přeji dobrý den, můj princi."
Jeho ohromené ticho se táhlo za mnou, když jsem se protáhl za krbovou římsu, zavřel za sebou dveře a dal je na zástrčku. Jakmile jsem se ocitl v úzké chodbě, spěchal jsem, jak to jenom šlo. Mlčky jsem proklínal nízké stropy, čnící rohy, okolo nichž jsem se musel protahovat, a bloudění ve spletitých norách, zatímco jsem si přál pádit co nejrychleji tou nejrovnější možnou čarou.
Když jsem dorazil ke špehýrce nahlížející do královniny soukromé komnaty, ústa jsem měl vyprahlá a supěl jsem jako uštvaný pes. Několikrát jsem se zhluboka nadechl, přinutil se klidně stát, dokud můj

dech nebyl opět vyrovnaný a tichý. Pak jsem se vrhl na malou stoličku a přiložil oko k malé špehýrce. Přišel jsem pozdě. Chade a královna Kettricken tam již byli - královna seděla a poradce stál za jejím ramenem. Byli zády ke mně. Před nimi stál vytáhlý chlapec, asi desetiletý. Tmavé kudrny měl přilepené potem k lebce a z lemu pláště mu kapala na podlahu blátivá sněhová břečka. Nízké boty, které měl na nohou, nebyly vůbec určeny pro cestování v zimě. Na kamaších a nohách se mu stále rozpouštěl slepený sníh. Ať už dorazil odkudkoli, musel putovat celou noc. Jeho tmavé oči byly obrovské, ale vyrovnaně opětovaly pohled královny."Rozumím," řekla tiše.

Její odpověď ho zjevně povzbudila. Litoval jsem, že jsem rozhovor neslyšel celý. "Ano, madam," souhlasil."A tak když jsem se doslechl, že odmítáte tolerovat, co se děje Moudrým, přišel jsem za vámi. Možná že tu na Buckkeepu mohu prostě být tím, kým jsem, a nedostat za to výprask. Slibuji, že toho nikdy nezneužiji za nějakým nízkým účelem. Odpřisáhnu svoji věrnost Farseerům a budu vám dobře sloužit všemi způsoby, které od mě budete požadovat." Zvedl zrak a upřel ho na královnu, nebyl to troufalý, nýbrž upřímný, přímý pohled chlapce přesvědčeného o tom, že zvolil správnou cestu. Hleděl jsem na Burrichova syna, viděl jsem Molly promítnutou do chlapcových lícních kostí a řas.

"A tvůj otec to schválil?" zeptal se Chade přísně, leč vlídně.

Hoch při těch slovech uhnul očima stranou. Když znovu promluvil, jeho hlas byl měkčí. "Můj otec o tom neví, sire. Prostě jsem odešel, když jsem si uvědomil, že už to déle nedokážu snášet. Nebudu jim chybět. Viděl jste náš domov. Má další syny, dobré syny, kteří nejsou nadaní Moudrostí."

"To neznamená, že tě nebude postrádat, Nime."

Poprvé se chlapec zatvářil popuzeně. "Ne, já nejsem Nim. Nimble nemá v krvi Moudrost. Jsem Swift, to druhé dvojče. Vidíte, to je další důvod, proč mě můj otec nebude postrádat. Už má jednoho jako já, který je dokonalý."

Po jeho slovech zavládlo šokované ticho. Jsem si jist, že chlapec si špatně vyložil jeho příčinu. Když promluvila Kettricken, snažila se to napravit.

"Znala jsem Burriche, už před léty. Jakkoli se mohl změnit, nepochybuji o tom, že ať už jsi nadaný Moudrostí nebo ne, bude tě postrádat."

Chade se k ní připojil: "Když jsem s Burrichem mluvil, zdálo se, že má všechny své děti velmi rád a že je na ně nesmírně hrdý."

Chvíli jsem si myslel, že se chlapec zhroutí. Pak se ovšem nadechl a věcně prohlásil: "Ano, máte pravdu, jenže to bylo dřív." Chade na něj musel upřeně hledět, protože chlapec ze sebe s obtížemi vysoukal: "Předtím než vyšlo najevo, že jsem poskvrněný. Předtím než zjistil, že mám vlohy k Moudrosti."

Viděl jsem, jak se Chade a královna obrátili jeden ke druhému a tiše se radí. Po chvíli královna tiše pravila: "Nuže, Swifte, synu Burriche, povím ti tohle. Jsem ochotna vzít tě do svých služeb. Ale myslím si, že bude nejlepší, když to udělám se souhlasem tvého otce. Musí se dozvědět, kde v současnosti jsi. Není správné nechávat své rodiče žít ve strachu, že tě někde potkal špatný konec."

Zatímco hovořila, všichni jsme zaslechli zvýšené hlasy jdoucí z chodby za dveřmi komnaty. Ozvalo se lehké zaklepání na dveře, a ještě než stačili zareagovat, klepání rychlejší a důraznější. Kettricken kývla na malé páže stojící po jejím boku, aby šlo otevřít. Když se dveře otevřely, stál v nich strážník, připravený předat vzkaz. Za jeho zády se tyčil Burrich, potemnělý a zamračený, a navzdory všem uplynulým letem jsem se před tím pohledem zachvěl. Jeho černé oči zlostně planuly, jak nahlížel přes strážníkovo rameno do místnosti. Očividně toho muže zavrhl jako nedůležitého, neboť zvolal: "Chade. Na slovíčko, prosím."

Byla to Kettricken, kdo odvětil: "Burrichi. Prosím, pojď dál. Páže, ty můžeš jít. A zavři za sebou dveře. Ne, strážníku Senno, ujišťuji tě, že je všechno v pořádku. V tuto chvíli tvé služby nepotřebujeme. Zavři ty dveře."

Když Burrich zlostně vkročil do místnosti, její tichá zdvořilá slova a klidné vzezření, s jakým ho přijímala, mu hodně vzaly vítr z plachet. Vešel dovnitř, kulhaje na jednu nohu, která se špatně ohýbala v koleně. Poklekl před královnou najedno koleno, přestože se mu v tom snažila zabránit. "Och, Burrichi, to není vůbec nutné. Prosím. Vstaň."

Stálo ho to námahu, vytáhnout se zpátky do stoje, ale uposlechl. Když zvedl zrak a střetl se s očima královny, spatřil jsem něco, co mě tvrdě zasáhlo. Jeho temný pohled byl malinko zastřený počínajícím šedým zákalem. "Má královno. Lorde Chade," pozdravil je formálně. A pak, jako by už jim neměl co

říct, obrátil se na Swifta a řekl: "Chlapče. Mazej domů. Hned." Když se hoch odvážil pohlédnout ke královně, co na to řekne, Burrich zavrčel: "Řekl jsem, mazej domů! Zapomínáš, kdo je tvůj otec?"
"Ne, pane. Nezapomínám. Ale jak… jak jste mě našel?" zeptal se zděšeně Swift.
Burrich si pohrdlivě odfrkl. "Velmi snadno. Ptal ses kováře v Truře, která cesta vede k Buckkeepu. A teď mám za sebou dlouhou jízdu uprostřed zimy a ty už ses tady těch lidí naotravoval dost. Beru tě s sebou zpátky domů."
V tu chvíli jsem Swifta obdivoval, neboť si pokorně stál na svém tváří v tvář sílícímu otcově hněvu.
"Požádal jsem o azyl královnu. A pokud mi ho udělí, hodlám zůstat."
"Plácáš jenom samé nesmysly. Nepotřebuješ žádný azyl. Vyděsil jsi svou matku tak, že z toho šílí, a tvé sestry dvě noci proplakaly. Teď se vrátíš pěkně domů, zaujmeš opět své místo a vrátíš se ke svým povinnostem. Bez jakýchkoli nářků."
"Pane," odvětil Swift. Nebyl to souhlas, pouze potvrzení toho, že si Burrichova slova vyslechl. A opět mlčky pozvedl zrak ke královně. Byl to zvláštní pohled, na Burriche, staršího a šedivějšího, a vedle něj na jeho syna, zrcadlícího umíněný pohled svého otce.
"Mohu-li předložit jeden návrh -" ozval se Chade, jenomže Kettricken ho rychle přerušila: "Swifte, přijel jsi zdaleka a narychlo. Vidím, že jsi promoklý, prochladlý a unavený. Pověz strážníkovi u dveří, aby tě vzal dolů do kuchyně a sehnal ti něco k snědku. Pak ať tě postaví ke krbu, aby ses zahřál a oschl. Já si zatím chci promluvit s tvým otcem."
Chlapec se zarazil a Burrichův zamračený výraz ještě více potemněl. "Poslechni ji, hochu!" obořil se na chlapce. "Je to tvá královna. Neumíš-li projevit synovskou poslušnost vůči svému otci, pak aspoň ukaž, že máš vychování na to, abys poslechl svou právoplatnou královnu. Pokloň se a pak upaluj tam, kam máš nakázáno."
Viděl jsem, jak chlapcovy naděje pohasly. Toporně, avšak korektně se poklonil a šel. Ani poté z místnosti nevystřelil, ale vykročil důstojným krokem, jako by mířil na vlastní popravu. Když se za ním dveře zavřely, Burrich stočil svůj pohled zpátky ke Kettricken. "Prosím moji královnu za prominutí, že jste se s tím musela obtěžovat. Je to dobrý chlapec, spořádaný. Je jen… v problematickém věku."
"On nás neobtěžoval. Abych pravdu řekla, ráda bych se nechala takhle obtěžovat, je-li to příčina tvé návštěvy u nás. Neposadíš se, Burrichi?" Ukázala mu na prázdnou židli, jednu z několika stojících v řadě před ní.
Burrich však zůstal toporně stát. "Jste laskavá, má paní, že mi to nabízíte, ale já se nemohu moc zdržovat. Slíbil jsem své ženě, že se vrátím domů, i s chlapcem, jak nejrychleji to půjde a -"
"Musím ti přikázat, aby ses posadil, můj paličatý starý příteli? Tvá dobrá paní ti jistě promine to menší zpoždění, když se na okamžik posadíš."
Mlčel. Pak, jako pes, který dostal příkaz sednout a zůstat, popošel k jedné z židlí a posadil se na ni. A opět poslušně čekal.
Po chvilce ticha to Kettricken zkusila znovu. "Po všech těch letech je to dost rozpačitá situace pro nás pro všechny, sejít se takhle zase všichni pohromadě. Ale ať už to vyznívá jakkoli rozpačitě, jsem ráda, že opět vidím tvou tvář. Ano, a že vidím, že tvůj syn má hrdého ducha po otci."
Jiný otec by po takovém komplimentu pookřál, ale Burrich jen sklopil zrak a opáčil: "A obávám se, že má po otci i spoustu chyb, má paní."
Kettricken neplýtvala slovy ani časem. "Myslíš asi Moudrost."
Burrich sebou při tom slově trhl, jako by ho proklela.
"Swift nám to řekl, Burrichi. Já v tom nevidím nic ostudného. Řekl, že za mnou přijel, protože jsem zakázala pronásledovat lidí s Moudrostí v krvi. Požádal, aby mohl vstoupit do mých služeb. Abych pravdu řekla, byla bych ráda, kdybych měla za páže takového oddaného chlapce. Řekla jsem mu však, že k tomu potřebuje souhlas svého otce."
Zavrtěl hlavou, že to odmítá. "Já mu ho nedávám, má paní. Swift je příliš mladý na to, aby mohl žít mezi cizími lidmi. Kdyby se tak rychle a tak vysoko vyšvihl nad úroveň, jež přísluší jeho postavení, mohlo by ho to zkazit. Potřebuje zůstat po mém boku ještě několik let, dokud se nenaučí zvládat své chlapecké impulsy."
"Dokud v něm nezahlušíš Moudrost," vložil se do toho Chade.

Burrich se zamyslel a potom se zamračil. "Nevěřím, že to lze udělat. Sám jsem to ze sebe zkoušel vymýtit mnoho let. A pořád to tam je. Ale pokud od toho nelze člověka očistit, může se naučit tomu čelit. Stejně jako se musí naučit čelit spoustě jiných neřestí."
"A to víš tak jistě, že je to neřest a něco, čím je třeba opovrhovat?" Kettricken nasadila vlídný tón. "Nebýt toho, žes byl nadaný Moudrostí, byla bych tehdy před léty zahynula Regalovou rukou. Nebýt tvé Moudrosti, Fitz by zahynul v Regalově hladomorně."
Burrich se krátce nadechl. Vypadalo to, jako kdyby se mu dech zadrhl v hrdle, a tak se nadechl ještě jednou, jako muž, jenž se usilovně snaží ovládnout sám sebe. Vzhlédl, zamžikal očima a mně zatrnulo při pohledu na to, že má řasy mokré od neukápnutých slz. "Vyřkla jste tu jeho jméno," pravil zastřeným hlasem. "A přitom si neuvědomujete, že právě on je příčinou toho, jaký zaujímám postoj? Má paní královno, nebýt Moudrosti, Fitz by se byl dobře naučil Umění. Nebýt Moudrosti, nikdy by nebyl uvržen do Regálová žaláře. Nebýt Moudrosti, mohl by být dnes dokonce naživu. To Moudrost ho odsoudila k smrti, a ani ne jako člověka. Jako zvíře." Rozechvěle se nadechl. Hlas se mu zadrhával, ale držel se zpříma a pořád měl sám sebe pod kontrolou. "Každý den, který mi život nadělí, žiji se svým nezdarem. Můj princ Chivalry mi svěřil do péče své jediné dítě, s jediným příkazem, abych ho dobře vychoval. Ale já jsem svého prince zklamal. Zklamal jsem Fitze a zklamal jsem sám sebe. Protože jsem byl slabý. Protože jsem neměl dost silnou vůli na to, abych byl k chlapci drsný tam, kde to bylo zapotřebí. A tak propadl té neřestné magii a praktikoval ji, a ona přivodila jeho pád. Zaplatil za moji nemístnou měkkost. Zemřel, strašnou smrtí a sám, a jako zvíře.
Má paní královno, miloval jsem Fitze, napřed jako syna svého přítele a potom jako svého vlastního přítele. Miloval jsem ho stejně, jako nyní miluji svého syna. A nedopustím, abych kvůli té nízké magii přišel o dalšího chlapce. To nepřipustím." Až při posledních slovech se jeho hluboký hlas roztřásl. Ruce přitom střídavě svíral a povoloval, až je nechal viset podél těla zaťaté v pěst. Hleděl na ně na obě svým zakaleným zrakem.
"Burrichi. Starý příteli," řekl Chade mírně zastřeným hlasem. "Kdysi dávno jsi mi zaslal zprávu, že Fitz zahynul. Tehdy jsem o tom pochyboval. A pochybuji o tom stále. Jak si můžeš být tak jistý jeho smrtí? Vzpomeň si, co nám oběma říkal. Že hodlá odejít na jih, do Chalcedu a zemí za Chalcedem. Možná že udělal, co řekl, a —"
"Ne. Neudělal." Burrich pomalu zvedl ruce ke krku. Ohrnul si límec a potom zpod něj vytáhl malou a blyštivou věc. Srdce v hrudi se mi sevřelo a do očí mi vyhrkly slzy. Oběma ji ukázal, třpytící se věcičku na jeho mozolnaté dlani. "Poznáváte to? Je to jehlice, již mu daroval král Shrewd, když toho chlapce prohlásil za vlastního." Hlasitě posmrkl a odkašlal si. "Když jsem našel jeho tělo, byl Fitz už dlouho po smrti. Bylo ohlodané od spousty zvířat. Ale tohle tam pořád bylo, v límci u košile, v níž zemřel. Zemřel jako zvíře, v boji se zvířaty, jež nebyla o moc níže než on. Byl to syn prince, syn nejlepšího člověka, jakého jsem kdy poznal, a zemřel jako pes." Vtom jehlici prudce sevřel v dlani. Neřekl ani slovo, když si ji opět připínal k límci.
Seděl jsem potmě za zdí, ruku pevně přitisknutou na ústa. Měl jsem co dělat, abych se nezadusil slzami a neprozradil se. Musím zachovat své tajemství. Musím pro něj zůstat mrtvý. Nikdy mě nenapadlo, co by pro něho mohlo znamenat jeho mínění o tom, jak jsem zemřel. Málo jsem se zamýšlel nad tím, kolik zármutku a viny s sebou možná vláčí kvůli tomu, jakou si utvořil představu o mé smrti. Burrich stále věřil, že jsem podlehl Moudrosti, že jsem se vrátil ke zvířecímu stylu života, jako zvířecí člověk žijící v lesích, dokud na mne vykovaní nezaútočili a nezabili mě. Nebylo to tak daleko od pravdy. Na nějakou dobu jsem se vskutku uchýlil zpět k tomu, že jsem byl vlkem v lidském těle. Ale přesto jsem se z toho vyprostil a přinutil se být znovu člověkem. Když vykovaní napadli můj dům a zaútočili na mě, uprchl jsem. Uběhlo mnoho dní, než jsem si uvědomil, že jsem tam zanechal svou drahocennou jehlici. Burrich objevil tělo vykovaného, kterého jsem zabil. Na tom těle byla oblečená košile s jehlicí zapíchnutou v límci. A tak předpokládal, že byla moje. Všechny ty roky vyhovovalo mým záměrům ponechávat Burriche v naprosté nevědomosti, odpírat mu pravdu o tom, že jsem přežil. Myslel jsem si, že je to tak nejlepší pro nás pro všechny. On a Molly jeden ve druhém nalezli lásku a společný život. Kdyby zjistili, že jsem stále naživu, mohlo by to ublížit jejich vztahu. Muselo to tak zůstat. Muselo. Dočista ochromen, potichu jsem vstal a pohlédl škvírou na muže, který cítil zodpovědnost za mou smrt. Musel tu vinu nadále nést. Nemohl jsem

na tom nic změnit.
"Burrichi. Já si nemyslím, že bys někoho zklamal," řekla tiše Kettricken. "A nevidím to tak, že by tvůj syn byl Moudrostí poskvrněný. Ponech mi ho tady. Prosím."
Burrich pomalu a ztěžka zavrtěl hlavou. "Neříkala byste to, kdyby to byl váš syn. Kdyby mu denně hrozilo nebezpečí, že lidé objeví, kdo je."
Viděl jsem, jak Kettricken pozvedla při nádechu ramena, a poznal jsem, že se mu chystá říci, že její vlastní syn je nadaný Moudrostí. Chade si to nebezpečí uvědomil také, protože se do rozhovoru hladce vložil: "Já tě chápu, Burrichi. Nesouhlasím s tebou, ale chápu tě." Odmlčel se a pak se zeptal: "A co s chlapcem uděláš?"
Burrich na něj zůstal civě. Potom krátce vybafl smíchem. "Cože? Ty se bojíš, že z něj stáhnu kůži? Ne. Odvedu ho domů a budu ho držet daleko z dosahu zvířat a budu mu každý den nakládat tolik práce, že usne vyčerpáním ještě předtím, než se na noc dostane do postele. Nic horšího mu neudělám. Jazyk jeho matky ho zřejmě ztrestá víc, než by to kdy dokázala rákoska. Ani jeho sestry mu tak snadno neodpustí, že nás tak vyděsil." Poté se ale zakabonil víc než kdy předtím.
"Říkal vám snad chlapec, že se bojí, abych ho nezabil? To je totiž lež a on to moc dobře ví, a za to bych mu možná jednu ubalil."
"Nic takového neříkal," pravila potichu Kettricken. "Pouze to, že už to déle nedokáže snášet, žít doma a mít zakázanou Moudrost."
Burrich si odfrkl. "Nikdo ještě neumřel na to, že měl zakázanou Moudrost. Když její člověk zřekne, dolehne na něj osamělost, což já dobře vím. Ale nikdo nemůže umřít na to, že se vyvaruje Moudrosti. Právě za to, že ji praktikoval, už nejeden zaplatil životem." Burrich se prudce zvedl ze židle. Slyšel jsem, jak mu zapraštělo v koleně, když vstával, a viděl jsem, jak sebou trhl bolestí. "Má paní královno, odpusťte mi, ale když příliš dlouho sedím, ztuhnu, a dnešní jízda domů pro mě bude o to těžší."
"Zdrž se tady jeden den, Burrichi. Zajdi si do parní lázně, abys ulevil své noze, kterou sis dvakrát poranil, když jsi bránil život někoho z Farseerů. Pořádně se najez a vyspi se dnes v noci v měkké posteli. Stačí, když pojedeš domů až zítra."
"To nemohu, má paní."
"Ale můžeš. Musím ti přikázat i to, aby sis dopřál trochu komfortu?" Královnin hlas byl přívětivý.
Burrich se zpříma střetl s jejím pohledem. "Má paní královno, to byste mi přikázala, abych porušil slovo, které jsem dal své paní?"
Kettricken k němu vážně sklonila hlavu. "Dobrý člověče, tvé tvrdohlavosti se co do nezlomnosti vyrovná jedině tvoje čest. Ne, Burrichi, já bych ti nikdy nepřikázala, abys porušil své slovo. Můj vlastní život na něm závisel až příliš často. Nechám tě tedy jít, jak ráčíš. Ale zdržíš se alespoň na tak dlouho, abych ti mohla zabalit dary, které si odvezeš domů k rodině. A při tom čekání se můžeš do sytosti najíst teplého jídla a zahřát se u krbu."
Burrich chvilku mlčel. Pak řekl: "Jak si přejete, má paní." A opět se těžkopádně a bolestivě svezl najedno koleno.
Když vstal a čekal na svolení, že může odejít, Kettricken vzdychla. "Můžeš jít, můj příteli."
Když se za ním zavřely dveře, Kettricken a Chade ještě nějakou dobu mlčky seděli. Byli jediní, kdo v komnatě zůstal. Potom se Chade otočil a pohlédl směrem k mé špehýrce. Tiše řekl: "Než se nají, máš chvilku času k přemýšlení. Pořádně si to rozvaž. Mám ho nechat zavolat zpátky do této komnaty? Mohl bys tu s ním zůstat o samotě. Mohl bys ulevit svému srdci." Odmlčel se. "To rozhodnutí je na tobě, můj chlapče. Kettricken ani já ho za tebe neučiníme. Ale…" Jeho slova vyzněla do ztracena. Snad věděl, jak velmi nechci slyšet jeho radu v této věci. Tichým hlasem dodal: "Pokud si přeješ, abych požádal Burriche, ať za tebou přijde do této komnaty, pověz lordu Goldenovi, ať mi pošle vzkaz. Pokud ne, tak… nedělej nic."
Potom královna vstala a Chade ji doprovodil z audienční komnaty ven. Ještě než opustila místnost, vyslala přes rameno jeden prosebný pohled mým směrem.
Nevím, jak dlouho jsem tam zůstal sedět v prachu a přítmí. Když plamen mé svíčky začal tonout ve vlastním vosku, vstal jsem a zamířil jsem do svého pokoje. Cesta chodbou se mi jevila dlouhá a bezútěšná. Kráčel jsem neviděn skrze prach, pavučiny a myší trus. Tak jako přízrak, pousmál jsem se

strnule sám pro sebe. Tak jako jsem kráčel celým svým životem.
Uvnitř svého pokoje jsem si sundal z věšáku plášť. Chvíli jsem poslouchal u dveří a pak jsem vešel do hlavního pokoje apartmánu lorda Goldena. Seděl sám u stolu. Podnos se snídaní měl odsunutý stranou. Nezdálo se, že by něco dělal. Nepozdravil mě. Já jsem bez okolků řekl:
"Je tu Burrich. Vydal se hledat svého syna Swifta, Nimbleho dvojče. Swift je nadaný Moudrostí a hledal azyl v královniných službách. Burrich jí odmítl nechat chlapce tady. Bere ho domů s sebou, aby ho odnaučil používat Moudrost. Neustále si myslí, že Moudrost je zlo. Dávají vinu za mou smrt. Dává vinu také sobě, že ji ze mě nevymlátil."
Lord Golden po chvíli netečně pootočil hlavou a pohlédl na mě. "Zajímavý klípek. Tenhle Burrich tu byl kdysi stáj-mistrem, nemám pravdu? Nemyslím, že bych se s ním někdy setkal."
Nějakou dobu jsem na něj jen zíral. On můj pohled opětoval bez sebemenšího náznaku zájmu v očích.
"Mám dnes namířeno do města Buckkeepu," oznámil jsem mu bezbarvým hlasem.
Otočil se zpátky a znovu začal rozjímat nad deskou stolu. "Jak chceš, Tome Badgerlocku. Dnes tvoje služby nepotřebuji. Ale zítra v poledne buď připraven na projížďku. Lady Thrift a její neteř se nabídly, že mě vezmou ven sokolničit. Já sám nemám zapotřebí chovat nějakého ptáka, jak víš. Svými paťáty mi vždy potrhají rukávy plášťů. Ale možná se mi podaří obohatit svojí sbírku o nějaká pera."
Už jsem měl ruku na dveřní zástrčce, když skončil se svou odpornou šarádou. Zavřel jsem je za sebou a pospíšil si po schodech dolů. Vyzýval jsem osud i sám sebe. Kdybych na půli cesty narazil na Burriche, poznal by mě. Ať bohové sami rozhodnou, zda má žít v provinilé nevědomosti či v trýznivě zničující pravdě. Ale na buckkeepských chodbách jsem ho nepotkal, ani jsem ho nezahlédl, když jsem procházel kolem jídelny u strážnice. Potom jsem si pohrdlivě odfrkl nad svou pošetilou fantazií. Královnina hosta by nepochybně vzali do hlavního sálu a tam by mu dali pořádně najíst, po boku jeho svévolného syna. Nedovolil jsem si zastavit se, abych pouvažoval nad nějakými jinými způsoby, jak pokoušet osud. Zamířil jsem rovnou na nádvoří a zakrátko už jsem rázoval po cestě dolů do města Buckkeep.
Byl hezký, jasný a studený den. Mráz mě štípal do tváří a do ušních boltců, avšak zbytek těla byl díky rychlé chůzi zahřátý. Přehrával jsem si v hlavě snad tucet scén o tom, jak by to mohlo dopadnout, kdybych se rozhodl pro konfrontaci s Burrichem. Objal by mne. Udeřil by mě a proklel mě. Nepoznal by mě. Omdlel by šokem. V některých představách mě vřele uvítal se slzami radosti, a v jiných mě proklel za všechny ty roky, po které jsem ho nechal žít s pocitem viny. Ale v žádném z těchto výjevů jsem si nedokázal představit, jak by mluvil o Molly a Nettle, ani to, co by přišlo vzápětí. Kdyby Burrich zjistil, že jsem naživu, dokázal by to utajit před Molly? A chtěl by? Silný smysl pro čest u něho občas nabýval tak nebetyčných rozměrů, že to, co bylo pro jiného člověka nemyslitelné, pro něj představovalo jedinou správnou volbu.
Vytrhl jsem se ze svých úvah a zjistil jsem, že se nacházím ve středu města Buckkeep. Muži i ženy mě zeširoka obcházeli a já si uvědomil, že se hrozivě mračím a možná si pro sebe i mumlám. Chtěl jsem nasadit příjemnější výraz, ale má tvář se nebyla s to si rozpomenout, jak se to dělá. Ani jsem se nedokázal rozhodnout, kam chci vlastně jít. Vydal jsem se směrem k truhlářské dílně, kde byl Hap v učení. Otálel jsem chvíli venku, až jsem ho uvnitř zahlédl. Měl v rukou nástroje. Přemýšlel jsem, jestli to znamená, že obdržel větší odpovědnost, nebo jestli je jenom někomu nenesl. Inu, alespoň byl tam, kde měl být. Dnes ho raději nebudu obtěžovat, řekl jsem si.
Potom jsem se zatoulal k Jinninu krámku, ale zjistil jsem, že je uzamčený. Když jsem nahlédl do kůlny, zjistil jsem, že poník a kára jsou pryč. Něco ji dnes muselo odvanout jinam. Nevěděl jsem jistě, jestli cítím úlevu či zklamání. Kdybych chtěl v její společnosti utišit svoji osamělost, stejně by mi to nepomohlo, ale kdyby byla doma, pravděpodobně bych tomu pokušení podlehl.
A tak jsem dospěl k dalšímu a tomu nejpošetilejšímu rozhodnutí, jež jsem mohl učinit, a sice že jsem si zašel k Vepříkovi. Do krčmy vhodné akorát pro Moudré, pro Bastarda nadaného Moudrostí. Vešel jsem, a zatímco jsem chvíli stál na prahu a zezadu se do místnosti linulo zářivé zimní slunce, usoudil jsem, že je to jedno z míst, jež vypadají ve světle lampy podstatně lépe. Denní světlo odhalilo nejen opotřebovanost vratkých stolů a vlhkou slámu, která se div ne styděla na podlaze, ale i ošuntělost lidí, kteří zavítali do takovéto krčmy za jasného zimního odpoledne. Lidí, jako jsem byl já sám, vyvodil jsem trpce. U jednoho stolu poblíž krbu seděl nějaký pantáta s mužem, jenž měl zkroucenou nohu a jenom

jednu ruku, a hráli spolu nějaké kůstky. U dalšího stolu seděl muž s ošklivě potlučenou tváří, jenž kolébal v dlaních korbel a stále si něco mumlal pod vousy. Když jsem vešel, vzhlédla ke mně jedna žena. V reakci na její tázavě pozvednuté obočí jsem zavrtěl hlavou. Zamračila se a opět se zadívala do krbových plamenů. Pikolík s kýblem a hadrem mezitím drhl stoly a lavice. Když jsem se posadil, otřel si ruce o kalhoty a přišel ke mně.
"Pivo," řekl jsem, nikoli proto, že bych ho chtěl, ale proto, že jsem tu byl a musel jsem si něco objednat. Kývl na souhlas, vzal si ode mě peníze, přinesl mi džbánek a zase se vrátil ke své práci. Upil jsem ze džbánku a snažil se rozpomenout na to, proč jsem to vlastně do města šel. Asi proto, že jsem prostě potřeboval být v pohybu, usoudil jsem. A přesto jsem tu teď seděl. Jak hloupé.
Pořád jsem tam seděl, když dovnitř vešel Svanjin otec. Patrně mě neuviděl hned, neboť do zešeřelé krčmy zamířil z jasného slunečního světla. Když jsem ho poznal, sklopil jsem zrak ke stolu, jako bych se mohl stát neviditelným jen tím, že se na něj nebudu dívat. Nepomohlo to. Uslyšel jsem jeho těžké kroky na nasáklé slámě, načež si přitáhl židli a posadil se naproti mně. Obezřele jsem ho kývnutím hlavy pozdravil. On na mě zíral svým kalným zrakem. Oči měl po obvodu zarudlé, ale jestli to bylo od pláče, z nedostatku spánku či od pití, to jsem nedokázal říct. Tmavé vlasy měl toho dne učesané, ale byl neoholený. Říkal jsem si, proč asi není v práci. Pikolík k němu brzy přispěchal se džbánem piva. Vzal si od něj peníze a vrátil se zase k drhnutí. Hartshorn se napil piva, poškrábal se na štětinaté skráni a řekl:"Dobré."
"Dobré," přitakal jsem mírně a rovněž se napil svého piva. Tak moc jsem si přál být někde jinde, až mi bylo divné, že tu moje tělo pořád je.
"Tvůj syn." Hartshorn si poposedl na židli. "Opravdu si chce mou dceru vzít, nebo ji jenom hodlá zničit?" Jeho tvář zůstala při řeči klidná, ale přesto jsem mohl vidět, že v něm klokotají hněv a bolest jako plyny stoupající vzhůru ze dna stojatého rybníka. Myslím, že právě v tu chvíli jsem poznal, že mezi námi dojde na rány pěstí. Uvědomil jsem si to v jakémsi náhlém osvícení. Ten muž prostě musel něco udělat, aby získal zpátky ztracenou sebeúctu, a já jsem se naskytl jako první příležitost. Pantáta i znetvořený chlapík pozbyli zájem o hru a sledovali nás. Věděli, k čemu se schyluje, stejně jako já. Měli se stát Hartshornovými svědky.
Neexistoval způsob, jak tomu zabránit, ale přesto jsem se o to pokusil. Tón mého hlasu byl hluboký, vyrovnaný a vážný. Snažil jsem se najít k němu cestu, jako otec k otci. "Hap říká, že Svanju miluje. Takže nemá ani náhodou v úmyslu zničit ji nebo ji zneužít a odkopnout. Jsou oba velmi mladí. Ano, jistě, zničení tu hrozí, ale týká se stejně mého syna jako vaší dcery."
Udělal jsem chybu, když jsem se vzápětí odmlčel. Kdybych pořád mluvil, asi by zůstal sedět a věnoval aspoň nějakou pozornost mým slovům. Hodlal jsem se ho zeptat, co bychom podle něho měli jako rodiče dělat, abychom naše děti přibrzdili, dokud jejich vášně nespočinou na nějakém pevném základě v podobě plánování budoucnosti. Možná že kdybych se s takovou vážností nezaměřoval na to, co mu mám říci a co bychom doopravdy mohli udělat, byl bych si všiml, že on se stejnou vážností vymýšlí nejlepší způsob, jak mi namlátit.
Pojednou prudce vyskočil na nohy. V ruce měl džbánek a oči mu plály zoufalým hněvem. "Tvůj syn s ní spí! S mou holčičkou, s mou Svanjou! A ty si myslíš, že to pro ni není zkáza?"
Právě jsem se zvedal od stolu, když mě jeho těžký džbán zasáhl do tváře. Přepočítal ses, konstatovala jedna moje část. Předpokládal jsem, že mě jím bude chtít praštit, a měl jsem za to, že jsem v dostatečném záklonu, aby na mě nedosáhl. Když ho však po mně mrštil, ta malá vzdálenost nestačila na to, abych uhnul. Džbán mě udeřil do lícní kosti, až to zapraštělo, a ze zasaženého místa se v pavučinových vláknech rozšířila bílá bolest.
Ostrá bolest přinutí některé lidi k ústupu a jiné ochromí. Já jsem si v době, kdy mě nechával mučit Regál, osvojil jiný typ reakce. Zaútoč ihned, než to bude ještě horší, než tě útočník stačí přemoci, aby tě mohl podle libosti mučit. Vrhl jsem se proti němu přes stůl ještě dřív, než vymrštěný džbánek stihl dopadnout na podlahu. Bolest v mé tváři dostoupila vrcholu zhruba ve stejném okamžiku, kdy ho má pěst zasáhla do úst. Jeho zuby se mi zařízly do kloubů na prstech a má levá ruka ho praštila do prsní kosti, kousek nad zamýšlený cíl.
Varování Jinny bylo opodstatněné. Hartshorn nešel k zemi, nýbrž zařval zuřivostí. Byl jsem jedním

kolenem opřený o desku stolu. Dostal jsem pod sebe i druhou nohu a odrazil se od stolu, sápaje se mu rukama po krku, zatímco vahou svého těla jsem ho povalil na špinavou podlahu. Lavice za jeho koleny mi pomohla srazit ho k zemi, ale když jsem na něm přistával, sám jsem se o ni bolestivě praštil do holení. Byl silnější, než vypadal, a bil se bez zábran, nedbaje na své tělo. Jeho jediným cílem bylo ublížit mi, bez ohledu na sebe, a zatímco jsme se váleli po zemi a zápasili spolu, uslyšel jsem, jak mu zapraštěly prstní klouby, když mě jeho pěst tvrdě zasáhla do lebky. Nepodařilo se mi chytit ho znovu pod krkem, přičemž lavice a stoly, jichž byla v krčmě spousta, nám překážely v zápase. V jednom okamžiku se ocitl na mně, ale byli jsme zrovna pod stolem a mně se podařilo vymrštit se proti němu, takže se praštil hlavou o spodní stranu desky. To ho na chvilku omráčilo a já se odkulil z jeho sevření. Odběhl jsem od stolu a postavil se na nohy. On na mě zavrčel zpod stolu, aniž by na něm bylo znát, že jeho hněv polevuje.
V boji se spousta věcí děje současně: ve chvíli, kdy jsem se chystal, že ho nakopnu, až poleze zpod stolu, hostinský křikl: "Nechal jsem zavolat stráž! Běžte se bít ven," zatímco pantáta u hracího stolu nakřáplým hlasem zvolal: "Pozor, Rory! Chce tě kopnout, dej pozor!" Avšak hlas, který mě vytrhl z koncentrace, patřil Hapovi. "Tome, neubližuj Svanjině otci!" vykřikl.
Rory Hartshorn si nedělal žádné výčitky, že by mohl ublížit Hapovu otci. Surově mě nakopl do kotníku, když se vyvalil zpod stolu, a já jsem pozbyl rovnováhu. Padl jsem, ale dopadl jsem na něj. Uchopil jsem ho pod krkem, ale on zastrčil bradu, aby povolil mé sevření, zatímco pěstmi mě bušil do žeber.
"Městská stráž!" varovně zaburácel místností něčí hluboký hlas. Vzápětí jsme byli jako jeden muž nadzdviženi ze země dvěma svalnatými zbrojnoši. Nemámili čas tím, že by se nás snažili od sebe odtrhnout, ale odtáhli nás zaklesnuté ke dveřím a vykulili nás na zasněženou ulici. Tam nás obstoupil hlouček lidí, zatímco já se pořád snažil zatnout prsty Rorymu do hrdla. On mě držel za vlasy a táhl mi hlavu dozadu, sápaje se mi prsty po očích. "Rozkopněte je!" zařval seržant, a mé odhodlání mi pojednou připadalo pošetilé. Pustil jsem se a vykroutil se z Roryho sevření, odvaliv se stranou od jeho těla. V jeho pěsti přitom zůstal chomáč mých vlasů. Kdosi mě popadl za paži a vytáhl mě do stoje. Ať už to byl kdokoli, uchopil mne pevně za obě zápěstí a zkušeně mi je pak za zády vytáhl vzhůru. Zaťal jsem zuby a soustředil se celou svou vůlí na to, abych mu nekladl odpor. Zatímco jsem stál, zadýchaný a zkrotlý, ucítil jsem, jak jeho sevření mírně povolilo.
Zato Rory Hartshorn neuvažoval tak jasně. Když ho strážnice vytahovala do stoje, vzpouzel se a schytal za to několik hlasitých úderů obuškem. Když se nakonec zklidnil, byl na kolenou. Z brady mu kapala krev tekoucí mu z úst. Záštiplně na mě civěl.
"Pokuta za rvačku v krčmě činí šest stříbrných. Od každého. Zaplaťte ji ihned a pokojně se rozejděte, jinak jdete do basy a zaplatíte dvakrát tolik, abyste se odsud dostali. Hostinský. Nějaké škody uvnitř?"
Mužovu odpověď jsem neslyšel, protože Hap mi najednou zasyčel do ucha: "Tome Badgerlocku, jak jsi jen mohl?"
Otočil jsem se a pohlédl na svého chlapce. On při pohledu na mou tvář ucukl. Nedivil jsem se. Líce mě i v té zimě pekelně pálila. Cítil jsem, jak natéká. "Začal si on." Mělo to být vysvětlení, ale vyznělo to jako vzdorovitá chlapecká výmluva.
Strážník, který mne držel, mnou zalomcoval. "Ty! Dávej pozor. Kapitán se ptal, jestli máš šest stříbrňáků. Máš?"
"Mám. Pusťte mi ruku, ať můžu sáhnout do měšce." Všiml jsem si, že hostinský proti nám nevyrukoval s žádným seznamem škod. Možná to byla odměna za to, že jsme byli jeho stálými zákazníky.
Strážník mi pustil obě ruce a přitom mě varoval: "A žádné hloupé triky."
"Pro dnešek jsem už jeden hloupý trik udělal," zamumlal jsem a byl jsem odměněn jedním přidušeným uchechtnutím z jeho strany. Začínaly mi otékat ruce. Rozvázat měšec a odpočítat mince mi působilo bolest. Vskutku dobře utracené peníze, které mi královna ve své štědrosti poskytla. Strážník si ode mě vzal mince a poodešel stranou, aby je předal seržantovi, který si je přepočítal a pak je zastrčil do brašny se znakem města, kterou měl u pasu. Rory Hartshom, jehož z každé strany pořád držel jeden strážník, zavrtěl zasmušile hlavou. "Já je nemám," řekl plačtivě.
Jeden ze strážných si odfrkl. "Vzhledem k tomu, jak jsi v posledních dnech utrácel peníze za chlast, je div, žes měl dneska ještě na pivo."
"Do basy s ním," prohlásil seržant kamenným hlasem.

"Já je mám," řekl náhle Hap. Málem jsem zapomněl, že tu je, dokud jsem ho neuviděl, jak tahá seržanta za rukáv.
"Máš co?" zeptal se seržant překvapeně.
"Peníze na pokutu. Zaplatím za Hartshorna pokutu. Prosím, nezavírejte ho."
"Nechci tvoje peníze! Nechci od něj nic." Rory Hartshorn se v sevření dvou strážných začínal pomalu sesouvat. Jakmile jeho hněv odezněl, začínala ho zmáhat bolest. A pak, jaká hrůza, propukl v pláč. "Zničil mou dceru. Zničil mou rodinu. Neberte si od něj ty špinavé peníze."
Hap zbělel jako stěna. Seržant si ho přeměřil ledovým pohledem od hlavy až k patě. A Hap nakřáplým hlasem řekl: "Prosím, nezavírejte ho. Je na tom zle, nevidíte?" Na měšci, který vytáhl a jedním trhnutím rozvázal, byl jasně vidět pečetní znak jeho mistra Gindasta. Hap z něj nabral hrst mincí a podával je strážníkovi. "Prosím," řekl znovu.
Seržant se od něho prudce odvrátil. "Odveďte Hartshorna domů. Pokuta se odkládá." A pak lhostejně odkráčel od mého chlapce, který se zapotácel, jako kdyby schytal úder. Jeho rudá tvář planula studem. Dva strážní, kteří drželi Hartshorna, ho odstrkali pryč, jenže nyní už bylo jasné, že mu pomáhají v chůzi, místo aby ho krotili. Ostatní příslušníci městské hlídky se vydali na své pravidelné pochůzky. Najednou jsem s Hapem osaměl uprostřed promrzlé ulice. Zamžikal jsem, zatímco má zranění se začínala dožadovat pozornosti. Nejbolestivěji jsem vnímal lícní kost, kterou zasáhl těžký džbán. Okem nad ní jsem viděl rozmazaně. Na okamžik jsem pocítil sobeckou vděčnost, že je tu se mnou Hap, aby mi pomohl. Ale když se otočil a pohlédl na mě, jako by mě vůbec neviděl.
"Teď je úplně všechno v loji," řekl bezmocně. "Tohle se mi nikdy nepodaří napravit. Nikdy." Otočil se a zadíval se za vzdalujícím se Hartshornem. Pak strhl zrak zpátky ke mně. "Tome, proč?" zeptal se zlomeným hlasem. "Proč jsi mi to udělal? Začal jsem bydlet u Gindasta, jak jsi mi řekl. Všechno se mi začínalo dávat do pořádku. A tys to teď zpackal." Opět pohlédl za vzdalujícími se muži. "Teď už se se Svanjinou rodinou nikdy neusmířím."
"Hartshorn tu bitku začal," řekl jsem dost hloupě a vzápětí jsem se za svou patetickou výmluvu proklel.
"Tos nemohl jít pryč?" zeptal se upjatě. "Vždycky jsi mi říkal, že tohle je v bitce ta nejlepší volba. Odejít pryč, pokud můžeš."
"Nedal mi možnost," odpověděl jsem. Můj hněv začínal bobtnat víc než má tvář. Popošel jsem na kraj ulice a nabral si z okapu u jednoho domu hrst čistšího sněhu. Přiložil jsem si ji na tvář. "Nechápu, jak z toho můžeš vinit mě," dodal jsem podrážděně. "To tys to uvedl vše do pohybu. To tys ji dostrkal do postele."
Na okamžik se zatvářil, jako bych ho udeřil. Ale ještě než jsem stačil svých slov litovat, zmocnil se ho hněv. "Mluvíš, jako bych měl na výběr," pravil ledovým hlasem. "Ale to se dalo myslím čekat od muže, který v životě nikdy nepoznal skutečnou lásku. Myslíš si, že všechny ženy jsou jako Starling. Ale nejsou. Svanja je má opravdová láska navždycky a opravdová láska by se neměla nechat čekat. Ty a její otec a matka byste nám nejraději v naplnění naší lásky bránili, jako by zítřek někomu z nás sliboval jistotu. Jenomže my se nedáme. Láska si žádá, abychom se toho chopili všeho, ještě dnes."
Jeho slova roznítila hněv i ve mně. Věděl jsem jistě, že to nejsou jeho vlastní slova, že je pochytil od nějakého hospodského pěvce. "Pokud si myslíš, že jsem nikdy nepoznal lásku, pak o mně nic nevíš," opáčil jsem. "A co se týče tebe a Svanji, je to první děvče, kterémus kdy řekl víc než ‚ahoj', a hned jsi ji povalil do postele a prohlásil to za lásku. Láska je víc než jenom postel, hochu. Pokud láska nepřijde napřed a nepřetrvá i poté, pokud láska nemůže počkat a snášet zklamání a odloučení, potom to není láska. Láska si nežádá soulož, aby jí dodala na opravdovosti. Láska si ani nežádá každodenní kontakt. Vím to, protože jsem poznal lásku, mnoho druhů lásky, a mezi jinými věcmi jsem pochopil, co cítím k tobě."
"Tome!" vybafl káravě. Ohlédl se přes rameno po jednom kolemjdoucím páru.
"Bojíš se snad, že si špatně vyloží, co povídám?" zavrčel jsem. Když uslyšel hněv v mém hlase, muž uchopil ženu za paži a prosmekli se rychle kolem. Musel jsem vypadat jako šílenec. Bylo mi to jedno.
"Obávám se, že sis to celé vyložil špatně. Přišel jsi do města Buckkeep a hodil za hlavu všechno, co jsem se ti kdy snažil vštípit. Vždyť já už ani nevím, jak se mám s tebou bavit." Vrátil jsem se k okapu pro další hrst sněhu. Ohlédl jsem se po Hapovi, jenže on zíral kamenným zrakem do dáli. V tom okamžiku jsem

ho ze svého srdce propustil. Byl mi vzdálený, kráčel si svou vlastní cestou a já už jsem s tím nemohl nic dělat. Tahle hádka s ním byla zbytečná, jako všechna slova, která na mě kdy vyplýtvali Burrich a Patience. Musel si jít svou vlastní cestou, dělat své vlastní chyby a možná, až bude v mém věku, si z nich sám vyvodit poučení. Copak jsem to nedělal i já? "Přesto ti ještě doplatím učení," pravil jsem tiše. Řekl jsem to stejně tak pro sebe jako pro něj, utěšuje se, že tím to celé skončí. Že to již v podstatě skončilo, až na to, že chci dostát slovu, které jsem dal sám sobě.

Otočil jsem se a vykročil na dlouhou cestu vzhůru k hradu Buckkeep. Při vdechování studeného vzduchu mě bolela potlučená žebra. V tomhle jsem neměl moc na výběr. Bolest v nabíhajících kloubech ruky mi byla nepříjemně povědomá. Říkal jsem si sklesle, kdy už konečně budu dost starý a rozumný na to, abych se přestal zaplétat do fyzických rvaček. A současně jsem rozjímal nad tou zvláštní prolukou v mé hrudi, v místě, kde ještě před několika okamžiky zaujímal své místo v mém životě Hap. Vnímal jsem to jako smrtelné zranění.

Když jsem za sebou zaslechl běžící kroky, otočil jsem se, abych se připravil, obávaje se dalšího útoku. Hap se při pohledu na mou sveřepou grimasu se sklouznutím zastavil. Jeden nehybný okamžik jsme jen stáli naproti sobě a měřili si jeden druhého. Pak Hap natáhl ruku a zatahal mě za rukáv se slovy: "Tome, jak já to nesnáším. Snažím se, co mi síly stačí, a přitom jenom dělám a říkám samé špatné věci. Svanjini rodiče jsou na ni v jednom kuse naštvaní, a když si mi na to onehdy postěžovala a já jsem řekl, že bych se s nimi snad měl sejít a slíbit jim, že přibrzdím, rozhněvala se na mě. A je na mě vzteklá za to, že bydlím u Gindasta a musím tam po většinu nocí zůstávat. Já jsem však zašel za Gindastem, sám za sebe, a požádal ho, jestli bych se k němu nemohl nastěhovat. A on mi to dal pěkně sežrat, ale já jsem sklopil hlavu a přijal to, a tak jsem teď tam, dělám to po jeho, jak jsi říkal. Nesnáším to, jak brzy vstáváme a jak nám vyměřuje, kolik svíček můžeme za noc spálit, a jak většinu večerů vůbec nemůžu ven. Ale dělám to. A dnes, úplně poprvé, mě vyslal na pochůzku, abych mu z kovářské uličky přinesl nějaká mosazná kování. A nyní se s nimi vrátím pozdě a budu muset sklopit hlavu a vyslechnout si, jak mě plísní. Ale nemohu tě nechat odejít v domnění, že jsem hodil za hlavu všechno, cos mě učil. Nehodil. Ale musím si tady najít svůj vlastní život, přičemž věci, které jsi mě učil, se prostě neshodují s tím, co si myslí všichni ostatní. Mám dojem, že věci, které jsi mne učil, tu občas jaksi nefungují. Ale já se snažím, Tome. Já se snažím."

Slova se z něho překotně řinula. Když jejich příval ustal a hrozilo zavládnout ticho, vzal jsem ho kolem ramen a objal ho i navzdory bolesti v žebrech. "Pospěš si, ať jsi co nejdříve zpátky," řekl jsem mu do ucha. Snažil jsem se přijít na to, co bych ještě dodal, ale nic mě nenapadalo. Nemohl jsem mu říct, že to bude dobré, neboť jsem si tím nebyl jistý. Nemohl jsem mu říct, že věřím v jeho úsudek, protože jsem nevěřil. Pak Hap nalezl slova za nás za oba.

"Mám tě rád, Tome. A budu se snažit dál."

Vydechl jsem úlevou. "Já tebe taky. Mám tě rád a taky se vynasnažím. A teď už si pospěš. Máš dlouhé nohy a jsi rychlý. Možná ani nepřijdeš pozdě, když se dáš do běhu."

Letmo se usmál, otočil se a rozběhl se směrem ke kovářské uličce. Záviděl jsem mu, s jakou snadností jeho tělo se pohybuje. Otočil jsem se čelem k hradu Buckkeep.

V půli kopce stoupajícího k hradu jsem potkal Burriche jedoucího dolů. Swift seděl za ním a držel se rukama otce za pás. Burrichova chromá noha nemotorně trčela. Upravil si pro ni i třmen. Najeden krátký okamžik jsem na něj pohlédl. Swift na mě civěl, ale nepochybně ho zaujala má nabíhající tvář. Moudrost jsem v sobě utlumil, až z ní zbyl jen nepatrný uhlík. Držel jsem hlavu sklopenou a bez dalšího pohledu jsem se táhl kolem nich. Mé srdce toužilo ohlédnout se po nich, jakmile mě minuli, ale odmítl jsem. Měl jsem hrozný strach, že Burrich by se po mně ohlížel také.

Zbytek cesty k hradu jsem se jen bezútěšně vlekl. Protože jsem byl prochladlý, zašel jsem si do parní lázně. Strážní, kteří přicházeli a odcházeli, si mě nevšímali. Doufal jsem, že mi horká pára poněkud uleví od bolestí, jenomže nestalo se. Při dlouhém výstupu do našeho patra mě bolelo celé tělo, přičemž jsem věděl, že kdybych zůstal nehybně sedět, ztuhl bych, ale nedokázal jsem myslet na nic jiného než na postel.

Byl to mizerný a promarněný den, říkal jsem si. Pochyboval jsem i o tom, že mé snahy ohledně Dutifula a Thicka přinesou nějaké ovoce.

Když jsem se přiblížil ke dveřím našeho pokoje, otevřely se. Vyšla z nich zahradnice Garetha. Nesla košík se sušenými květinami. Když jsem na ni pohlédl, ustrnula, vzhlédla a její oči se střetly s mýma. Náhle zrudla tak, zejí z tváře skoro zmizely pihy. Vzápětí uhnula pohledem stranou a vyrazila chodbou pryč, ale ještě předtím jsem stačil zahlédnout náhrdelník na jejím krku. Byl to prostý amulet na koženém řemínku. Ta malá vyřezávaná růže byla bíle natřená a její stonek měl inkoustově černou barvu. Když jsem to uviděl, poznal jsem šaškovu práci. Vzal si snad moji nedomyšlenou radu k srdci? Srdce v hrudi mi z nevysvětlitelného důvodu pokleslo. Opatrně jsem zaklepal na dveře a před vstupem se ohlásil. Když jsem za sebou dveře zavřel a rozhlédl se kolem, uviděl jsem naprosto sebejistého lorda Goldena uvelebeného v polstrovaném křesle před krbem. Jeho jantarové oči se při pohledu na mé modřiny na okamžik rozšířily, ale stejně rychle se zase ovládl.
"Myslel jsem, že sis na dnešek vyrazil ven, Tome Badgerlocku," poznamenal žoviálně.
"To jsem taky udělal," řekl jsem a v duchu si pomyslel, že víc mu říkat nebudu. Ale zjistil jsem, že před ním stojím jako přikovaný a hledím na něj, zatímco on sedí a s obezřelou zdrženlivostí můj pohled opětuje. "Promluvil jsem si dneska s Hapem. Řekl jsem mu, že milovat někoho a spát s někým jsou dvě rozdílné věci."
Lord Golden pomalu zamrkal očima. Po chvíli se zeptal: "A uvěřil ti?"
Nadechl jsem se. "Myslím, že mě úplně nepochopil. Ale předpokládám, že mě časem pochopí."
"Mnoho věcí potřebuje čas," poznamenal. Vzápětí strhl zrak zpátky k plamenům a mé naděje, jež před chvílí tak zazářily, zase pohasly. Mlčky jsem kývl na souhlas a zašel do svého pokoje.
Svlékl jsem si oblečení a ulehl na svou úzkou postel. Zavřel jsem oči.
Ten den mě stál více sil, než jsem si myslel. Spal jsem nejen celé odpoledne, ale dlouho do noci. Můj spánek byl hluboký a bezesný, až jsem uprostřed noci zjistil, že jsem postrkován z toho blaženého, nevědomého spánku na ono místo, jež se nachází na rozhraní mezi spánkem a bděním. Co mě to probudilo? přemítal jsem a pak jsem to vzal na vědomí. Venku za mými mentálními zdmi plakala Nettle. Už na mě nedorážela, ani mě zlostně nezapřísahala. Prostě stála venku a truchlila. Nebralo to konce.
Zvedl jsem ruce a zakryl si oči, jak bych ji tím mohl udržet v odstupu. Potom jsem se zhluboka nadechl a nechal své zdi padnout. Stačil jeden krok, a vnesl jsem své myšlenky do jejích. Obestřel jsem ji útěchou a řekl jí: Strachuješ se zbytečně, má drahá. Tvůj otec i tvůj bratr už míří domů za vámi. Jsou v bezpečí. Přísahám, že je to pravda. No tak. Přestaň se už trápit a spi. Ale… jak to můžeš vědět?
Protože to vím. A nabídl jsem jí absolutní jistotu a letmý záblesk Burriche a Swifta, jak jedou ve dvou na koni.
Na okamžik upadla do beztvarosti, tak velká byla její úleva. Začal jsem se stahovat, jenže ona po mně náhle chňapla. Bylo to tady tak strašné. Nejprve zmizel Swift a my jsme si mysleli, že ho potkalo něco hrozného. Pak ten kovář ve městě řekl tátovi, že se ho ptal, která cesta vede k hradu Buckkeep. Táta soptil a rozjel se ho ve vzteku hledat a máma od té doby jenom plakala nebo lamentovala. Říká, že ze všech míst na světě je Buckkeep pro Swifta tím nejnebezpečnějším místem. Nepoví však proč. Jímá mě děs, když ji vidím takhle. Občas se na mě dívá a její oči mě ani nevidí. Pak se na mě hlasitě oboří, abych šla dělat něco užitečného, nebo se rozpláče a není k utišení. Nic z toho nechápu. My všichni po domě pláčeme jako vyděšené myšky. A Nim má pocit, jako by ho půlka chyběla, a jaksi je to jeho vina.
Přerušil jsem příval jejích slov. Poslouchej mě. Všechno bude zase v pořádku.
Věřím ti. Ale jak jim to mám sdělit?
Zamyslel jsem se. Neměla by říci Molly, že měla sen? Ne. To nemůžeš. Obávám se, že to budou muset vydržet. A tak buď silná i za ně, při vědomí, že vše bude v pořádku. Pomáhej matce, starej se o své menší bratry a čekej. Pokud tvého otce znám, bude u vás, jak jen bude v silách jeho koně dopravit vás tam.
Ty znáš mého otce?
Taková otázka. Výborně, jen co je pravda. Ale pak jsem si uvědomil, že jsem zašel příliš daleko, že jsem jí řekl slova, jež byla příliš nebezpečná pro nás pro oba. A tak jsem jí Uměním vsugeroval, jemně, jako když vánek unáší vrbový lístek, že teď už by měla jít spát, doopravdy spát, aby se ráno probudila svěží. Její sevření sláblo a já před ní uklouzával zpátky do bezpečí svých zdí. Otevřel jsem oči uprostřed tmy panující v mém pokoji. Zhluboka jsem se nadechl, překulil se na druhou stranu a zavrtal se hlouběji

do peřin. Byl jsem hladový, ale už brzy jsem se mohl těšit na ranní snídani.
Vtom se mi do mysli vetřela tápající myšlenka, plující na vlnách hudby. To Umění bylo váhavé, schopnost tu zajisté byla, ale spolu s ní i upejpavá neochota otřít se jeho myslí o moji. Konečně jsi utišil její pláč. Teď může spát i Thick.
Jeho letmá myšlenka zmizela z mé mysli a já zůstal nervózně zírat do stropu nad svou hlavou. Jenže zatímco jsem soustřeďoval svoji mysl a snažil se přesvědčit sám sebe, že Thickův kontakt se mnou bych měl brát jako pozitivní krok, a nějako invazi, zavadila o mou mysl další mysl. Byla vzdálená a nesmírná a nepředstavitelně cizí. Nebylo nic lidského na způsobu, jakým se její myšlení ubíralo, když s trpkým pobavením konstatovala: Teď už se snad naučíš nesnít tak nahlas. On není jediný, koho to ruší. Ani není jediný, komu se tím odhaluješ, človíčku. Co jsi zač? Co ty pro mě znamenáš?
Pak mě její myšlenky opustily, asi jako když vracející se vlna zanechá na pláži utopence. Překulil jsem se na kraj postele a začal se nasucho dávit, potlučený ještě víc po kontaktu s tou obří myslí než po bitce s Rorym. Cizost té bytosti, která nalehla na mou mysl, mne strašně rozrušila, v mysli se mi udělalo nevolno, jako kdybych zkoušel dýchat olej nebo pít plameny. Zajíkaje se uprostřed tmy, cítil jsem, jak mi po čele a po zádech stéká pot, a přemítal jsem nad tím, co jsem to svým nešikovným Uměním ve světě probudil.

8 Exploze

…a zaslechl jsem rozhovor mezi Erikskou a kapitánem. Stěžoval si na vítr, který poškodil loď, jako by se sám El nemohl dívat na to, jak je veze zpátky domů. Erikska se mu vysmála a dobírala si ho kvůli tomu, že věří v " tyhle staré bohy. Jejich svaly i důvtip ochably. To Bledá paní teď vládně větrům. A je nespokojená s narčeskou, ona je příčinou všeho vašeho strádáni." Při těch slovech se od ní kapitán odvrátil. Ve tváři měl hněv, jelikož Ostrovan se tváří hněvivě, když nechce dát najevo strach.
Služebnou, kterou jste mi zvláště nakázal sledovat, nebylo vůbec vidět. Buďto se po celou plavbu zdržovala v kajutě narčesky, anebo není na palubě této lodi. Myslím, že druhá možnost je pravděpodobnější.
NEPODEPSANÁ ZPRÁVA
PRO CHADEA FALLSTARA
O CESTĚ NARČESKY DOMŮ

Spánek byl ten tam. Raději jsem vstal, oblékl se a pospíšil si do věže. Bylo tam zima a taky tma, nepočítal-li jsem těch pár uhlíků v krbovém ohništi. Zapálil jsem od uhlíků svíčky a oživil oheň v krbu. Namočil jsem si ve vodě hadřík a přiložil si ho na bolavou tvář. Nějakou dobu jsem jen zíral do ohně. Pak jsem si v marné snaze odvést pozornost od všech otázek, na něž jsem neznal odpověď, sedl ke stou a snažil se studovat současnou sadu svitků, jež nechal ležet na stole Chade. Byly to ostrovanské legendy o dracích, ale byly tam i dva nové svitky, napsané nerozpitým černým inkoustem na krémově světlém velínu. Nenechal by je tu, kdyby nechtěl, abych je viděl. Jeden se zabýval zprávou o modrostříbrném drakovi spatřeném nad bingtownským přístavem během rozhodující bitvy mezi bingtownskými kupci a Chalceďany. Druhý svitek spíše připomínal výplod dítěte, které si procvičovalo abecedu, písmena byla roztažená a neforemná. Ale už kdysi dávno mě Chade naučil několik šifer, jejichž prostřednictvím jsme si mohli navzájem předávat vzkazy, a tento pergamen se rychle poddal mé snaze dekódovat ho. Informace na něm byly vskutku tak prostě zašifrované, až jsem se zamračil, zda snad Chadeovi neuniká, jak je nutné zachovávat tajemství, nebo jestli kvalita zvědů, které si držel, poněkud neupadla. Neboť se ukázalo, že to není nic menšího než úvodní zpráva od zvěda, jehož vyslal na Ostrovy. Byl to většinou soupis nejrůznějších klepů, zvěstí a zaslechnutých útržků rozhovorů na lodi narčesky během její plavby na Ostrovy. Našel jsem tam jen málo věcí, které by se nám mohly v současné době hodit, i když mě vskutku rozrušila zmínka o Bledé ženě. Jako by po mně hmátl nějaký starý fantom z mého předchozího života, s paťáty namísto neškodných prstů.
Právě jsem si připravoval čaj, když přišel Chade. Rozrazil dveře se stojanem na svitky a vklopýtal dovnitř. Líce a nos měl rudé a já si v úleku na okamžik pomyslel, že stařec je opilý. Chytil se okraje stolu a posadil se na mou židli, načež žalostně pravil: "Fitzi?"

"Co se stalo?" zeptal jsem se a popošel k němu.
Civěl na mě a pak příliš hlasitě řekl: "Já tě neslyším."
"Co se ti stalo?" zeptal jsem ještě jednou a hlasitěji.
Asi ani tato slova neslyšel, ale vysvětlil mi to. "Bouchlo to. Pracoval jsem na té samé směsi, té, kterou jsem ti předvedl na tvé chalupě. Tentokrát to vyšlo až příliš dobře. Bouchlo to!" Zvedl si ruce k obličeji a poplácal se po tvářích a po čele. Ve tváři měl tragický výraz. Okamžitě jsem poznal, co ho trápí. Šel jsem a podal mu zrcadlo. Zíral do něj, zatímco já jsem přinesl mísu čerstvé vody a utěrku. Namočil jsem mu ji a on si ji na chvilku přiložil na tvář. Když ji sundal, z kůže se mu trochu vytratila rudá barva, ale spolu s ní i většina obočí.
"Vypadá to, jako by tě zasáhl velký zášleh plamene. Zčásti ti to ožehlo i vlasy."
"Cože?"
Pokynul jsem mu, ať ztiší hlas.
, Já tě neslyším," zopakoval žalostným hlasem. "V uších mi zvoní, jako by mi přes ně namlátil můj nevlastní otec. Bohové, jak já jsem toho chlapa nenáviděl!"
Že o něm vůbec mluví, to svědčilo o velké míře rozrušenosti. Chade mi o svém dětství nikdy příliš nevyprávěl. Pozvedl ruce a ukázal si na uši, jako kdyby se chtěl ujistit, že je pořád má, pak si je zacpal a zase odecpal. "Já neslyším," zopakoval znovu. "Ale má tvář nevypadá zas tak zle, co? Nezůstanou mi tam jizvy, viď že ne?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Obočí ti doroste. A tohle" - dotkl jsem se zlehka jeho tváře - "nevypadá o nic hůř než ožehnutí sluncem nebo větrem. Zmizí to. A myslím, že i ta hluchota odezní." Poslední slova jsem neměl oč opřít, až na to, že jsem v to horoucně doufal.
"Já tě neslyším," zaúpěl.
Poplácal jsem ho povzbudivě po rameni a postavil před něho šálek se svým čajem. Dotkl jsem se prstem rtů, abych přitáhl jeho pozornost ke svým rtům, a pak jsem se opatrně zeptal: "Tvůj učeň je v pořádku?" Dobře jsem věděl, že by podobné experimenty v takovou hodinu neprováděl sám.
Díval se, jak se mi hýbou rty, a po chvíli se zdálo, že má slova pochopil, protože řekl: "S tím si nedělej starosti. Postaral jsem se o ni." Vida můj šok nad tím, že použil ženské zájmeno, zlostně se na mě osopil: "Hleď si svého, Fitzi!"
Jeho podrážděnost byla namířená spíše proti jemu samotnému než proti mně, a kdybych o něho neměl takový strach, byl bych se rozesmál. Prý "o ni". Takže jsem byl nahrazen dívkou. Odmítl jsem se zabývat tím, kdo to je nebo proč si ji Chade zvolil, abych mu mohl poskytnout co největší útěchu. Po nějaké době jsem zjistil, že Chade mě slyší, ačkoliv ne moc dobře. Odvážil jsem se doufat, že se mu sluch vrátí, a pokusil jsem se sdělit mu to. Přikývl a mávl ledabyle rukou, jenže na očích jsem mu mohl vidět, jak ho tato obava zneklidňuje. Kdyby zůstal hluchý, vážně by tím utrpěla jeho schopnost být královně poradcem.
Přesto se statečně snažil své poranění ignorovat a hlasitě se mě zeptal, jestli jsem viděl na stole ty svitky, a pak se mě otázal, co se mi to proboha stalo s tváří. Abych mu zabránil ve vykřikování dalších otázek, napsal jsem krátké odpovědi na ty vznesené. Svá zranění jsem odbyl tím, že jsem se nešťastnou náhodou zapletl do náhodné hospodské rvačky. Byl příliš zaujat svými vlastními problémy, než aby o tom pochyboval. Jako další napsal na kousek papíru, který jsme používali, otázku: "Mluvil jsi s Burrichem?"
"Usoudil jsem, že bude nejlepší nechat to být," napsal jsem v odpověď. Sešpulil rty, vzdychl a neřekl nic, ale já jsem na něm poznal, že toho má hodně na srdci. Rozhodl se nechat to na později, až bude konverzace snazší. Pak jsme prošli zprávy od zvědů, upozorňujíce se navzájem na zajímavé střípky informací, zatímco jsme se shodli na tom, že v nich není nic, co by nám mohlo být v nejbližší době užitečné. Chade napsal, že doufá, že brzy obdrží zprávy od zvěda, kterého vyslal na Aslevjal Island, aby zjistil, jestli je na té legendě něco pravdy.
Chtěl jsem si s ním pohovořit svých pokrocích při výuce Thicka a Dutifula, ale odložil jsem to nejen kvůli jeho zhoršenému sluchu, ale zároveň také proto, že sám jsem napřed potřeboval posoudit, nakolik dobře se mi jako učiteli vede. Již jsem se rozhodl, že nazítří s Thickem pokročím o kousek dále.
Teprve tehdy jsem si uvědomil, že zítřek už je bezmála tu. Chade si patrně uvědomil totéž. Řekl mi, že se teď odebere do postele a že se vymluví na bolení břicha, až ho sluha přijde vzbudit.

Já jsem si však nemohl dovolit ten přepych, že bych si šel zdřímnout do postele. Místo toho jsem se vrátil nakrátko do svého pokoje, abych si vzal čisté oblečení, a potom jsem zamířil do Verityho věže, abych zde počkal na oba své žáky. Jsem si jist, že té lekce jsem se děsil víc než kterýkoli z nich, protože mi stále třeštila hlava. Útrpně jsem vraštil čelo, zatímco jsem přikládal na oheň ve věžním krbu a zapaloval svíčky na stole. Občas jsem si nemohl vybavit, kdy jsem měl naposledy úplný pokoj od bolesti Umění. Chvíli jsem přemítal nad tím, že bych se vrátil do svého pokoje pro elfí kůru. Když jsem ten nápad zamítl, nebylo to ze strachu, že by tím snad utrpěla moje schopnost praktikovat Umění. Bylo to tím, že jsem tuto bylinu měl až příliš spojenou s tou pitomou hádkou se šaškem. Ne. Už nikdy víc.
Zpoza dveří jsem uslyšel Dutifulovy kroky na schodišti a již nebyl čas o takových věcech přemýšlet. Dutiful za sebou zavřel dveře a přišel ke stolu. Potichu jsem vzdychl. Jeho postoj jasně říkal, že mi ještě úplně neodpustil. Také hned na úvod spustil: "Nechci se učit Umění a mít za partnera imbecila. Musí se najít někdo jiný." Potom na mě zůstal hledět. "Co se ti stalo?"
"Zapletl jsem se do rvačky." Řekl jsem to velice stroze, abych mu dal na srozuměnou, že víc už mu neřeknu. "A co se týče Thicka, který ti má být partnerem při studiu Umění, já žádné jiné vhodné kandidáty neznám. Je to naše jediná volba."
"Och, to není možné. Podnikl jsi nějaké organizované pátrání po dalších kandidátech?"
"Ne."
Ještě než jsem stačil říct něco dalšího, vzal ze stolu malou figurku. Visel jí z hlavy řetízek. "Co to je?" zeptal se.
"Je tvoje. Našel jsi ji na té pláži, kde jsme se potkali s Jiným. Nepamatuješ si na to?"
"Ne." Zíral na ni s hrůzou v očích. A potom zdráhavě dodal: "Ano. Ano, pamatuji." Zakymácel se na židli, nespouštěje z ní zrak. "To je Elliania, ne? Co to znamená, Tome? Že jsem ji tam našel, ještě než jsme se vůbec potkali?"
"Cože?" Napřáhl jsem ruku, abych si figurku vzal, ale on si toho zřejmě nevšímal. Místo toho jenom seděl a hleděl na ni. Vstal jsem a obešel stůl. Když jsem pohlédl na tu tvářičku a lokýnky černých vlasů, a na obnažené poprsí a ty černé, černočerné oči, pojednou mi došlo, že má pravdu. Byla to Elliania. Ne taková, jako byla teď, ale jaká jednou bude, až vyroste v dospělou ženu. Modrý ornament vyřezaný v ženiných vlasech byl identický s tím, jejž nosila narčeska. Zhluboka jsem se nadechl. "Já nevím, co to znamená."
Princ mluvil jako ze snu. Shlížel přitom do panenčiny tváře. "To místo, kde jsme byli, ta pláž… bylo to jako vír. Jako cyklon, který do sebe vtahuje magii. Všechny druhy magií." Na okamžik zavřel oči. V ruce pořád držel vyřezávanou figurku. "Málem jsem tam zahynul, viď? Umění mne vcuclo a roztrhalo na kousky. Ale tys šel za mnou a… někdo ti pomohl. Někdo -" Bezmocně hledal to správné slovo. "Někdo veliký. Někdo větší než nebesa."
Já sám bych to takhle nevyjádřil, ale věděl jsem, co myslí. Pojednou jsem si uvědomil, jak se mi dosud nechtělo hovořit o událostech na pláži nebo na ně byť jenom pomýšlet. Hodinka, již jsme tam strávili, byla obestřena jakousi aureolou, světlem, které spíše zahalovalo než ozařovalo. Naplnilo mě to hrůzou. Právě proto jsem neukázal ta pera šaškovi, ani se o nich s nikým nebavil. Představovala zranitelnost. Dveře do neznáma. Když jsem je zvedl ze země, uvedl jsem do pohybu něco většího, něco, co neměl nikdo pod kontrolou. I nyní se od toho má mysl zděšeně odtáhla, jako bych tím, že si odmítnu vzpomenout, mohl tyto věci odčinit.
"Co to bylo? Co bylo to, s čím jsme se tam setkali?"
"Já nevím," odvětil jsem stručně.
Princovy oči se náhle hluboce rozzářily nadšením. "Musíme to zjistit."
"Ne. Nemusíme." Zhluboka jsem se nadechl. "Ve skutečnosti si myslím, že bychom si měli dávat velký pozor na to, abychom se nějakému zjišťování vyhnuli."
Zůstal na mě ohromeně hledět. "Ale proč? Což si nevybavuješ, jaký to byl pocit? Jak to bylo báječné?"
Vybavoval jsem si to až příliš dobře, zvláště nyní, když jsme o tom mluvili spolu. Zavrtěl jsem hlavou a pojednou jsem zalitoval, že jsem si tu figurku neponechal v úschově. Už jenom pohled na ni vyvolával všechny vzpomínky do popředí mysli, tak jako známý parfém nebo pár not nějaké písně člověku najednou připomenou všechny pošetilosti, jichž se dopustil v inkriminovaný večer. "Ano. Bylo to báječné.

A taky nebezpečné. Nechtělo se mi odtamtud vracet, Dutifule. Ani tobě ne. Ona nás k tomu přiměla."
"Ona? Ne, to nebyla ona. Bylo to jako… jako otec. Silný a starostlivý. Útočiště skýtající bezpečí."
"Já si nemyslím, že by to bylo něco z toho," pravil jsem zdráhavě. "Myslím si, že jsme si to každý ztvárnili tak, jak jsme to chtěli mít."
"Ty myslíš, že jsme si to celé vymysleli?"
"Ne. Ne, já si myslím, že jsme se setkali s něčím, co bylo větší, než jsme schopni pochopit. A tak jsme tomu dali známý tvar, abychom si to mohli představovat. Aby to naše mysli dokázaly obsáhnout."
"A co tě vede k tomu přesvědčení? Něco, co sis přečetl ve svitcích o Umění?"
Jen neochotně jsem odpověděl: "Ne. O ničem takovém ve svitcích o Umění nebyla řeč. Já si to myslím jen proto… že si to myslím."
Zíral na mě a já jenom bezmocně pokrčil rameny, protože jsem pro chlapce ani pro sebe žádné lepší vysvětlení neměl. Pouze rozechvělou předtuchu při vzpomínce na tvora, se kterým jsme se tam setkali, podbarvenou zlověstnou hrůzou.
Zachránilo mě zaskřípění dveří u krbové římsy. Vešel kýchající Thick. Píšťalka zavěšená kolem krku mu plandala na košili. Kontrast mezi blýskavým nátěrem na píšťalce a jeho rozedraným, umouněným oděvem mi ho najednou ukázal v novém světle. Byl jsem zděšen. Jeho zplihlé vlasy připláclé k hlavě a kůže prosvítající zpod potrhaného oblečení byly špinavé. Náhle jsem ho spatřil očima Dutifula a došlo mi, že princův odpor nepramení jen z fyzické deformity a mentálního omezení toho muže. Když se Thick přiblížil, Dutiful se doslova stáhl zpátky a pokrčil nos. Za ty roky po boku vlka jsem se naučil akceptovat, že určité věci jsou určitým způsobem cítit. Ale zápach šířící se kolem Thickova nemytého těla nebyl jeho přirozenou součástí, jako například pižmo u fretky. Dalo se to změnit a muselo se to změnit, pokud jsem měl očekávat, že princ s ním bude spolupracovat.
Prozatím jsem ho vyzval: "Thicku, neposadíš se tu?" A povytáhl jsem zpod stolu židli co nejdále od prince. Thick na mě nedůvěřivě pohlédl. Pak si židli vytáhl celou, prohlédl si sedátko, jako by tam na něj mohlo být něco nastražené, načež na ni s žuchnutím dosedl. Začal si škrábat něco za levým uchem. Když jsem pokradmu koukl na prince, zdál se být zkoprnělý hrůzyplným úžasem. "Dobře. Tak jsme všichni tady," prohlásil jsem a potom se zamyslel nad tím, co s nimi vlastně budu dělat.
Thick ke mně zabloudil pohledem. "To děvče už zase pláče," sdělil mi, jako by to byla moje vina.
"Co se dá dělat. Podívám se na to později," řekl jsem mu důrazně, zatímco mi hrklo u srdce.
"Jaké děvče?" zeptal se okamžitě princ.
"Není to nic, s čím by sis měl dělat starosti." Thicku, teď o tom děvčeti nemluvme. Máme tu lekci.
Thick se pomalu přestal škrábat. Položil ruku na desku stolu a vážně na mne pohlédl."Proč to děláš? Proč mi takhle mluvíš do hlavy?"
"Abych viděl, jestli tě dokážu přimět, abys mě slyšel."
Zamyšleně si odfrkl. "Slyšel jsem tě." Psí smrade.
Nedělej mi to.
"Komunikujete mezi sebou Uměním?" ptal se princ s vážně míněnou zvědavostí.
"Ano."
"Tak proč to neslyším?"
"Protože jsme zvolili komunikaci jen mezi sebou."
Princ zkrabatil čelo. "A jak se to on naučil, když mně to nejde?"
"To já nevím," musel jsem připustit. "Zdá se, že Thick své vlohy k Umění rozvíjel na vlastní pěst. Já opravdu nevím, čeho je a čeho není v Umění schopen."
"A nemůže konečně přestat vysílat tu hudbu, co je pořád slyšet?"
Rozvinul jsem své vědomí na vlnách Umění. Neuvědomoval jsem si, že jsem dosud usilovně odděloval Thickovy myšlenky od hudby, která je obestírala. Nyní jsem se k němu obrátil. "Thicku, můžeš přestat vysílat tu hudbu? Můžeš mi sdělovat jen své myšlenky, bez té hudby?"
Nechápavě na mě pohlédl."Hudba?"
"Píseň tvé matky. Nemůžeš ji ztišit?"
Na chvíli se nad tím zamyslel, žmoulaje přitom svůj tlustý krátký jazyk. "Ne," konstatoval náhle.
"A proč nemůžeš tu hudbu zastavit?" zeptal se princ. Až dosud jen tiše seděl. Tušil jsem, že se pokoušel

separovat tu hudbu a přesvědčit se, jestli dokáže zachytit, jak mezi sebou Thick a já komunikujeme. Tvářil se frustrovaně. Frustrovaně a žárlivě.
Thick na něj pohlédl, ve tváři netečný a bezstarostný výraz. "Já nechci." Vzápětí uhnul očima jinam a opět se začal škrábat za uchem.
Dutiful nasadil šokovaný výraz. Nadechl se. "Ani když ti to, jako tvůj princ, přikážu?" V jeho hlase byl znát potlačovaný hněv.
Thick se na něj podíval, pak strhl zrak ke mně. Jazyk mu z pusy ještě více povylezl, jak nad něčím dumal. Pak se mě zeptal: "Oba jsme tu žáci?"
To jsem od Thicka nečekal. Nečekal jsem, že se tvrdošíjně upne k této představě, nemluvě o tom, že se na ni bude odvolávat. To mi vnuklo nové naděje a nové obavy. "Oba jste tu žáci," potvrdil jsem jeho dotaz. Thick se svezl na židli dozadu a zkřížil si své krátké ruce na hrudi.
"A já jsem učitel," pokračoval jsem. "A žáci učitele poslouchají. Thicku. Nemůžeš s tou hudbou přestat?"
Na chvíli se na mě zadíval. "Já nechci," odvětil, ale jiným tónem.
"Dejme tomu, že ne. Ale já jsem tu učitel a ty jsi žák. Žák učitele poslouchá."
"Žáci poslouchají, jako sluhové?" A zvedl se k odchodu.
Bylo to beznadějné, jenže přesto jsem to zkusil. "Žáci poslouchají jako žáci. Aby se mohli učit. Aby se všichni mohli učit. Pokud Thick poslechne, pak je Thick pořád žák. Pokud Thick neuposlechne, pak Thick není žák. Pak pošleme Thicka pryč, aby byl místo toho sluha."
Nějakou dobu mlčky stál. Nemohl jsem říci, jestli přemýšlí. Nemohl jsem říci, jestli vůbec pochopil, co jsem mu řekl. Dutiful seděl sklesle na židli, bradu spuštěnou na hrudi, ruce zkřížené, a nasupeně civěl. Zcela jasně doufal, že Thick odejde. Ale ten mužík se po chvíli zase posadil. "Zastav hudbu," řekl. Zavřel oči. Pak je zase otevřel a zamžoural na mě se slovy: "A je to."
Dosud jsem si neuvědomoval, jak jeho Umění vytrvale doráží na mé zábrany. V tichu, jež následovalo, jsem pocítil obrovskou úlevu. Bylo to jako odmlka v bouři, kdy větry náhle přestanou kvílet a zavládne klid. Mohutně jsem si vydechl a Dutiful se pojednou zpříma posadil. Promnul si uši, vypadaje zmateně, a potom pohlédl na mě: "To všechno bylo od něj?"
Pomalu jsem přikývl, ještě stále se vzpamatovávaje.
V Dutifulově tváři se objevila velká nejistota. "Ale já jsem myslel… myslel jsem, že je to Umění jako takové. Ta mohutná řeka, o níž jsi mluvil…" Znovu se podíval na Thicka, ale bylo vidět, že jeho postoj k tomu malému muži se změnil. Nebyl to respekt, nýbrž ostražitost, která respektu často předchází.
A pak, jako nenadálá dešťová clona, hudba kolem mých myšlenek znovu ožila, separujíc mě od Dutifula, jako když se lovci ztratí jeden druhému v mlze. Pohlédl jsem na Thicka. Jeho tvář opět získala normální laxní výraz. Došlo mi, že být pohroužený Umění je pro něj přirozený stav bytí. Nebýt v Umění vyžadovalo námahu. Ale kde se tomu naučil?
Bavila se s tebou takhle tvoje matka?
Ne.
Tak jak ses to naučil?
Zamračil se. Zpívala mi. Zpívali jsme spolu. A ona udělala to, že mě zlí hoši neviděli.
Zmocnilo se mě vzrušení. Thicku. Kde je tvá matka? Máš bratry nebo -
"Přestaňte s tím! To není fér!" zvolal princ vzdorovitě jako dítě.
Vytrhl mě z mých myšlenek. "Co není fér?"
"Když vy dva komunikujete Uměním, zatímco já to nemohu slyšet. Je to hrubé. Je to jako šeptat někomu za zády."
Zaslechl jsem v jeho hlase i žárlivost. Thick, prosťáček, dělal něco, co on, princ celých Šesti vévodství, nedokázal. A já jsem tím byl očividně nadšen. Tady budu muset postupovat velmi opatrně. Tušil jsem, že mistr Umění Galen by mezi nimi nastolil rivalitu, aby každého přiměl snažit se ještě víc. To však nebyl můj cíl. Bylo naopak nutné semknout ty dva dohromady jako jeden celek.
"Odpusť. Máš pravdu, nebylo to zdvořilé. Thick mi jen říkal, že jeho matka mu za pomoci Umění zpívala a že si zpívali společně. A že občas Umění využívala k tomu, aby ho zlí hoši neviděli."
"Pak má jeho matka vlohy k Umění? A je taky imbecil?"
Viděl jsem, kterak sebou Thick při těch slovech trhl, jako jsem se kdysi hrbil já před slovem "bastard".

To mě ranilo. Chtěl jsem prince poopravit, ostře, ale věděl jsem, že by to z mé strany bylo pokrytectví. Cožpak jsem i já nepokládal Thicka za "imbecila"? Prozatím to nechám být, řekl jsem si, ale až tu Thick nebude, musím se s princem domluvit, aby z našich rtů tu nadávku už nikdy více neslyšel.
"Thicku, kde je tvá matka?"
Nějakou dobu na mě jen civěl. Pak zajíkavým tónem ublíženého dítěte pomalu řekl: "Ze-emřela." Rozhlédl se kolem, jako by něco ztratil.
"Můžeš mi o tom něco povědět?"
Thick zkrabatil čelo, jak se zamyslel. "Přijeli jsme do města s ostatními. Na velkou sešlost, na jarní slavnosti. Ano." Přikývl, když si vybavil ten správný název. "A pak, jednou ráno, se neprobudila. A ostatní mi vzali věci a řekli, že už s nimi nepojedu." Zkroušeně se poškrábal na tváři. "Pak to všechno skončilo, všichni odjeli, a já byl tady. A pak… jsem byl tady."
Nebyla to moc uspokojivá výpověď, jenomže jsem pochyboval, že z něho dostanu víc. Byl to Dutiful, kdo se ho vlídně zeptal: "Co tvoje matka a ostatní dělali, když byli na cestě?"
Thick se zhluboka nadechl, jakoby dotčeně. "Och, to víš. Hledat velký dav. Matka zpívá a Prokie bubnuje a Jimu tančí. A matka říká: ‚Nevidíte ho, nevidíte ho,' a já chodím kolem a stříbrnými nůžtičkami beru měšce. Až mi je Prokie vzal, a můj klobouk se střapcem a mou deku."
"Tys byl zloděj?" zeptal se nevěřícně Dutiful.
Jaké využití Umění - ukrývat syna, zatímco odřezává lidem měšce, pomyslel jsem si mlčky.
Thick přikývl, spíše sám pro sebe než s ohledem na nás. "A když dělám dobře, dostanu svůj vlastní penny, abych si koupil sladké. Každý den."
"Měl jsi bratry nebo sestry, Thicku?"
Zachmuřil se, zatímco dumal. "Matka byla stará, na děti moc stará. A tak jsem se narodil hloupý. Prokie to říkal."
"No ne, hotový sympaťák, ten Prokie," zamumlal sarkasticky princ. Thick po něm šlehl nedůvěřivým pohledem.
Objasnil jsem mu to. "Princ říká, že si myslí, že Prokie byl k tobě lakomý."
Thick si chvilku cucal horní ret, načež přikývl a varoval nás: "Neříkejte Prokiemu ‚táta'. Nikdy."
"Nikdy," souhlasil od srdce princ. A právě v tom okamžiku, řekl bych, se Dutifulův postoj vůči Thickovi změnil. Natočil hlavu úkosem, upřeně pohlížeje na toho umouněného, znetvořeného človíčka. "Thicku. Můžeš se mnou promluvit Uměním? Abych to slyšel jen já, a ne Tom?"
"Proč?" zeptal se Thick.
"Abys tady byl žákem, Thicku," vložil jsem se do toho. "Abys byl žákem, a ne sluhou."
Nějakou dobu Thick jenom mlčky seděl. Zkroucená špička jazyka mu přesahovala horní ret. Pak se princ hlasitě zasmál. "Psí smrad? Proč mu říkáš ‚psí smrad'?"
Thick udělal obličej a pak pokrčil jedním ramenem, jako by nevěděl. A v tom okamžiku jsem vycítil tajemství. Ne že by nevěděl proč. Něco skrýval. Něčeho se snad bál?
Předstíral jsem smích, jenomže veselo mi vůbec nebylo. "To je v pořádku, Thicku. Jen do toho a pověz mu to, pokud chceš."
Na okamžik se zdálo, že ho to zmátlo. Řekl mu snad někdo, že mi nemá něco říkat? Chade? Zatímco hleděl na prince, čelo měl mírně zkrabacené. Poté se nadechl. Teď princi odhalí, že ví o mých vlohách k Moudrosti a že nějak vycítil, že mým spřízněným zvířetem byl vlk, předpokládal jsem. Místo toho řekl něco, z čeho se mně udělalo strachy mdlo: "Tak mu říkají, když se mě na něj ptají. Ti z města, kteří mi dávají mince na oříšky a na sladkosti. Zrádcovský smrdutý pes." Otočil se ke mně s úšklebkem a já jsem silou vůle rozšířil úsměv, který jsem nějak vykouzlil na pootevřených ústech. Zakuckal jsem se.
"No ne, vážně? To jsou ale darebáci!" Usmívej se, Dutifule. Směj se nahlas, ale neodpovídej mi Uměním. Snažil jsem se, aby ta myšlenka byla co nejmenší a nejútlejší. I tak jsem viděl, že Thick šlehl pohledem ode mě k princi. Dutiful byl ve tváři bílý, ale zasmál se nahlas strohým, "ha-ha-ha", které připomínalo spíše dávení než smích. Chopil jsem se poslední šance. "To bude ten jednoruký muž, ten to říká nejvíc, nemám pravdu?"
Thickův úsměv znejistěl. Už jsem myslel, že jsem hádal špatně, ale on vzápětí řekl: "Ne. Ten ne. Je nový. Mluví málo. Ale když jim to povím a oni mi dají penny, on někdy poví: ‚Hlídej toho bastarda. Hlídej ho

dobře.' A já povím: ‚Hlídám. Hlídám.'"
"Fajn. Pěkná práce, Thicku. Pěkná práce, svoje penny si poctivě zasloužíš."
Kolébal se na židli sem a tam, spokojený sám se sebou. "Hlídám i toho zlatého muže. Má pěkného koníka. A klobouk, s okatými pery."
"Ano, to má," připustil jsem, ústa vyprahlá jak poušť. "Jako to pero s okem, které jsi chtěl."
"Můžu ho mít, až bude pryč," řekl mi Thick samolibě. "Ti z města mi to říkali."
Cítil jsem, že se mně nedostává vzduchu v plících. Thick jen seděl, pokyvoval hlavou a tvářil se spokojeně. Chadeův hloupý sluha, hloupý tak, že tajemství by nepoznal, ani kdyby ho kouslo, nás prodal za pár penny. A to všechno proto, že já jsem ve své vlastní hlouposti nedokázal vidět, že on, který chodí bez povšimnutí kolem tajemství jiného člověka, může v sobě přesto nosit další, svá vlastní tajemství. Co ale viděl a komu to vykládal? "Lekce pro dnešek skončila," vysoukal jsem ze sebe. Doufal jsem, že se Thick zvedne a půjde, ale on nadále seděl a dumal.
"Dělám pěknou práci. Ovšem. Není moje vina, že ta krysa chcípla. Stejně jsem ji nechtěl. Řekl: ‚Ta krysa bude tvou přítelkyní,' a já řekl nejedna krysa mě už pokousala, ale oni řekli: ‚Přesto si ji vezmi, tohle je hodná krysa. Nos jí jídlo a ber ji k nám každý týden na návštěvu.' A tak jsem to dělal. Pak chcípla. Pod mísou. Myslím, že ta mísa na ni spadla."
"Zřejmě ano, Thicku. Zřejmě ano. To však není tvoje vina. To vůbec ne." Nejraději bych se rozběhl buckkeepskými chodbami a našel Chadea. Ale pomalu mi stoupala do hlavy ledová pravda, obestírající mne ze všech stran. Chade to neviděl. Chade o tom nevěděl. Chade již svého učně nemohl ochránit. Bylo načase, abych se o sebe postaral sám. Pozvedl jsem ukazováček, jako kdybych si náhle na něco vzpomněl. "Och Thicku. Dnes za nimi ale nejdeš, viď?"
Thick se na mne podíval, jako kdybych byl hlupák. "Ne. V den, kdy se peče chleba ne. Až v den, kdy se pere prádlo. Kdy se věší a suší povlečení. To pak jdu a dostanu své penny."
"Och, v den, kdy se pere prádlo. Samozřejmě. To je zítra. Tak to je dobré. Protože já jsem nezapomněl na růžový cukrkandlový dort. Chtěl jsem ti ho dát dnes. Mohl bys na mě počkat chvíli v Chadeově komnatě? Možná to bude trochu trvat, ale chci ti ho přinést."
"Růžový cukrkandlový dort." Sledoval jsem ho, jak loví v paměti. Podle mne si ani nevzpomínal, že jsem mu nějaký slíbil. Snažil jsem se rozpomenout, oč ještě mě žádal. O šál, jako má Rowdy. Rudý. A hrozinky. Má mysl pracovala na plné obrátky. Bylo to jako jedna z Chadeových her, jimiž mě kdysi zaměstnával. Co ještě? Nůž. A páví pero. A penny na sladkosti nebo rovnou sladkosti. Budu to muset do zítřka všechno sehnat.
"Ano. Růžový cukrkandlový dort. Ne připálený. Já vím, že je máš rád." Modlil jsem se, aby něco takového v kuchyni měli.
"Ano!" Jeho očka získala výraz, jaký jsem v nich nikdy předtím neviděl. Rozzářila se radostným očekáváním. "Ano. Budu čekat. Přines to brzy."
"No, moc brzy to nebude. Nějakou chvilku to potrvá. Ale bude to dneska. Počkáš na mě tam a nikam jinam nepůjdeš, ano?"
Zamračil se, když jsem řekl, že to "chvíli potrvá", ale zdráhavě přikývl.
"Takže jsme domluveni, Thicku. Jsi velmi dobrý žák. Hned tam běž a počkej na mne."
Jakmile se za ním dveře u krbové římsy zavřely, Dutiful otevřel ústa, chystaje se promluvit. Pokynul jsem mu rukou, ať je zticha. Počkal jsem, až jsem nabyl jistotu, že Thickův plouživý krok ho zanesl daleko z doslechu. Potom jsem se svezl do křesla.
"Laudwine," zašeptal šokovaný Dutiful.
Přikývl jsem. Ještě jsem nebyl schopen řeči. Laudwine mě nazval "bastardem". Myslel tím bastarda, anebo Bastarda? přemítal jsem.
"Co budeme dělat?"
Zvedl jsem zrak a pohlédl na svého prince. Z bledé tváře mu vystupovaly veliké temné oči. Chadeovy duté zdi a zvědové, to vše nás zklamalo. Pojednou jsem si připadal, jako kdybych stál osamělý mezi ním a Piebaldy. A snad tomu tak bylo vždycky. Měl jsem sobeckou radost, že Laurel je pryč. Alespoň o ni jsem si nemusel dělat starosti. "Ty nesmíš dělat nic. Nic!" zdůraznil jsem, když pootevřel ústa na protest. "Nesmíš dělat nic, co by vybočovalo z obvyklého řádu věcí, nic, čím bys dal někomu vědět, že tušíme

zradu. Dnešek musí být jako každý jiný den. Ale musíš se zdržovat ve zdech Buckkeepu."
Mlčel, lapaje po dechu. Pak řekl: "Slíbil jsem Civilu Bresingovi, že si s ním vyrazím na projížďku. Jen on a já. Chtěli jsme dnes odpoledne proklouznout sami a vyjet si na lov s jeho kočkou. Přišel za mnou do pokoje, hodně pozdě v noci, aby se mě zeptal, jestli bych nejel." Nadechl se a já jsem na něm viděl, jak nahlíží Civilovo pozvání v odlišném světle. Hlas měl ještě tišší, když řekl: "Zdál se být rozrušený. A vypadal, jako by předtím plakal. Když jsem se ho zeptal, jestli se cítí dobře, ujistil mě, že za problém, který má, si může sám a že by mu s tím žádný přítel stejně nepomohl. Předpokládal jsem, že se to týká nějaké dívky."
Absorboval jsem jeho informaci a potom se zeptal: "Jeho kočka je tady?"
Princ zahanbeně přikývl. "Platí jedné staré ženě za to, že může používat kůlnu, která stojí na okraji lesa poblíž říčního přístaviště. Ona kočku krmí, ale jinak má zvíře úplnou volnost pohybu. A Civil kočku navštěvuje, jak to jen jde."
Nadechl se a přiznal: "Byl jsem tam s ním. Jednou. Pozdě v noci."
Polkl jsem všechno, co bych mu nejraději řekl. Na zlostné výčitky nebyla vhodná doba. Největší vztek jsem měl sám na sebe. Tady jsem selhal i já. "Co se dá dělat. Dnes nepojedeš. Dělá se ti na zadku vřed. Proto s ním nemůžeš jet. Uveď mu to jako důvod, až se z toho budeš vyvlékat."
"Já nechci… Tohle neřeknu. Je to trapné. Řeknu, že mě bolí hlava. Tome, já si nemyslím, že je Civil zrádce. Nemyslím si, že by mě zradil."
"Řekneš mu tohle, a přesně tohle, protože je to trapné. Bolest hlavy zní jako výmluva. Vřídek na prdeli ne." Nadechl jsem se a vyhnul se tomu, co jsem tušil.."Možná že Civil tě přímo nezradil. Jenomže by to mohl být někdo jiný, kdo ho využívá, aby tě vylákal ven, mimo prostor buckkeepských hradeb. Nebo by to mohlo být tak, že mu někdo vyhrožoval, třeba, och, třeba tím, že označí jeho matku jako osobu nadanou Moudrostí, pokud tě nevydá do jejich rukou. Takže. Jestli Civilovi důvěřuješ nebo ne, to teď není důležité. Získej mi čas. Běž se vymluvit. A dej si záležet, abys chodil opatrně, a vyhýbej se všemu, čemu by ses vyhýbal, kdybys měl opravdu na zadku vřed."
Zamračil se, ale přikývl. Mně se tak malinko ulevilo. Pak ale dodal: "Nebude snadné odbýt ho. Říkal, že mě chce dnes požádat o jednu mimořádnou laskavost."
"Co to má být?"
"To nevím. Myslím, že něco, co souvisí s jeho kočkou."
"O to větší důvod, aby ses s ním neproměňoval venku." Snažil jsem se nemyslet na všechny možné následky. Vetřela se mi do hlavy další myšlenka. "Nepřinesl ti Civil nějaká další zvířata? Nesnažil se ti nabízet nového partnera, aby ses s ním spřátelil přes Moudrost?"
"Myslíš, že bych byl tak padlý na hlavu a důvěřoval mu, kdyby to udělal?" Prince má otázka znervóznila a popudila zároveň. "Já nejsem idiot, Tome. Ne. Ve skutečnosti mi Civil říkal, že se nesmím spřátelit s žádným tvorem dříve, než uběhne jeden rok. Takový je zvyk Staré krve. Období smutku je u nich pevně dané. Má se tím zajistit, že až člověk naváže vztah s novým partnerem, bude založen na skutečné přitažlivosti mezi nimi, a nebude mu sloužit jen jako náhražka toho, o koho přišel."
"Mám dojem, jako by ti toho Civil Bresinga o zvycích Staré krve hodně navyprávěl."
Princ Dutiful na okamžik zmlkl. Potom ledovým hlasem řekl: "Tys mě učit odmítl, Tome. Přesto však jsem si byl jist, v hloubi svého nitra, že je to něco, co vědět musím. Nejen proto, abych se dokázal chránit, ale abych ovládl magii, kterou mám v krvi. Já se za svou Moudrost stydět nehodlám, Tome. Skrývat ji musím kvůli nespravedlivé nenávisti, kterou k ní mnozí pociťují. Ale odmítám se za ni stydět nebo na ni zanevřít."
Měl jsem dojem, že v této věci mohu vykonat nebo říci už jen velmi málo. Vetřela se mi do hlavy zrádná myšlenka, jež šeptala, že hoch má pravdu. Oč by bylo lepší pro Nighteyese a pro mne, kdybych byl ve své magii řádně vyškolen, ještě než jsem s ním navázal vztah? Nakonec jsem škrobeně odvětil: "Nepochybuji tedy, že můj princ udělá to, co pokládá za nejlepší."
"Ano. Udělám," souhlasil. A pak, jako kdyby získal nějaký bod, změnil taktiku a znenadání se mě zeptal: "Takže budu předstírat, že nic nevím. A co budeš dělat ty? Protože se obávám, že se nacházíš ve stejně velkém nebezpečí jako já. Ne, v ještě větším. Mě ochrání moje jméno, alespoň do jisté míry. Museli by mě usvědčit z Moudrosti, než by proti mně mohli vyrukovat. Ale ty, obávám se, ty bys mohl být umlácen

v nějaké uličce města Buckkeep a lidé by si mysleli, že to byla jen další nehoda. Ty nemáš žádné jméno, které by tě ochránilo, Tome."
Málem jsem se usmál. Už jen to, že mé jméno bylo neznámé, mě chránilo, a právě tento štít jsem si musel zuby nehty zachovat. "Musím jít vyhledat Chadea. Hned. Jestli mi chceš dneska něčím pomoci, mohl bys vzkázat do kuchyně, že máš tento den chuť na růžový cukrkandlový dort."
Přikývl s vážným výrazem tváře. "A nijak jinak ti pomoci nemohu?"
Byla to upřímně míněná nabídka, a právě to mě dojalo. Byl to můj princ, a přesto se nabídl, že mi poslouží. Mohl bych ho odmítnout. Myslím si však, že si cenil více toho, když jsem řekl: "Vlastně ano, můžeš. Kromě růžového cukrkandlového dortu potřebuji pořádný trs hrozinek, rudý šál na krk, dobrý nůž s pochvou a paví pero." Když princ vypoulil oči údivem nad tím podivným seznamem, impulsivně jsem dodal: "Mohla by se taky hodit miska oříšků a nějaké sladkosti. Pokud je sem dokážeš přinést, aniž by si toho někdo všiml, moc by mi to pomohlo. Odsud je už můžu zanést do Chadeova kamrlíku."
"To má být všechno pro Thicka? Chceš si jeho věrnost koupit?" Znělo to rozhořčeně.
"Ano. Je to pro Thicka. Ale ne proto, abych si ho koupil. Totiž, ne tak docela. Potřebuji ho získat na naši stranu, Dutifule. Začneme dárky a projevy pozornosti. Myslím, že pozornost bude nakonec důležitější než dárky. Sám jsi od něho dnes slyšel, jaký měl život. Proč by tedy měl chovat vůči někomu nějakou věrnost? Dovol, abych ti řekl něco ze své vlastní zkušenosti, můj princi. Každý, dokonce i král, může začít tím, že si začne člověka kupovat dary. A nejprve se může zdát, že mezi nimi není víc než to. Ale nakonec z toho může vzejít loajalita a dokonce hluboká úcta. Neboť když se o nás někdo stará nebo když se my staráme o někoho, může to být začátek vztahu." V mysli jsem se na okamžik zatoulal nejenom ke králi Shrewdovi a k sobě, ale i k tomu, co bylo mezi mnou a Hapem, a k tomu, co vzklíčilo mezi Burrichem a mnou a konečně mezi Chadem a mnou. "Takže. Začneme s prostými dárky, které by mohly ulevit prostému srdci."
"Neublížila by mu ani koupel. A nějaké zachovalé oblečení," řekl princ zamyšleně, nikoli jízlivě.
"Máš pravdu," odvětil jsem tiše. Pochyboval jsem, že ví, jak svá slova myslím. Ať si teď láme hlavu zase on nad tím, kterak si získat Thickovo srdce. Poněvadž vztah, který jsem hodlal ukout, bude muset nakonec existovat mezi nimi dvěma. Náhle jsem dal Chadeovi za pravdu v jeho přesvědčení, že princ musí mít koterii. Mohlo by dojít až na to, že jej slova "Nevidíš ho, nevidíš ho" uchrání před oprátkou.
Rozešli jsme se každý za svými úkoly. Pospíšil jsem si labyrintem tajných chodeb a vynořil se ve své ložnici. Odsud jsem zamířil rovnou do šaškových pokojů, aniž bych počkal a přesvědčil se, jestli je vzhůru. Pár okamžiků nato jsem už rázoval do schodů, maje namířeno do té části hradu, kde měl své komnaty královnin nejoblíbenější poradce. Rád bych ho kontaktoval nějakým rafinovanějším způsobem, ale řekl jsem si, že kdyby mě někdo zastavil, prostě zalžu a řeknu, že nesu vzkaz od lorda Goldena.
Navzdory všemu, co se již stalo, bylo pořád časné ráno. Většina lidí pohybujících se tiše po hradě byli sluhové, kteří se zaměstnávali úkoly, jež měly jejich pánům usnadnit vstup do nového dne. Někteří táhli vědra s vodou a jiní nesly podnosy se snídaní. Zatímco jsem rázoval chodbou, prohnala se kolem mne lékařka nesoucí podnos s buničinou a nádobky s mastmi. Ta malá žena úporně klusala, ve tvářích rudá, jako by bylo krajně důležité, aby se dostavila co nejrychleji. Předpokládal jsem, že míří do Chadeových komnat, aby mu ošetřila popáleniny. Když se přede mnou najednou zastavila, málem jsem o ni zakopl. Vyrovnal jsem váhu tím, že jsem se chytil zdi, načež jsem se omluvil.
"Není třeba, není třeba. Jen mi otevřete ty dveře, prosím."
Nebyly to Chadeovy dveře. Už dávno předtím jsem si to ověřil, abych měl jistotu, kde přesně se jeho komnata nachází. Přesto mne přemohla zvědavost, a tak jsem s rukou na klice vážným hlasem zvolal: "Doufám, že lady Modesty není ošklivě zraněná. Máte s sebou hodně medikamentů."
Lékařka zavrtěla podrážděně hlavou. "Tohleto přece není komnata lady Modesty. Lady Rosemary potřebuje moje služby. Minulou noc z jejího komína vyhrkly saze a vzňaly se jí přímo před obličejem, chudince. Popálilo jí to obě ruce a hodně ožehlo její krásné vlasy. Otevřete ty dveře, člověče.
Když jsem dveře otvíral, jen jsem vyjeveně civěl, načež jsem se odvážil nahlédnout krátce dovnitř, než jsem dveře zase přibouchl. Lady Rosemary měla tváře stejně rudé jako Chade. Byla oblečená ve žlutém župánku a seděla v křesle u okna, zatímco služebná jí hbitě zastřihovala ožehnuté konce vlasů. Ruce držela před sebou, omotané mokrými hadříky, jako by ji bolely. Pak se dveře zavřely a ona mi zmizela z

očí.
Přímo na místě jsem se mírně zapotácel, zatímco jsem si to dával dohromady. Opět další tajemství z mnoha, jež se mi toho rána podařilo odhalit. Lady Rosemary byla nová Chadeova učednice. A proč vlastně ne? Regál už tehdy před léty poskytl malé Rosemary základy vražednického výcviku.
Proč nechávat cvičeného zvěda ležet ladem? Právě ta účelnost mne jaksi rozesmutnila. Přesto jsem už nejednoho Farseera slyšel říkat: zbraň, kterou dneska odhodíš, může být zítra použita proti tobě. Lepší držet si lady Rosemary pěkně v ruce než riskovat, že by ji proti nám mohl využít někdo jiný-
Když jsem mířil k Chadeovým komnatám, kráčel jsem již pomaleji. Co jsem právě objevil, to nijak neubíralo na naléhavosti mé současné misi, ale cítil jsem, že má mysl je přeplněná příliš mnoha myšlenkami, než abych mohl nějakou z nich jasně sledovat. Zaklepal jsem a otevřel mi asi desetiletý chlapec. Hlasitým a žoviálním tónem jsem řekl: "Dobré ráno, mladý pane! Jsem Tom Badgerlock, sluha lorda Goldena, a nesu vzkaz pro rádce Chadea."
Chlapec na mě mžoural. Očividně se před chvílí probudil. "Můj pán se dnes necítí dobře," pravil posléze. "Nikoho nechce vidět."
Vlídně jsem se na něj usmál. "Och, já ho nepotřebuji vidět, mladý pane. Potřebuje mne jen slyšet, abych mu mohl předat vzkaz. To s ním nesmím ani mluvit?"
"Obávám se, že ne. Chcete-li, mohu mu vzkaz od vás předat."
"Och, můj pán mi ho nedal písemně, mladý muži. Jenom mě pověřil, abych zopakoval jeho slova."
Zahřímal jsem, že nesu vzkaz, bez.ohledu na klid panující na chodbě za mými zády a na ticho v zešeřelé komnatě se zavřenými okenicemi. Chlapec se ohlédl směrem k zavřeným dveřím za sebou. Takže to by měla být Chadeova ložnice. Srdce v hrudi mi pokleslo. Bylo docela dobře možné, že stařec se po svém poranění odebral do postele. A pokud teď spal za zavřenými dveřmi, ohlušený v důsledku té nehody, měl jsem malou šanci, že by zaslechl můj hlas a vyšel ven.
"A jaký by ten vzkaz měl být?" zeptalo se mladé páže neústupně. Hoch se příjemně usmíval, ale stál pevně ve dveřích, zabraňuje mi ve vstupu dovnitř. Byl očividně stejný jako většina zbrojnošů na Buckkeepu: v první řadě ne příliš bystrý, což se rozhodně nezlepší ani po pár ranách do hlavy, jež za roky své služby utrží.
Odkašlal jsem si a poklonil se jeho směrem. "Lord Golden z Jamaillie zve lorda Chadea z Buckkeepu, vrchního poradce královny Šesti vévodství Kettricken, dnešního rána na snídani a na jednu velmi zábavnou sázkovou hru, kterou by si s ním rád zahrál. Je to hra, kterou se lord naučil teprve nedávno, a pevně věří, že poradce velmi zaujme. V místě jejího původu jí říkají ‚Laudwine'. Každý hráč obdrží jednu hrst hracích kamenů a celý jeho osud závisí na tom, zda při riskantních sázkách vyřadí všechny ostatní hráče ze hry, než vyprší stanovený čas. Proslechlo se, že hra se provozuje dole ve městě Buckkeep, ačkoliv můj pán zatím nezjistil, kde přesně to je."
Malé páže již začínalo mít pěkně prověšenou čelist. Nepochybuji, že bylo dobře vyškolené v doslovném tlumočení ústních vzkazů, leč rozhodně ne tak dlouhých. Pořád jsem se usmíval a volil výšku svého hlas tak, aby pronikl za zavřené dveře. "Ale nejzajímavější na této hře je, že se tradičně hrávala jen ve dnech, kdy se pralo prádlo. Představte si to! Nyní ji lze hrát takřka každý den, ale uzavírané sázky jsou vždy nejvyšší v den, kdy se pere prádlo."
"Povím mu," přerušilo mě páže, "že dostal pozvání do komnat lorda Goldena na hru s názvem Laudwine. Ale obávám se, že odmítne. Jak už jsem vám říkal, dnes se necítí dobře."
"Inu, to rozhodnutí už není na vás ani na mně, že? My jsme jenom ti, jejichž starostí je, aby byly vzkazy řádně doručeny. Takže vám děkuji a přeji dobré ráno."
Otočil jsem se a vykročil po chodbě pryč, broukaje si přitom pod vousy. Snažil jsem se nevypadat, jako bych měl naspěch. Zašel jsem do kuchyně a naložil si na podnos hojnost jídla. Abych zachoval zdání, že lord Golden bude ve svých komnatách bavit poradce Chadea, vzal jsem i pár talířů a šálků navíc a potom jsem to zanesl do jeho pokoje. Došel jsem ke dveřím právě včas, abych zadržel Chadeovo páže. Chlapec přinášel omluvu od Chadea, že se nemůže dostavit kvůli ukrutné bolesti hlavy. Slíbil jsem, že svému pánovi budu omluvu tlumočit. Sotva jsem vešel dovnitř, zajistil za sebou dveře a položil podnos na stůl, z mé ložnice se vynořil Chade. "Co to má být s tím Laudwinem?" zeptal se.
Vypadal snad ještě hůř než předtím. Zarudlá kůže na čele a na tvářích se mu nyní loupala, takže působil

jako malomocný. Alespoň jeho hlas měl už blíže k normálnímu tónu. Prověřil jsem si ho. "Už se ti vrací sluch?" zeptal jsem se tichým hlasem.
Zamračil se na mě. "Je to o něco lepší, ale abych tě dobře slyšel, pořád potřebuji, abys mluvil hlasitěji. Ale dost už o tom. Co to má být s tím Laudwinem?"
V tom okamžiku se ze své komnaty vynořil lord Golden, jenž si utahoval opasek svého ranního županu. "Ach. Dobré ráno, poradce Chade. Taková nečekaná milá návštěva, ale jak vidím, můj sluha vás již přivítal a přinesl snídani nám oběma. Prosím, posaďte se."
Chade se na něj zamračil a pak týmž pohledem obdařil mě. "To už stačí! Nezajímá mě, co mezi sebou zrovna máte za rozepře. Tady je v ohrožení farseerovský trůn a já nestrpím žádné nesmysly. Šašku, mlč. FitzChivalry, podej hlášení."
Šašek pokrčil rameny a svezl se na židli naproti Chadeovi. Bez nějaké obřadnosti začal mému starému učiteli servírovat jídlo. Zabolelo mě, že kvůli Chadeovi se dokáže vrátit ke svému starému já, ale kvůli mně ne. Přisedl jsem si ke stolu za nimi. Šašek však můj talíř ponechal prázdný. Zatímco jsem mluvil, obsloužil jsem se sám. Důkladně jsem referoval o událostech toho rána. Chadeův výraz byl při mých slovech stále zděšenější, ale nepřerušil mne. Abych to šaškovi nějak oplatil, ani jsem na něj během řeči nepohlédl. Když jsem skončil, nalil jsem Chadeovi a sobě čaj a vrhl se na jídlo. Zjistil jsem, že mám ukrutný hlad.
Po dlouhém mlčení se mě Chade zeptal: "Naplánoval jsi nějakou akci?"
Pokrčil jsem rameny s nenuceností, kterou jsem ve skutečnosti necítil. "Zdá se mi to jasné. Držet Thicka na uzdě, aby nemohl prozradit naši hru. Držet prince během dneška a zítřka v bezpečí uvnitř. Zjistit od Thicka, kde se má hlásit. Důkladně to místo prozkoumat. Jít a co nejvíce jich pobít, a tentokrát se postarat i o to, aby zahynul Laudwine." Hovořil jsem vyrovnaným hlasem, ale znenadání ve mně má slova vzbudila odpor. Tak už to zase začíná, pomyslel jsem si. Žádné zabíjení v boji nebo pod tlakem útoku, ale v tichosti naplánované vraždy ve službách Farseerů. Což jsem neprohlásil, že nejsem nájemný vrah, že už jím nikdy nebudu? Přemýšlel jsem, jestli jsem byl při těch slovech za lháře nebo spíš za idiota.
"Přestaň se předvádět před šaškem. Nedělá to na něj dojem," odvětil stroze Chade.
Kdyby tak přesně neuhodil hřebík na hlavičku, nebyl bych tak rozhořčený. Ano. Pózoval jsem. Ani jsem si netroufl pohlédnout na šaška, abych viděl, jak na Chadeovu poznámku zareagoval. Vsunul jsem si do pusy další mohutné sousto, abych nemusel nic říkat.
Chadeova další poznámka mě šokovala. "Žádné zabíjení, Fitzi. A ty se od nich ode všech budeš držet stranou. To jejich slídění se mi nelíbí a zahanbuje mne, jak šikovnou lest proti mně použili. Ale nemůžeme si zrovna teď dovolit zabíjet nějaké Moudré, aniž bychom porušili královnino slovo. Nevíš snad, že Kettricken se nabídla přijmout delegaci z řad Staré krve, aby se spolu pokusili vyřešit problém jejich nespravedlivého pronásledování?" Na mé kývnutí pokračoval. "Nuže, královna v posledních dnech obdržela zprávy o tom, že její návrh byl vzat vážně. Tuším, že v těchto jednáních má prsty Laurel. Ty ne?"
Stařec po mně vypálil tu otázku zároveň se svým zachmuřeným pohledem. Pokud však doufal, že tím ze mě vyrazí nějaké tajemství, mýlil se. Po chvilkovém zamyšlení jsem přikývl. "To se mi zdá možné. Takže oni to dělají… tohleto se domlouvá bez tvého vedení?" Taktnější způsob, jak to říci, mě nenapadl.
Chade přikývl, zachmuřený ještě víc než předtím. "Nejen bez mého vedení, ale i proti mému doporučení. Zrovna teď máme jen stěží zapotřebí nějakou další diplomatickou patálii. Přesto se obávám, že ji budeme mít. Zdá se, že královna nechává na Moudrých, aby určili všechny detaily ohledně času a místa schůzky. Výslovně uvedli, že v zájmu zajištění jejich ochrany musíme vše udržet v tajnosti. O téhle schůzce nevyjde žádné prohlášení, dokud oni neoznámí, že jsou připraveni. Podle mého názoru se obávají reakce našich šlechticů, kdyby se dozvěděli, co se chystá. Zrovna tak jako já!" Nadechl se a zase se zklidnil. "Přesné datum ještě uvedeno nebylo, ale slíbili nám ho už ‚brzy'. Je docela dobře možné, že vyslancem Moudrých je Laudwine. Zabít ho v místě jeho bydliště, ještě než se stačí sejít s královnou, by bylo… politicky nerozumné."
"A ještě k tomu hrubé," vložil se do řeči šašek mezi sousty chleba. A pozvedl vyčítavě prst Chadeovým směrem.
"Takže nemám dělat nic?" zeptal jsem se ho ledovým hlasem.

"Ne tak docela," usmál se přívětivě Chade. "Bylo od tebe rozumné, žes udělal to, cos udělal. Drž Thicka na uzdě. Nedovol mu, aby jim zprávu doručil. Zjisti, jaké další informace z něj dokážeš vymámit. A bylo od tebe správné říci Dutifulovi, aby nezůstával s Civilem Bresingou sám. Možná to bylo jen nevinné pozvání, ale rovněž by to mohl být trik, aby jim ho vydal jako rukojmí. Ještě stále se mi nepodařilo zjistit, nakolik byli Bresingové zapojeni do posledního únosu. Zprávy, které dostávám z Galekeepu, jsou podivné. Nějakou dobu jsem měl podezření, že sama lady Bresinga je v nebezpečí nebo něčím na způsob rukojmího. Její pohyb byl tak omezený a její život tak zdrženlivý. Pak jsem si začal klást otázku, zda za tím nejsou jen finanční potíže. Nyní nám chodí zprávy, že pije mnohem víc než dřív. Chodí brzy spát a ráno vstává pozdě. Takže." Povzdechl si. "Ještě jsem tu k ničemu nedospěl. A vzhledem ke snahám královny naklonit si frakci Moudrých si netroufám proti Bresingům nic podniknout. Pořád nemám jasno v tom, jestli představují hrozbu nebo spojence." Zmlkl, zachmuřil se a dodal: "Je to zatracená smůla, že se mi to stalo s tváří zrovna v době, kdy nejvíc potřebuji chodit mezi lidmi a mluvit s nimi. Přesto si nemohu dovolit, abych zavdával důvod k řečem. Někteří by z toho mohli vyvodit nepodložené závěry."

Šašek potichu vstal od stolu a zašel do své komnaty. Když se vrátil, měl v ruce malou kosmetickou nádobku. Postavil ji na stůl kousek od Chadeova loktu. Když na ni starý vrahoun zvědavě pohlédl, šašek potichu řekl: "Tohle je nejúčinnější na loupání kůže. Je v tom i trocha barvy na zesvětlení kůže. Bude-li barvy příliš mnoho, dej mi vědět. Mohu to upravit." Všiml jsem si, že se Chadea nezeptal, co se mu stalo, a že Chade dobrovolně nevyrukoval s nějakým vysvětlením. Šašek obezřele dodal: "Chceš-li, mohu ti ukázat, jak se to nanáší. Mohli bychom zčásti obnovit i tvé obočí."

"No prosím," pravil po chvíli Chade. A tak na rohu stolu vyklidili místo, šašek přinesl své barvy a pudry a pustil se do práce. Bylo svým způsobem fascinující sledovat ho při této činnosti. Chade zprvu vypadal nesvůj, brzy se však do toho pohroužil, prohlížel se v zrcadle, zatímco šašek obnovoval jeho vizáž. Když s tím skončil, Chade pokýval navýsost spokojeně hlavou a poznamenal: "Škoda že jsem neměl tak kvalitní barvy a takové dovednosti, když jsem hrál lady Thyme. Nebyl bych musel nosit tolik závojů ani tak odporně smrdět, aby se lidé drželi z mého dosahu."

Při těch vzpomínkách, jež se mi pojednou vybavily, jsem se usmál. Současně jsem na okamžik znejistěl. Pro Chadea nebylo typické, aby tak bezstarostně mluvil o svých tajemstvích, ať už byla jakkoliv stará. Předpokládal snad, že jsem řekl šaškovi všechno, co se o nás dvou dalo vědět? Nebo mu tak zcela důvěřoval? Zvedl ruku, aby se poplácal po tváři, ale šašek ho pohybem ruky zarazil. "Obličeje se dotýkej co nejméně. Tyhle nádobky si vezmi s sebou a po jídle se pokaždé omluv, aby ses mohl se zrcátkem uchýlit do ústraní. Tehdy budeš nejvíc potřebovat svoji vizáž poopravit. A budeš-li potřebovat moji pomoc, prostě mi pošli psaníčko s pozvánkou, abych tě navštívil. Já se pak zastavím ve tvých komnatách."

"Svému pážeti pověz, že se chceš dozvědět, jak se hraje hra Laudwine," vložil jsem se do toho. Aniž bych na šaška přímo pohlédl, vysvětlil jsem: "To byla má záminka, abych mohl Chadea dneska ráno navštívit v jeho komnatách. Řekl jsem, žes ho pozval na snídani, abys mu poté předvedl novou sázkovou hru."

"Tohleto pozvání jsem vzhledem ke špatnému zdraví odmítl," dodal Chade. Šašek vážně přikývl. "A teď už musím jít. Pokračuj jako doposud, Fitzi. Ať mi lord Golden pošle vzkaz, jenž bude obsahovat slovo ‚kůň', budeš-li se chtít se mnou sejít. Pokud se ti podaří vytáhnout z Thicka, kde se Laudwine nachází, dej mi urychleně vědět. Pošlu tam svého člověka, aby to očichal."

"Myslím, že to bych mohl udělat sám," řekl jsem tiše.

"Ne, Fitzi. Laudwine ví, jak vypadáš. Možná už od Thicka ví, že spolupracuješ se mnou. Lepší bude, když se od něj budeš držet hodně stranou." Pozvedl ruku s kapesníkem, aby si utřel ústa. Když spatřil varovný výraz v šaškově tváři, jen si jím zlehka osušil rty. Potom se zvedl k odchodu, ale najednou se obrátil zpátky ke mně. "Ta figurka z pláže Jiných, Fitzi. Říkal jsi, že princ věří, že to má být narčeska? Pokládáš něco takového za možné?"

Rozhodil jsem rukama a pokrčil rameny. "Ta pláž mi připadala velmi divná. Když se zamýšlím nad tím, co se tam všechno stalo, mé vzpomínky jsou nejasné a zamlžené."

"To by mohlo být tím průchodem skrze pilíř, říkal jsi."

Nadechl jsem se. "Možná. Ale přesto si myslím, že je za tím něco víc. Možná že Jiní či nějaká jiná bytost to místo udržují začarované. Když se ohlížím zpátky, Chade, má rozhodnutí mi nedávají smysl. Proč jsem se nepokusil vydat se po té cestě směrem k lesu? Vzpomínám si, že jsem se na něj díval a říkal si, že musí být něčí dílo. Přesto jsem neměl ani chuť jít a prohlédnout si ho. Ne, bylo to ještě silnější než to. Ten les se mi zdál hrozivý, tak nehostinný, jako ještě žádný les předtím." Potřásl jsem hlavou. "Myslím si, že to místo má své vlastní kouzlo, ani Moudrost, ani Umění. A dobrovolně už bych ho na sobě pocítit nechtěl. I Umění se mi tam jevilo mimořádně vnadivé. A…" Nechal jsem tu myšlenku nedokončenou. Nebyl jsem ještě připraven mluvit o tom, ať už to bylo cokoli, co vytrhlo Dutifula a mě z proudu Umění a dalo nás to znovu dohromady. Byl to zážitek příliš ohromný a příliš osobní.
"Nějaké kouzlo, které princi na figurce představilo jeho budoucí nevěstu, ne takovou, jaká je, ale takovou, jaká bude?"
Pokrčil jsem rameny. "Jakmile to Dutiful řekl, měl jsem dojem, že je to pravda. Vím jistě, že jsme na narčesce viděli modrý ornament, jaký měla ta figurka. Ale nikdy jsem ji neviděl takhle oblečenou, ani ještě nemá prsa."
"Myslím, že si vzpomínám, jak jsem četl o jednom ostrovanském obřadu, při kterém se dívka takto představí, aby si vyžádala ocenění svého ženství."
Působilo to na mě dost barbarsky. Taky jsem mu to řekl a dodal jsem. "Podobnost s narčeskou tu je, ale možná je to jenom obecná podobnost, kterou vykazují všechny ostrovanské ženy. Nemyslím, že bychom se nad tím měli zrovna teď hlouběji zamýšlet."
Chade vzdychl. "Na Ostrovanech je toho tolik, co nevíme. Co se dá dělat. Musím už běžet. Mám spoustu informací, jež chci sdělit královně, a spoustu otázek, jež chci položit ostatním lidem. Fitzi, jakmile se od Thicka dozvíš něco konkrétního, dej mi o tom vědět. Pošli mi přes šaška vzkaz, jenž bude obsahovat slovo ‚levandule'."
Hrklo mi u srdce. "Myslel jsem, že jsi říkal, že to má být slovo ‚kůň'," řekl jsem.
Chade se ve dveřích mého pokoje zarazil. Poznal jsem, že jsem ho tím rozrušil, ale snažil se to skrýt. "Opravdu? Ale to se mi jeví jako příliš běžné slovo, chápeš. ‚Levandule' mi sedí lépe. Je mnohem menší pravděpodobnost, že bys mi ho napsal omylem. Sbohem."
A vzápětí byl pryč, dveře mé ložnice se za ním zabouchly. Otočil jsem se, abych se podíval, zda je šašek starcovým výpadkem stejně zděšen jako já, ale i on byl pryč. Mezitím se z pokoje vypařil a odnesl si s sebou i své barvy a pudry. Povzdechl jsem si a pustil se do sbírání nádobí po snídani. Ta krátká ranní mezihra v jeho přítomnosti mi dala o to více pocítit, jak moc mi chybí. Hluboce mě ranilo, že svolil být zase sám sebou kvůli Chadeovi, ale ne kvůli mně.
Ovšem pokud byl šašek vskutku tím, kým je, připomněl jsem si trpce.

Snědý muž: Kniha druhá svazek 2
Robin Hobb
Dračí hrozba
Z anglického originálu
THE TAWNY MAN: - Book Two
GOLDEN FOOL - Volume Two
vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,
New York, NY 10036, USA v roce 2003
přeložil Jan Kozák
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 867 . publikaci v roce 2005
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Doporučená cena včetně DPH 209 Kč